TAMARA IRELAND STONE

timpul îndrăgostiților

Povestea din
Iubire dincolo de timp
continuă...

TAMARA IRELAND STONE
Timpul îndrăgostiţilor

Traducere din limba engleză de
Carmen Ion

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Cristina Gvinda
Tamara Ireland Stone, *Time after Time*
Copyright © 2013 by Tamara Ireland Stone All rights reserved.
Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate GRUPULUI EDITORIAL CORINT. LEDA este marcă înregistrată.
ISBN: 978-606-8623-63-4
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României STONE, TAMARA IRELAND Timpul îndrăgostiţilor/Tamara Ireland Stone; trad.: Carmen Ion.
— Bucureşti: Corint Books, 2015 ISBN 978-606-8623-63-4 I. Ion, Carmen (trad.)
821.1 ll (73)-31135.1

Lui Aidan şi Lauren, fraţi şi cei mai buni prieteni.
Cu toată dragostea mea.

Timpul va lămuri totul.
Jane Austen

AUGUST 2012

1

San Francisco, California

Nimic nu s-a schimbat. Trei luni am lipsit de acasă şi m-am întors de alte trei şi totul e exact aşa cum l-am lăsat.

— Mergeţi la petrecerea lui Megan de săptămâna viitoare? întreabă Sam.

Fac ochii roată. Toată lumea dă din cap în semn de încuviinţare. Sigur că se duc. Vara e pe sfârşite şi părinţii lui Megan sunt plini de bani şi mereu plecaţi, combinaţie care oferă oportunităţi copioase pentru băut şi agăţat.

— Tu ce-ai de gând? zice Sam, arătând cu bărbia ridicată spre mine. Te bagi, Coop?

— Nu pot, răspund eu şi îmi feresc privirea. N-o să fiu aici.

Îmi arunc capul pe spate şi sorb din doza de Gatorade. De o oră ne dăm toţi opt cu skate-urile în Lafayette Park şi-mi simt gâtul uscat.

— Iar pleci? Bagă mâna şi se serveşte cu un pumn de chipsuri Doritos, pe urmă întinde punga şi celorlalţi. Ai ratat şi ultima ei petrecere, care a fost de milioane.

Toată lumea dă din nou din cap. Ryan îl imită pe Sam şi repetă „de milioane.”

Mă uit în altă parte şi ridic din umeri.

— Îmi pare rău, dar i-am promis mamei că mă duc s-o văd pe bunica înainte să înceapă şcoala.

Mă simt un pic vinovat că tom toate minciunile astea: oricum, chiar dacă n-aş pleca din oraş, probabil că nu m-aş duce la petrecerea lui Megan, iar mama habar n-are de intenţia mea de a o vizita pe bunica.

Sam îşi drege glasul şi se uită în jur la ceilalţi.

— Unde sunt chipsurile?

Drew îşi ia o porţie zdravănă şi punga circulă apoi din mână în mână până se întoarce la Sam.

— Eşti sigur că n-ai alt motiv ca să pleci din oraş? mă întreabă el.

Ronţăitul încetează şi toţi se răsucesc şi se uită la noi, aşteptându-mi răspunsul.

Mă reazem de skateboard.

— Ce fel de motiv?

Inima îmi bate tare în piept, dar mă forţez să rămân nemişcat. Să par cool şi netulburat. Împing imaginea Annei într-un cotlon al minţii, în speranţa că asta mă va ajuta să par mai convingător.

Sam zâmbeşte din colţul gurii. Îi simt pe ceilalţi cum se mişcă în jurul nostru. Dintr-odată, Sam bagă mâna în punga cu Doritos, ia un chips şi îl azvârle în direcţia mea. Mă feresc şi chipsul zboară pe lângă capul meu.

— Glumeam şi eu, zice Sam şi toate lumea izbucneşte în râs şi reia ronţăitul.

Ryan îşi scoate telefonul din buzunar şi se uită pe ecran.

— Pauza s-a terminat.

Se apleacă, îşi ia boardul în braţe şi porneşte spre zona plată de ciment înconjurată de indicatoare cu INTERZIS ACCESUL CU SKATEBOARDURILE. Are dreptate. Probabil că nu avem mai mult de zece minute până ce unul dintre vecini o să sune la poliţie.

O iau cu toţii din loc, dar Sam şi cu mine rămânem în urmă. Îi întind punga cu chipsuri şi în clipa când dă să o apuce, las capul pe spate şi îmi azvârl pe gât restul firimiturilor.

— Poftim, îi spun, întinzându-i punga.

— Eşti de groază, zice el, însă zâmbeşte în timp ce ia punga goală din mâna mea şi o îndeasă în rucsac. Mă măsoară din priviri, îl văd cu coada ochiului, după care clatină tare din cap şi se uită în lături. Hm, spune el pe un ton voit lejer, Lindsey şi cu mine ne-am întâlnit cu ea aseară, la film.

— Cu ea? îmi şterg cu mâneca grăsimea şi resturile de

chipsuri de pe buze. Care ea?

Mă priveşte de parcă nu i-ar veni să-şi creadă urechilor.

— Megan. Adaugă: Megan *cea sexy*.

— Tipa care dă petrecerile alea grozave?

— Da, Megan aia. Câte Megan *sexy* cunoşti?

Ridic din umeri.

— Nu ştiu. Stai să văd – număr eu pe degete –, pe puţin patru.

Sam îşi dă ochii peste cap.

— Nu le cunosc pe celelalte trei, dar a patra a întrebat de tine. Din nou. Mi-a zis să te aduc neapărat la petrecere.

Se uită întrebător la mine, ca şi cum s-ar aştepta să o iau la goană spre casă ca să-mi anulez biletul de avion. Mă aplec şi-mi iau skateboardul în mână.

— Îmi pare rău, dar…

— Mda, ştiu, mormăie el. Bunica. Locuieşte în Illinois. Şi e bolnavă.

— Exact.

Sam se saltă şi sare pe marginea boardului, care face o tumbă în aer şi cade în mâinile lui.

— Uite care-i treaba. Toată vara ai evitat-o, dar şcoala începe săptămâna viitoare şi atunci n-o să mai ai cum să te faci că n-o vezi. După părerea mea, nu poate exista decât un singur motiv pentru care nu vrei să ieşi cu

Megan.

— Care? Că e… cam proastă?

Megan e în anul trei, cu un an mai mică decât noi, ceilalţi, şi n-am stat de vorbă cu ea suficient de mult ca să ştiu dacă e proastă sau nu. Dar nu vreau ca Sam să mă mai bată la cap cu „singurul motiv”.

Îmi întoarce privirea.

— Dacă nu-ţi place de ea, înţeleg. Dar e prietenă cu Lindsey, ştii? Şi am putea ieşi toţi patru împreună. N-ar fi grozav?

Îmi revine în minte o imagine cu Anna, Emma, Justin şi cu mine intrând la cinema, eu cu braţul pe după umărul Annei şi Emma la braţ cu Justin. Suntem deja „toţi patru”. Sau cel puţin eram.

Îmi trec mâinile prin păr.

— Bine, o să mă mai gândesc, da?

Nici prin cap nu-mi trece, dar sper că tonul meu a fost atât de sincer încât să-l păcălească pe Sam.

— Nu te mai gândi atât. Invit-o în oraş şi gata. Pe bune, e drăguţă, foarte cool şi, după umila mea părere, deloc proastă. Şi Lindsey o place, aruncă el în luptă argumentul suprem.

Ceilalţi băieţi se întorc să-şi ia lucrurile şi, slavă Domnului, mă scapă de conversaţia asta. Ne luăm la revedere şi coboară cu toţii pe poteca ce duce spre poalele dealului. Sam îi urmează, dar după câteva clipe

se opreşte şi se întoarce spre mine.

— Ce faci, nu vii?

— Mă duc să-mi iau o cafea, spun eu, arătând spre magazinele de pe Fillmore Street, în direcţia opusă.

Sam îmi aruncă un „Pa” grăbit şi se îndreaptă spre ceilalţi, în timp ce eu îi întorc spatele.

Când dispar cu toţii din vedere, o iau înapoi şi mă aşez pe banca de pe ţărmul golfului, ca să mă uit la velierele care brăzdează apa.

Nimic nu s-a schimbat, dar totul este diferit acum. Pentru că Anna a stat aici odată, chiar lângă mine, şi mi-a dat o scrisoare din care am aflat că urma să o întâlnesc cândva. Numai că nu m-a prevenit că, după întâlnirea asta, aveam să nu mai pot trăi fără ea.

2

Ajung la casa noastră de pe culmea dealului, descui uşa din faţă şi îmi arunc skateboardul şi rucsacul pe podeaua din hol, lângă uriaşa plantă decorativă. Dau să urc scările spre dormitorul meu, când deodată aud un zgomot ciudat dinspre bucătărie. E un hârşâit ca de cuţit. Şi parcă cineva… cântă.

Tata n-ar trebui să fie acasă, ci la lucru, iar mama are planificată pentru diseară o întâlnire pentru organizarea unei strângeri de fonduri. Mă răsucesc pe călcâie şi pornesc spre bucătărie, unde dau cu ochii de sora mea

Brooke. Are părul strâns la spate într-o coadă de cal şi stă în faţa blatului de lucru, înconjurată de legume.

Fredonează mai mult pentru sine şi lasă cuţitul să cadă cu forţă peste o legătură de sparanghel.

— Ce naiba faci aici? o întreb, şi ea îşi înalţă zâmbind privirea spre mine şi flutură cuţitul în aer.

Revine la tocat, iar eu dau ocol bucătăriei, holbându-mă la muntele de verdeţuri şi analizând situaţia.

— M-am gândit să fac ceva stir-fry pentru cină, mă anunţă ea cu mândrie.

Mă apropii de ea şi mă reazem de masa de lucru.

— De când ştii tu să găteşti stir-fry?

Ridică din umeri şi continuă să mărunţească zarzavatul.

— Nu ştiu. Dar mă pregătesc pentru noua mea viaţă fără mâncare de cantină. Caroline mi-a trimis un mesaj pe telefon că-n clipa asta descarcă din Prius cutiile în noul nostru apartament. Shona o să ajungă şi ea mâine. Îmi aruncă o privire şi adaugă: Una din noi va trebui să înveţe să gătească.

O văd cum aşază cuţitul pe tocător, apoi strânge sparanghelul mărunţit şi îl aruncă într-un castron. Îşi şterge mâinile.

— Peste câteva zile mă întorc la Boulder. Gata cu căminele. O să am camera mea, zice şi mă priveşte în ochi. O să locuiesc din nou cu oameni pe care chiar îi

plac. Colege de apartament drăguţe. Aşa cum am avut în Chicago.

Brooke şi cu mine am discutat mult toată vara despre cele trei luni pe care eu le-am petrecut în Evanstonul anului 1995, în timp ce ea era în Chicago, în 1994. Mi-a povestit despre cele două colege de apartament pe care le găsise prin anunţul dat în *Sun-Times* şi despre mansarda pe care o împărţiseră în Wrigleyville. Despre cum lucra ziua la un restaurant, chelneriţă, şi seara mergea la concerte, în cluburile locale. Colegelor ei de apartament le plăcea orice gen de muzică, de la jazz la punk, şi nu ratau niciun concert. Participau până şi la serile de folk din fiecare seară de marţi, unde o femeie solidă stătea aşezată pe un taburet din lemn, cu chitara ei acustică, şi cânta melodii vechi, ca „American Pie" şi „Leaving on a Jet Plane", în faţa unui public numeros care o acompania. După cum mă aşteptam, Brooke se integrase perfect în peisaj. Şi, la fel ca mine, i-ar fi plăcut să rămână acolo mult mai mult timp.

Dar într-o după-amiază de duminică, pe când stătea la soare pe terasa de pe acoperişul clădirii unde locuia, citind ziarele împreună cu colegele ei, una dintre ele a dat peste un articol despre intenţia Primăriei de a demola Chicago Stadium. Brooke a ciulit urechile. Era acolo de două luni – din noaptea când se pierduse de mine.

În după-amiaza aceea a luat trenul El şi apoi a schimbat două autobuze ca să ajungă la stadion. Era închis, dar i-a dat ocol, uitându-se pe geamuri şi încercând să se holbeze înăuntru, amintindu-şi cum mă văzuse dispărând de sub ochii ei în timp ce cei de la Pearl Jam cântau pe scenă.

A reuşit să ajungă până la intrarea din spate, unde a simţit un junghi în stomac şi după mai puţin de un minut se încovoiase de durere, ţipând şi ţinându-şi ochii strâns închişi. Când, în cele din urmă, i-a deschis, era ghemuită în aceeaşi poziţie, Chicago Stadium dispăruse, la fel şi colegele de apartament, şi s-a trezit singură în camera mea din San Francisco, exact în locul de unde plecaserăm.

— Deci… zice Brooke. Întinde mâna după broccoli şi se întoarce la tocatul legumelor. Deci tot te mai duci s-o vezi pe Anna?

Suntem singuri în casă, dar, într-un acces brusc de paranoia, mă uit în jur înainte de a-i răspunde.

— Îhî. Schimbul de elevi se termină şi sâmbătă se întoarce acasă. Mă gândeam să mă duc la ea miercuri. Ca să-i dau timp câteva zile să-şi revadă prietenii şi să-şi revină după Mexic.

— Şi ce-o să-i spui mamei?

Ridic din umeri.

— I-am spus deja că mă duc pe munte cu Sam.

Acum e rândul lui Brooke să cerceteze din ochi încăperea, verificând că suntem singuri.

— Ştii ceva, zice ea încetişor, ar fi mult mai simplu pentru tine dacă te-ai strecura până la Evanston şi te-ai întoarce ca şi cum nici n-ai fi fost plecat.

Mă holbez la ea, dar îmi evită privirea.

— Şi să reiau trei zile? Dacă *eu* reiau zilele astea, sunt sigur că şi *tu* o să Ie reiei. Chiar vrei să reiei trei zile întregi din viaţa ta?

— Depinde, zice Brooke. Dacă aş fi din nou amendată pentru depăşirea vitezei, ar merita. Dar dacă aş cunoaşte vreun tip trăsnet şi tu l-ai lua la bătaie, nu te-aş ierta niciodată, adaugă, ridicându-şi ochii şi aruncându-mi un rânjet. Nu că aş ţine minte aşa ceva.

— Hm, n-am idee pe cine aş lua la bătaie a doua oară. Bun, dacă pentru tine e totuna, atunci am să rămân la chestia cu excursia pe munte.

Îşi drege glasul.

— Pe de altă parte, cel mai uşor ar fi dacă le-ai spune mamei şi tatei unde vrei să te duci.

— Ştii foarte bine că nu pot face asta.

Brooke e la curent cu toată istoria, dar părinţilor le-am povestit foarte puţin despre ceea ce am făcut eu în Evanston. Surprinzător, abia dacă mi-au pus câteva întrebări, nici măcar despre bunica Maggie. S-au mulţumit să îmi ceară să mă aşez pe canapeaua din

living şi să mă prevină să încetez imediat cu călătoriile. Pentru că e o chestie prea periculoasă, asupra căreia nu am control. Şi au insistat că a sosit vremea să „trăiesc în prezent”, cum s-a exprimat mama. „Ca un om normal.” Nu cred că tata a fost sută la sută de acord cu ea, dar s-a mărginit să stea lângă ea şi să dea din cap aprobator.

Toate astea s-au întâmplat acum trei luni. Nici nu vreau să mă gândesc cât de furioasă ar fi mama dacă ar afla de concertele pe care le-am văzut călătorind cu Brooke în vara asta. Sau că săptămâna trecută am fost la La Paz în 1995. Sau că Anna Greene există.

— Mi-a venit o idee, îmi dă Brooke un cot. Ia-mă cu tine.

O zice de parcă n-ar fi cine ştie ce scofală. Izbucnesc în râs.

— Nici să nu te gândeşti, Brooke.

Îmi aruncă o privire imploratoare, ca şi cum m-aş lăsa influenţat de ochii ei lăcrimoşi.

— Nu, repet eu, de data asta şi mai ferm. M-ai da de gol. Alpinismul înseamnă să mergi cu *cortul,* spun, ridicând din sprâncene şi zgâindu-mă la ea. Mama şi cu tata nu te-ar crede în vecii vecilor dacă ai pretinde că vrei să mergi cu mine cu cortul.

— N-am nicio problemă să dorm în cort! îşi încrucişează braţele la piept şi bate darabana pe piele cu unghiile ei manichiurate. N-am nicio problemă să dorm

în cort! repetă.

Mă uit la ea pieziş.

Îşi pune mâinile în şolduri şi mă priveşte drept în ochi.

— Uite ce-i, sunt sora ta, spune pe un ton foarte serios, iar ea e iubita ta şi n-ai să poţi să o inviţi la noi acasă…

Niciodată. Şi nici pe mama şi tata n-ai cum să-i duci acolo. Aşa că ai putea la fel de bine să faci chestia cu „cunoscutul familiei" limitându-te la mine.

— Exclus.

— Te rog… îşi împreunează palmele în faţa pieptului. Ştii foarte bine că Anna vrea să mă cunoască.

Se uită la mine cu coada ochiului, cu privirea aceea rezervată momentelor când ştie că are dreptate. Şi chiar are. Când am adus-o pe Anna în San Francisco, în timpul prezent, a rămas imediat fermecată de oraş. Ştiu că i-ar face mare plăcere să îi cunoască pe oamenii din viaţa mea, aşa cum i-am cunoscut eu pe ai ei, dar asta nu se va întâmpla niciodată.

Mă îndrept spre frigider, dar simt ochii lui Brooke fixaţi pe spinarea mea. În cele din urmă renunţă şi se duce la aragaz, iar încăperea se umple curând de sfârâitul uleiului încins.

— Brooke? spun eu, iar ea îmi aruncă iute o privire peste umăr.

Nu zice nimic, dar ştiu că mă ascultă.

— Brooke, dacă se întâmplă ceva, o să mă acoperi?

— Din nou? întreabă ea.

— Da. Din nou.

O văd cum dă din cap.

— Sigur. Tăcerea se aşterne pentru câteva clipe, după care adaugă: Ce-ai de gând să faci cu Jeepul?

— Cum adică?

— Nu poţi să-l laşi în garaj dacă le spui mamei şi tatei că pleci pe munte. Ştiu că Sam nu are maşină.

— Hm. Ai dreptate.

Dacă aş lăsa maşina pe o stradă oarecare sau într-o parcare, ar fi mai mult ca sigur ridicată. Iar la Sam acasă n-aş putea s-o las decât dacă aş inventa cine ştie ce scuză complicată. Nu-mi vine să cred că nu m-am gândit la Jeep.

— O cunoşti pe prietena mea Kathryn? mă întreabă Brooke.

— Mda.

— Când s-a dus la colegiu, n-a avut nevoie de maşină, iar părinţii ei n-au vrut să ţină maşina pe aleea casei, ca să nu ocupe loc, aşa că au închiriat un garaj. L-au găsit pe Craiglist, adaugă Brooke după o pauză lungă.

— Mersi, zic şi-mi fac o notă mintală să intru pe site imediat după cină.

— Vezi că sunt şi eu bună la ceva?

Nu se răsuceşte spre mine, dar am impresia că detectez oarece îngâmfare în tonul ei. Asta până când se uită peste umăr cu un zâmbet mâhnit şi văd că nici vorbă de îngâmfare pe faţa ei. Pare tristă şi atât.

— Hei, ce fredonai mai devreme?

Stă să se gândească o jumătate de secundă.

— Coldplay.

Scot telefonul din buzunar şi încep iute o căutare.

— München? în 2002? într-un club mic?

Brooke întoarce capul brusc spre mine şi lasă să-i scape un ţipăt de încântare.

— Pe bune? zice ea. Îşi ţine mâinile strânse în pumni pe lângă corp şi când dau din cap în semn de aprobare, începe să ţopăie pe loc. Răsuceşte butonul de aragaz până ce flacăra dispare sub arzător şi aruncă o privire de jur împrejurul bucătăriei. Mama şi tata o să se enerveze cumplit când vor veni acasă şi vor da peste dezordinea asta de nedescris, spune după ce scanează încăperea.

— Mda, dar n-o să ţină minte.

Asta putem repeta. În timp ce călătoria în timp pe parcurs de mai multe zile pare ceva periculos. Întoarcerea înapoi în timp pentru doar câteva ore, aşa încât să nu fim nevoiţi să le spunem mamei şi tatei că am fost la München pentru un concert Coldplay, e o găselniţă de care ar trebui să profit pe viitor.

— Când ne întoarcem, vei putea să reiei gătitul exact

de acolo de unde l-ai întrerupt. O să luăm toţi patru cina şi vom pretinde că suntem o familie fericită.

— Dar suntem o familie fericită.

— Crede-mă, îi spun în timp ce navighez pe site-ul clubului din München, asta numai pentru că mama şi cu tata sunt aşa de bucuroşi că te-ai întors acasă, încât pentru moment au uitat că sunt supăraţi pe mine pentru că te-am pierdut atunci. De cum o să pleci iarăşi la şcoală, ai să vezi, noi trei o să ne dondănim din nou, aşa cum facem de obicei.

Dau click pe site până ce găsesc pozele de interior, mişc mouse-ul şi măresc cea mai bună fotografie pe care o găsesc. N-am cum să ştiu dacă aşa arăta şi în 2002, dar chiar dacă au mai reamenajat sau schimbat câte ceva, probabil că toaletele au rămas în acelaşi loc.

— OK, e totul gata.

Arunc o privire la ceasul de la cuptorul cu microunde şi, când mă răsucesc înapoi, o văd pe Brooke stând în faţa mea cu braţele întinse în lături.

Se uită în jos, cântărindu-şi din ochi ţinuta.

— Ce zici? mă întreabă, arătând spre blugi, tricoul simplu şi şlapii din picioare.

Nu sunt sigur că şlapii sunt o idee bună pentru o zi de martie, dar nu vreau să mai pierd timpul aşteptând-o să-şi caute alte încălţări.

— Mda, arăţi bine.

O iau de mâini, iar ea mă strânge cu putere şi braţele îi tresar nervos, aşa cum se întâmplă de fiecare dată. După care îşi strânge cu putere pleoapele.

Închid şi eu ochii şi pornim.

Miercuri după-amiază îndes în Jeep tot echipamentul de alpinism şi camping, după care verific pentru ultima oară lucrurile de care chiar am neapărată nevoie. Cutia albă din plastic e aşezată pe scaunul din faţă şi în ea am vârât tot ce îmi trebuie pentru când mă voi întoarce: o duzină de PET-uri cu apă, un Starbucks Doubleshot şi un bax cu şase doze de Red Bull.

Muzica urlă tare şi eu sunt atât de adâncit în gânduri, încât tresar când simt o bătaie uşoară pe umăr. Trântesc capacul cutiei, mă răsucesc şi dau cu ochii de mama, care îşi acoperă gura cu mâna şi mă priveşte amuzată.

— Scuze! strigă ea ca să acopere muzica. N-am vrut să te sperii.

— Nu-i nimic. Aşteaptă puţin, zic şi mă aplec peste geamul deschis al maşinii ca să dau volumul mai încet.

— Cum stai cu împachetatul?

Inspectează maşina, începând de la capotă până la portbagaj, plin ochi acum cu echipament de camping şi frânghii colorate. Capota moale e deja strânsă şi fixată la locul ei.

— Bine. Cred că am strâns totul.

— Grozav… asta e foarte bine.

Stă acolo, în faţa mea, dând din cap şi zâmbind, ca şi cum şi-ar aduna curajul pentru a-mi spune altceva. Îşi trece greutatea de pe un picior pe celălalt, după care îşi plantează ambele picioare ferm în asfalt.

— Ce e? întreb eu pe un ton care arată clar că nu vreau de fapt să îi aud răspunsul.

— Am vreo şansă să te conving să te răzgândeşti cu excursia asta? îşi încrucişează ea braţele la piept. Treaba e că… Broke se întoarce în weekendul ăsta la Boulder, iar tu începi ultimul an de şcoală şi nu mai avem decât câteva zile de stat împreună, ca o adevărată familie.

Îmi stă pe limbă să îi spun că am avut la dispoziţie toată vara şi n-am făcut nimic toţi împreună, „ca o adevărată familie”. Nu-mi dau seama din ce motiv îşi închipuie ea că acum a sosit momentul să schimbăm ceva, cu excepţia faptului că plec din oraş şi asta e o chestie care nu îi convine.

— Mamă, totul va fi în regulă, plec într-o excursie cu câţiva amici, atâta tot, spun aruncându-mi sacul de dormit în fundul Jeepului, ca nu cumva să se rostogolească afară atunci când voi demara. N-o să lipsesc decât câteva zile. Vineri mă întorc.

Asta e parţial adevărat, aşa că mă întorc cu faţa spre ea când o spun.

— Şi n-o să ai *deloc* acoperire pe mobil?

— Probabil că nu. Ştii şi tu cum e acolo, în munţi. O

să încerc, dar sunt prea puţine şanse.

Mda, cred şi eu. Mai ales că telefonul meu mobil se va afla în torpedoul Jeepului, încuiat într-un garaj minuscul pe care l-am închiriat ieri pe Craiglist.

— Bennett?

— Da?

— Sper că nu călătoreşti în timp, nu? mă întreabă, încreţindu-şi fruntea.

Îngheţ, după care mă forţez să afişez o expresie netulburată.

— Mi-ai spus să *nu* mai călătoresc.

— Exact.

Ridic din umeri şi mă uit în ochii ei.

— Şi tocmai de asta îmi pun acum echipamentul de camping în maşină.

E o minciună? Tehnic vorbind, nu, dar sunt aproape sigur că mama nu ar fi de aceeaşi părere. Se holbează la mine, iar eu aştept. Nu ştiu dacă am rostit ceea ce trebuie sau dimpotrivă, ori dacă ceea ce am spus e ceva între bine şi rău, iar mama nu prea ştie cum să reacţioneze la chestia asta.

Pare îngrijorată şi, Dumnezeule, ce n-aş da să nu mai fie. Dacă nu s-ar mai agita şi ar avea încredere în mine că am totul sub control, atunci i-aş putea povesti *totul* – despre Maggie şi Anna şi familia Greene. Şi atunci ar şti exact unde mă duc şi când mă voi întoarce şi ce se află

în cutia de pe scaunul pasagerului la care se tot uită, dar despre care nu mă întreabă nimic.

— Ai grijă de tine, Bennett, da?

— Întotdeauna am, răspund eu şi o sărut pe obraz. Îţi faci prea multe probleme, mamă.

Îmi vine să adaug ceva, dar mă abţin.

Îmi dau seama după expresia ei că ar avea mai multe de zis, însă se mulţumeşte să-mi arunce un zâmbet îngândurat.

— Ar fi cam greu să nu-mi fac, dragule, spune şi o lasă baltă.

AUGUST 1995

3

Euanston, Illinois

Când împing uşa, mica legătură de clopoţei se izbeşte de geam şi un tip care stă la secţiunea „Noutăţi broşate” se întoarce şi îmi aruncă iute o privire. Intru şi mă uit în jur. Niciodată nu am văzut librăria atât de aglomerată.

O iau înainte pe intervalul principal dintre rafturi şi o caut din ochi pe Anna. Ajung la jumătatea magazinului şi o zăresc în spatele unei tejghele. E ocupată cu un client, aşa că păstrez distanţa şi aştept, încercând să nu iau în seamă bătăile puternice ale inimii.

Are părul mai lung decât i-l ştiam şi îmi dau seama că, de fiecare dată când am văzut-o în vara asta în La

Paz, îl purta prins într-o agrafa sau o coadă de cal. Pare şi mai buclat acum şi simt din nou imboldul acela familiar de a trage de un cârlionţ ca să-l văd cum sare pe urmă înapoi ca un arc. Ce e diferit la ea? Pare bronzată şi fericită și cumva şi mai frumoasă decât înainte.

Face conversaţie măruntă cu clientul şi degetele îi aleargă când tastează cifrele pe casa de marcat, după care ia cârdul de credit din mâna lui, îl trece printr-un mecanism zgomotos şi i-l înapoiază. Şi în clipa următoare dă cu ochii de mine.

Zâmbesc. O urmăresc şi văd cum expresia feţei i se schimbă, trecând într-un amestec perfect de surpriză şi uşurare.

Îşi întoarce privirea spre client şi împinge punga plină ochi spre el.

— Poftim, zice pe un ton frivol, nu foarte potrivit cu situaţia.

Ochii îi fug în direcţia mea.

— Mersi, spune clientul.

— Cu plăcere. Să ai un semestru uşor.

În loc ca individul să-şi ia punga şi să plece, îl văd cum îşi lipeşte şoldul de tejghea şi o fixează, de parcă s-ar aştepta ca Anna să mai zică ceva. Mă întreb dacă îşi închipuie că zâmbetul îi este adresat lui. La urma urmei, stă chiar în faţa ei. Dar din punctul de observaţie în care mă aflu văd că Anna nu se uită *la* el, ci *dincolo de* el.

Are tot felul de zâmbete, dar cel pe care îl arborează acum este cel destinat numai mie.

— La revedere, spune ea, împingând din nou punga spre el, de data aceasta cu mai multă forţă, şi individul probabil că pricepe totuşi mesajul, din moment ce înşfacă punga şi se îndreaptă către uşă.

Anna porneşte spre mine.

— Uf, zice individul, aproape că am uitat.

Se răsuceşte şi o ia înapoi cu paşi mari spre tejghea, iar Anna revine la locul ei, în spatele casei de marcat, reluându-şi aerul oficial.

O urmăresc, amintindu-mi de expresia de surpriză de pe faţa ei din urmă cu câteva clipe. Şi mă gândesc că ar fi drăguţ să revăd expresia aceea.

Nu e nimeni la secţiunea „Cărţi de călătorie”, aşa că profit de ocazie. Mă ascund printre rafturi, ieşind din raza ei vizuală, şi închid ochii. Îmi imaginez şirul de rafturi din partea opusă a librăriei, iar când deschid ochii, mă trezesc acolo. Îmi dau rucsacul jos şi îl aşez la picioarele mele.

Încă îi aud vocea de acolo de unde e, la tejghea, dar acum sunt prea departe ca să desluşesc ce zice. Mă holbez la raftul pe care stă scris cuvântul MEXIC şi îmi amintesc de seara de aprilie când am venit aici.

Ar fi trebuit să studiez, dar nu reuşeam să-mi scot din minte chipul Annei. Toată ziua încercasem să o prind

singură, ca să-i mărturisesc a doua parte a secretului meu, dar nu găsisem niciun prilej. Aşa încât, înainte să apuc să mă răzgândesc, îmi trăsesem pe mine jacheta şi pornisem spre librărie.

Faţa ei se luminase atunci când mă văzuse intrând şi singurul lucru care mi-a trecut atunci prin minte a fost cât de mult voiam s-o sărut. În schimb, îi spusesem că venisem ca să iau o carte despre Mexic. Mă condusese la secţiunea „Cărţi de călătorie".

La început, discutaserăm despre temele de şcoală, dar după aceea ea mă întrerupsese în mijlocul unei fraze şi spusese:

— Vreau să aud şi restul, despre al doilea lucru.

O privisem în ochi şi văzusem că vorbea foarte serios. Aşa că îi povestisem totul. Că mă născusem în 1995. Că trăiam în anul 2012 şi că aveam şaptesprezece ani. Că n-ar fi trebuit să mă aflu acolo. Şi că puteam să vin să o vizitez, dar nu puteam rămâne.

Şi după aceea am făcut ceea ce ştiam că nu trebuie să fac, dar îmi dorisem încă din clipa în care o văzusem pentru prima oară. Mă aplecasem şi o sărutasem, fără să îmi mai pese de regulile pe care mi le impusesem sau de locul şi timpul în care ar fi trebuit să fiu. Şi când dădusem să mă retrag, aşa cum ştiam că trebuie să fac, îi simţisem mâinile pe spatele meu, trăgându-mă spre ea, până ce ne-am lipit de raft şi nu mai aveam unde să ne

mişcăm, decât să ne apropiem şi mai mult. Aşa că o sărutasem mai apăsat.

Clopoţeii sună, aducându-mă cu picioarele pe pământ.

— Bennett? o aud pe Anna cum mă strigă din capătul celălalt al librăriei.

Mă trag pe după colţ şi îmi apăs pieptul de un raft, cu ochii fixaţi pe culoar, aşteptând-o să treacă pe lângă mine. N-o văd şi n-o aud, aşa că rămân nemişcat, pândindu-i răsuflarea şi apariţia din clipă în clipă.

Dau să fac un pas înainte, dar îi simt braţele cum mă prind de mijloc. Tresar.

— Te-am prins, îmi şopteşte ea la ureche.

Îşi sprijină fruntea de ceafa mea şi mă învăluie cu braţele. Îi simt respiraţia.

— S-o crezi tu, spun, ducându-i mâinile la buzele mele şi sărutându-i degetele.

— Nu te-am văzut unde ai dispărut.

— Mda, las eu să-mi scape un mic hohot de râs. Aşa dispar eu, mai ştii?

— Doar ca să mă scoţi pe mine din sărite.

Simt din tonul vocii ei că-şi dă ochii peste cap.

— Doar ca să te scot pe tine din sărite.

— Poate că n-ar strica să te gândeşti cum să-ţi foloseşti mai bine talentul, altfel decât să-ţi iei iubita prin surprindere.

— Repetă ultima parte.

Râde. Mă strânge şi mai tare.

— Să-ţi iei *iubita* prin surprindere.

Zâmbesc.

— Îmi place cum sună.

Îi desfac braţele cu care mi-a strâns mijlocul şi o răsucesc cu faţa spre mine. Are faţa atât de luminoasă, încât aş putea să jur că şi dacă becurile s-ar stinge brusc în clipa asta în tot magazinul, tot ne-am putea vedea.

— Bună, îi spun, răsucindu-i o buclă în jurul degetului.

— Bună, răspunde ea şi întinde mâna ca să îmi ciufulească părul. Ai venit.

Sesizez însă o notă de nesiguranţă în vocea ei.

— Am venit, spun eu şi-i prind obrajii între palme. Mi-a fost un dor nebun de tine.

Strânge din buze şi dă uşor din cap şi, înainte să deschidă gura ca să zică ceva, îi dau capul pe spate şi o sărut, încet şi blând, savurând momentul, faptul că sunt aici din nou cu ea. Îmi apăs apoi gura mai tare peste buzele ei. Şi la fel ca în acea primă seară, Anna mă trage spre ea, ca şi cum încă m-ar mai dori, ca şi cum încă ar fi dispusă să îmi încredinţeze inima ei, cu toate că probabil deja ştie că n-ar trebui.

4

E ora 9.02 şi Anna face turul magazinului, stingând

luminile şi aranjând mai bine cărţile pe rafturi în timp ce trece pe lângă ele. Întorc cartonaşul de pe uşă, de la DESCHIS la ÎNCHIS, şi ieşim în stradă. Apasă pe nişte butoane, setând alarma, apoi trage zăvorul.

O iau de mână şi mergem în tăcere până în capătul străzii. Sunetele familiare ale cafenelei devin tot mai puternice cu fiecare pas şi trag cu nesaţ aer în piept, inhalând aromele. Dăm să trecem pe lângă intrare, când Anna se opreşte.

— Nu vrei să intrăm să bem ceva? Am putea să stăm aici o vreme.

Mă uit pe geam. Cafeneaua nu e nici pe departe la fel de aglomerată ea în serile de duminică, atunci când au loc concerte, dar e destulă lume. Toate canapelele sunt ocupate şi singura opţiune se pare că a rămas o masă înaltă din mijlocul sălii. Toată vara abia dacă am stat singur cu Anna şi nu prea am chef să o împart cu nimeni.

— Speram să mergem într-un loc ceva mai liniştit.

Se răsuceşte cu faţa spre mine şi mă prinde de cealaltă mână.

— În cazul ăsta, ai două variante: la mine sau la tine. Cu cine preferi să dai ochii mai întâi: cu părinţii mei, ori cu Maggie?

Imit sunetul de sonerie din clipa când un participant greşeşte răspunsul la un concurs televizat.

— Niciuna nu-mi convine. Care e a treia variantă?

Râde şi clatină uşor din cap.

— Nu există o a treia variantă.

— Nu se poate, trebuie să existe.

Ridică din sprâncene şi mă priveşte lung.

— O să-i fentăm pe părinţii tăi şi o să ne strecurăm la tine în dormitor fără să ne vadă. Nimeni nu trebuie să ştie că sunt aici.

— Prea târziu. Deja le-am spus că o să vii în seara asta.

Pocnesc din degete şi râd încet.

— Fir-ar să fie.

Anna clatină iarăşi din cap, iar eu îmi evaluez opţiunile.

— Nu sunt deocamdată pregătit s-o văd pe Maggie, spun eu, iar ea dă din cap înţelegătoare şi-mi lasă cealaltă mână să cadă.

Continuăm să mergem spre casa ei.

— Deci, cum au primit vestea? întreb eu.

— Cine? Părinţii mei? Ridică din umeri. Destul de bine, aş zice. Mama a reacţionat mai bine decât tata, ceea ce m-a surprins un pic. De fapt, tata nici n-a fost prea supărat, asta până când le-am spus că ai venit să mă vizitezi la librărie. Treaba asta nu i-a plăcut deloc, zice Anna şi îşi întoarce brusc capul spre mine. Apropo, să ştii că le-am spus că ai fost la La Paz de două, nu de

patru ori, aşa că ai grijă ce le răspunzi dacă te întreabă, da?

În sinea mea sper să nu mă întrebe. Şi tot în sinea mea mă simt dezamăgit că Anna a început să-şi mintă părinţii, înainte să apar eu în viaţa ei, nu îi minţise niciodată.

— Nu-mi dau seama ce gândesc de fapt, zice ea. Mai serile trecute, mama a venit la mine în cameră ca să-mi spună că te place şi că se bucură că vom petrece împreună ultimul an de şcoală. Mai mult, a început să vorbească aiurea despre reuniunea absolvenţilor, balul de sfârşit de an şi aşa mai departe.

Simt un nod în gât, dar îl înghit iute.

— Dar după aia probabil că a discutat cu tata, pentru că ieri-seară, la cină, s-au apucat amândoi să mă bată la cap. Cum că trebuie sa mă concentrez pe studiu ca să iau note bune şi să nu mă las pe tânjeală din cauza ta.

— Din cauza mea?

— Da, ştiu, zice şi-mi face cu ochiul. De parcă.

Înalţ din sprâncene.

— *De parcă?*

Ridică iar din umeri.

— Ei, ştii tu. De parcă ai fi cine ştie ce chestie *importantă.*

— Nţ. Sigur că nu sunt, spun eu, ascunzându-mi rânjetul.

Mă strânge de mână.

— Eşti o chestie importantă, ştii asta, nu?

O strâng şi eu de mână.

— La fel şi tu.

Trecem pe lângă gardul viu care împrejmuieşte curtea vecinilor ei şi casa Annei apare în faţa noastră. Arată exact la fel ca atunci când am plecat din ea, în luna mai, cu veranda care o înconjoară şi tufişurile mult prea înalte. Prin geamul de la bucătărie răzbate o lumină slabă, aşa cum se întâmplă întotdeauna după lăsarea întunericului.

Intrăm şi Anna mă conduce spre locul de unde se aude zgomot, în camera de zi. Trecem de colţul din hol şi-i văd pe părinţii ei. Doamna Greene stă cu picioarele strânse sub ea şi cu capul lăsat pe umărul domnului Greene. Se uită la televizor, la o emisiune veche. De fapt, mă corectez eu singur imediat, probabil că nu e deloc veche.

. Anna se opreşte lângă mine şi mă prinde de braţ cu amândouă mâinile. Mişcarea probabil că a atras atenţia\tatălui ei, pentru că dintr-odată ridică privirea şi ne vede. Cască ochii mari şi-i face semn cu cotul doamnei Greene, care se îndreaptă de spate.

— Bună. Nu v-am auzit când aţi intrat, spune el şi apasă pe butonul telecomenzii, dând volumul pe mut.

Se ridică în picioare şi îmi întinde mâna şi, deşi gestul

e ostentativ de formal pentru el – pentru noi –, o strâng politicos. De pe colţul ei de canapea, mama Annei îşi flutură mâna spre mine, nu foarte încântată.

— Mă bucur să te revăd, zice, dar pe un ton fals şi nesincer. După care adaugă „în sfârşit”.

Nu e ca un gând întârziat; pare mai degrabă că sunt cuvintele pe care a încercat să *nu* le rostească, dar i-au scăpat de pe buze fără voia ei.

— Mă bucur şi eu să vă revăd, spun eu.

După care rămân aşa, în picioare, cu stomacul strâns, dând din cap şi aşteptându-i să zică ceva. Probabil că ar trebui să mă simt fericit că nu dau pe dinafară de atâta furie împotriva mea. În fond, nu numai că am dispărut în mijlocul unei întâlniri cu fiica lor, am dispărut din vieţile lor în mijlocul a, în fine, a *tot.* Ştiu că nu e rezonabil din partea mea să mă aştept la o îmbrăţişare maternă ori o bătaie paternă pe umăr şi, într-adevăr, nu m-am gândit că mă vor întâmpina cu lacrimi de bucurie. Dar am sperat cumva că nu va trebui să o luăm de la zero. Ba chiar, după cum arată acum lucrurile, de la mai puţin de zero.

Anna mă strânge de braţ şi mă uit Ia ea. Spre deosebire de privirea goală a doamnei Greene, expresia ei spune multe. Radiază, cu ochii plini de veselie şi mirare, de parcă nu i-ar veni să creadă că mă aflu cu adevărat aici. Fără să stau pe gânduri, scot un oftat de

uşurare şi o sărut pe frunte; îşi întăreşte strânsoarea pe braţul meu şi se saltă pe vârfurile picioarelor. Ţopăie pe loc de câteva ori.

Mă uit la părinţii ei şi văd că amândoi se holbează la Anna. Dar privirea doamnei Greene se furişează apoi încet spre mine şi colţurile gurii i se răsucesc în sus într-un zâmbet pe jumătate, aproape ca şi cum nu ar putea să se abţină. Dau din cap, recunoscător, în direcţia ei.

— Ce mai face sora ta?

Vocea domnului Greene mă ia prin surprindere şi întorc capul către el.

— Ăăă… E bine. Mă grăbesc să formulez restul răspunsului astfel încât să îi ofer cât mai puţine informaţii cu putinţă. A trecut printr-o fază mai complicată, dar acum s-a întors acasă.

Mă mărginesc la atât şi sper că n-o să insiste să afle mai multe, ca să nu mă oblige să-l mint, lucru pe care n-aş vrea să-l fac.

— Mă bucur să aud asta. Aşteaptă o clipă, ca şi cum ar vrea să mai zică ceva, apoi adaugă: Ah, nu contează, probabil că nu doreşti să discuţi despre asta.

— Mda, nu prea, răspund eu.

Atitudinea mea precaută probabil că nu-mi va aduce prea multe puncte din partea lor, însă, dacă stau bine să mă gândesc, ar putea fi totuşi un lucru bun. Cu cât ştiu mai puţine, cu atât voi cădea de la mai mică înălţime

atunci când vor afla adevărul.

— Noi o să mergem sus, sare Anna în ajutorul meu.

Nu le dă timp părinţilor să mai spună ceva şi o ia înainte, conducându-mă afară din living. Nu apucăm să urcăm decât două trepte înainte ca mama ei să strige după noi:

— Să laşi uşa deschisă.

Anna se opreşte, se prinde cu o mână de balustradă, iar cu cealaltă îşi acoperă faţa. După care o ia din loc.

— Vino după mine. Abia aştept să îţi arăt ceva.

Nu s-au schimbat prea multe în camera ei de când am fost aici ultima dată. Colecţia impresionantă de CD-uri ocupă fiecare spaţiu liber de pe rafturi, şirul fiind întrerupt doar de zecile de trofee pe care se sprijină casetele cu bijuterii muzicale aşezate în ordine alfabetică. Pereţii sunt tapetaţi cu buline de hârtie purtând numerele cu care a alergat în diverse curse şi cu fotografii înfăţişând-o trecând linia de sosire.

Pe panoul de deasupra biroului are lipit acelaşi singur cotor de bilet de la concertul Pearl Jam din martie 1994, dar lângă el observ ceva nou: o fotografie înrămată cu Anna, Emma şi Justin. Emma are gura larg deschisă, de parcă ar ţipa. Stă în spatele lui Justin, cu braţele petrecute lejer pe după gâtul lui, în timp ce Anna stă în dreapta lui, cu capul pe umărul său. Poza a fost probabil făcută în iunie, după ce am părăsit eu oraşul, dar înainte

ca Anna să plece la La Paz. Arată cu toţii fericiţi.

— Ce mai face Emma?

— Hm… nu foarte bine. M-am dus la ea acasă imediat ce m-am întors şi mi-a spus că s-a despărţit de Justin în vara asta.

— Serios? De ce?

Se răsuceşte cu spatele la mine şi-şi trece degetul pe deasupra casetelor cu CD-uri, de unde alege una.

— Nu ştiu exact *de ce,* pentru că încă nu am ascultat versiunea lui Justin – deunăzi am trecut pe la magazinul de muzică, dar era prea ocupat ca să stea de vorbă cu mine. Emma zice că el e de părere că au prea puţine lucruri în comun… şi că e mai bine să rămână doar prieteni.

Pune discul în CD-player şi melodia mi se pare cunoscută, dar nu ştiu cine cântă. Dar când încep versurile, îmi dau pe loc seama că este vocea lui Alanis Morissette.

Încerc să-mi amintesc titlul albumului şi Anna mă întreabă:

— Ai mai ascultat asta? Flutură în aer CD-ul *Jagged Little Pili,* iar eu dau din cap. Îmi place la nebunie. Toată vara am alergat pe melodiile astea.

Îmi vine să îi spun că va avea parte în continuare de multă muzică bună din partea lui Alanis, dar mă abţin. În schimb, îi promit că voi verifica programul turneului

cântăreţei şi o voi duce la un concert.

Văd harta care ocupă peretele cel mai mare al dormitorului. Mă apropii şi mă opresc în faţa ei, numărând boldurile mici şi roşii cu care Anna şi-a marcat locurile vizitate. Sunt nouă, inclusiv cel mai de jos, din Peninsula Baja. Cu cinci mai multe decât atunci când am stat ultima oară în faţa hărţii, admirând dorinţa puternică a Annei de a vedea lumea şi bucurându-mă că îi pot şi eu oferi o bucăţică din ea.

Mă răsucesc şi o văd că stă lângă mine.

— Poftim.

Îmi întinde o punguţă şi mă uit înăuntru. Legitimaţia mea de elev la Westlake. O vedere necompletată din Ko Tao. O carte poştală pe care Anna mi-a trimis-o din Vernazza Square. Un ciot de creion galben. O carabinieră. Una din clamele ei de păr.

— Le-ai uitat pe biroul tău, acasă la Maggie. Maggie mi-a zis să le păstrez eu pentru tine.

— Mersi.

Scot cartea ei poştală de la Vernazza şi îi arunc o privire. Îmi plimb degetul pe marginea vederii. Anna mă urmăreşte în timp ce citesc textul şi mă pomenesc icnind când ajung la ultima frază: *oriunde ai fi pe lumea asta, acolo aş vrea şi eu să fiu.* Un val de remuşcare mă cuprinde. Îmi simt pieptul greu şi las cartea poştală să cadă înapoi în punguţă, pe care o azvârl cu rucsacul pe

jos, lângă uşă.

— Asta ai vrut să-mi arăţi?

Ochii ei se aprind.

— Nu. Se răsuceşte pe călcâie şi traversează camera. Se apleacă şi se chinuie să extragă ceva de sub pat. Închide ochii, îmi aruncă ea peste umăr.

După mai puţin de un minut o simt în spatele meu. Mă cuprinde cu mâinile pe după mijloc şi mă împinge înainte.

— Ţine ochii închişi. Câţiva paşi şi gata. OK, ai ajuns, spune şi o simt lângă mine. Acum poţi să-i deschizi.

Îmi ia câteva clipe până ce ochii mi se obişnuiesc cu lumina şi nu sunt foarte sigur la ce anume ar trebui să mă uit. Dar după aceea văd ceva întins pe cuvertura patului ei şi fac câţiva paşi în faţă.

E o fotografie de mari dimensiuni printată pe o hârtie aparent groasă. Recunosc imediat stâncile înalte şi pantele abrupte.

— E plaja noastră? întreb, cu toate că ştiu dinainte răspunsul.

E locul unde am găsit-o pe Anna în La Paz. Acelaşi loc unde m-am tot întors în vara asta pentru a o surprinde când alerga dimineaţa. Mă aplec ca să mă uit mai bine.

— E incredibil! Cum de-ai găsit o reproducere *exact*

din locul ăla?

— Nu e o reproducere, spune ea şi îşi aşază mâinile în şolduri. Eu am făcut poza.

Nu mă pricep deloc la fotografii, dar asta mi se pare destul de impresionantă. Pot desluşi fiecare crăpătură din stâncă, iar imaginea costişei se oglindeşte perfect în mare.

— Tu ai făcut-o?

— M-a ajutat *Sehora* Moreno.

Îmi amintesc cum mi-a povestit că gazda ei din La Paz era fotograf.

— M-am gândit că ai putea să o atârni pe perete, în dormitorul tău, continuă Anna.

Nu specifică la care dormitor se referă, iar eu decid să n-o întreb.

— Stai… mai e ceva, zice, ridicând un deget în aer. Desface ariciul de pe o husă neagră şi mare şi scoate dinăuntru un aparat de fotografiat pe film de 35 de milimetri. Îşi trece degetul mare peste butoanele din spate. Uite ce mi-a făcut cadou *Senora* Moreno. Presupun că e un aparat destul de vechi, dar nu-mi pasă.

Într-adevăr, pare antic. O urmăresc cum răsuceşte lentila, o scoate din corpul aparatului şi o înlocuieşte cu alta, mai groasă şi mai butucănoasă. Îşi duce aparatul la ochi şi nu-i mai văd decât gura. Aud diafragma deschizându-se cu un pocnet şi apoi un sunet ciudat de

motor.

Anna îşi aruncă peste umăr cureaua aparatului, se vâră iarăşi sub pat şi iese ţinând în mână un plic mare. Se aşază pe jos şi-mi face semn să vin lângă ea. Stăm aproape, cu şoldurile atingându-se, şi ea întinde pozele pe covorul miţos, spunându-mi povestea din spatele fiecăreia. Multe înfăţişează plaje şi stânci şi puncte panoramice, dar ochii îmi fug direct spre portretul unui bărbat cu pielea întunecată la culoare şi zbârcită, ţinând o chitară în mână şi având cel mai cald zâmbet posibil întipărit pe faţă.

— Sunt foarte bune, îi spun. *Foarte* bune.

Roşeaţa îi cuprinde obrajii.

— Au o cameră obscură la subsol. Am stat acolo ore în şir cu *Senora* Moreno şi fiica ei, învăţând cum să developez filme. A fost incredibil, spune Anna, ridicând din umeri. Şi când i-am povestit tatei, mi-a zis că ar putea să îmi amenajeze o cameră obscură în atelierul ăla vechi din curtea din spate. Ia aparatul şi-l ţine îndreptat spre mine. Până atunci, vreau să îţi fac o poză. Zâmbeşte. N-am nicio poză cu tine.

Întind braţul, o prind de mijloc şi o trag spre mine.

— Dacă nu eşti şi tu în ea, nu are niciun sens.

Râde şi întinde braţul în aer cât de sus poate, ţinând aparatul cu lentila îndreptată spre noi. *Clic.* Mă sărută pe obraz. *Clic.* Scoate limba şi simt cum îmi pierd

controlul. *Clic.* Şi pe urmă, într-un şir de mişcări fluide, îi iau aparatul din mâini, îl aşez pe covor, după care mă rostogolesc peste ea şi încep să o sărut, aşa cum mi-am dorit toată seara.

Dar cu cât ne sărutăm mai mult, cu atât mă simt mai vinovat. Mi-am jurat să nu mai am secrete faţă de ea.

— Anna, spun eu, am ceva să-ţi zic.

Bătaia în uşă e uşoară, dar suficient de surprinzătoare pentru a ne face să ne îndepărtăm rapid unul de celălalt.

Uşa a rămas întredeschisă, aşa cum ni s-a cerut, aşa că nu avem prea mult timp la dispoziţie, însă ne mişcăm atât de rapid încât, în clipa în care doamna Greene îşi vâră capul pe uşă, Anna şi cu mine suntem deja aşezaţi în fund, cu o suprafaţă generoasă de covor miţos între noi.

— Tatăl tău şi cu mine mergem acum la culcare, ne anunţă ea.

— OK. Noapte bună, răspunde Anna pe un ton voios.

Mama ei îşi drege glasul.

— Asta înseamnă că Bennett va trebui să plece.

— Mamă… pufneşte Anna.

— E-n regulă. Mă salt în picioare şi traversez dormitorul, spre rucsacul aruncat pe jos. Ne vedem mâine, îi spun Annei.

Mă strecor pe lângă doamna Greene şi ies pe coridor, îndreptându-mă spre ieşire.

Dau să răsucesc mânerul uşii, când aud vocea Annei în spatele meu.

— Stai un pic!

Mă întorc şi o văd că a coborât pe jumătate scara.

— Unde te duci? şopteşte ea.

Ridic din umeri.

— Nu ştiu. Probabil că o să mă duc acasă şi o să mă întorc mâine dimineață.

Se uită în jur, ca să se asigure că nu trage nimeni cu urechea.

— Cum adică acasă? Acasă în *San Francisco*? Nu adaugă şi *în 2012,* dar ştiu că asta vrea să spună.

— Da, e prea târziu acum ca să mă duc la Maggie. Nu-ţi face griji. Mă întorc mâine. Şi putem să mergem acasă la Maggie, ca să fim împreună.

Scutură cu putere din cap.

— Nu. Ce Dumnezeu, doar eşti aici. Nu poţi… *să pleci* aşa, pur şi simplu.

Nici eu nu vreau să plec, dar îmi amintesc privirea doamnei Greene de acum un minut şi mă gândesc că n-ar trebui să întind coarda şi că ar fi probabil mai bine să mă întorc la San Francisco, la micul garaj închiriat, şi să trag acolo un pui de somn în Jeep. Sau aş putea să mă duc acasă, la mine în dormitor, şi să sper că părinţii nu vor intra ca să dea peste mine. Deşi, dacă stau să mă gândesc mai bine, Anna are probabil dreptate. Ar trebui

să rămân aici şi să dorm pe canapeaua din camera din spate a librăriei.

Anna ridică un deget în aer.

— Să nu te mişti. Mă întorc imediat.

Zboară înapoi în sus pe scări înainte să apuc să mai zic ceva.

Stau în holul de la intrare şi mă uit în jur. În stânga mea e bancheta încastrată în perete, iar pe zidul de deasupra ei, un cuier gol pentru atârnat hainele. Îmi amintesc de prima dată când am venit aici. Anna nu se dusese la şcoală şi când am apărut eu, mi-a luat jacheta şi a agăţat-o în cui. Atunci îi mărturisisem secretul meu şi îi arătasem ce puteam face. O dusesem într-un loc cald şi îndepărtat. Mă gândesc că aş putea face asta şi acum.

O aud cum coboară scările, lipăind în picioarele goale. Ţine în braţe un morman de aşternuturi de pat.

— O să dormi pe canapea.

Ochii îmi fug spre dormitorul părinţilor ei, din capul scării.

— Exclus. Îmi frec fruntea tare cu vârfurile degetelor şi mă concentrez pe găsirea unei soluţii. Părinţii tăi chiar au zis că pot să dorm pe canapea?

Dă din cap.

— Numai în noaptea asta. Au fost de acord cu mine că e prea târziu ca să te întorci acasă pe întuneric. Le-am

spus că o s-o suni pe Maggie ca să-i spui că n-o să ajungi la ea decât mâine.

— Nu pot s-o sun pe Maggie, îi suflu eu la ureche.

— Ştiu. Dar poţi să te prefaci că o suni.

Arată spre bucătărie şi văd acolo un telefon, agăţat pe perete lângă cuptorul cu microunde. Îmi acopăr faţa cu mâna. Îmi pare rău că nu i-am urat „noapte bună" mamei ei şi nu am ieşit din casă, după care să reapar, *ta-da,* înapoi în dormitorul Annei, aşa cum plănuisem iniţial.

— Poţi să te schimbi în baia de la parter, zice Anna, arătând spre o uşă pe care n-am observat-o până acum. Mă duc să-ţi aranjez patul.

5

Umflu perna şi mă zvârcolesc în aşternut. Pentru probabil a zecea oară în ultima oră, mă salt în capul oaselor, cu mâinile pe genunchi, şi mă holbez pe uşa glisantă din sticlă care dă spre curtea din spate a casei familiei Greene. Ceasul de pe poliţa şemineului arată ora douăsprezece şi un sfert.

Când am stat ultima oară pe canapeaua asta, Anna şi cu mine şedeam ghemuiţi în exact acelaşi colţ, în timp ce Justin şi cu Emma se cuibăriseră în colţul opus. Ne-am uitat la un film şi ne-am servit cu rândul dintr-un castron uriaş cu popcorn prăjit în unt pregătit de mama

ei.

Îmi las picioarele pe podea şi mă ridic. Traversez bucătăria şi intru în hol, apoi mă opresc în faţa scărilor şi mă uit în sus. Uşa de la dormitorul părinţilor Annei e puţin crăpată, cea de la camera ei, complet închisă. Dau să închid ochii şi să mă transport până în camera Annei, dar îmi amintesc de privirile părinţilor ei. În mod sigur, dacă m-ar prinde în dormitorul fiicei lor, aş putea să mă întorc în timp în urmă cu cinci, cu zece minute, pentru a o lua de la capăt. Dar asta ar însemna să le înşel încrederea şi deja în relaţiile cu ei patinez pe un strat subţire de gheaţă.

Nu am niciun motiv să vreau să grăbesc lucrurile. Mâine şi poimâine vom avea suficient timp să stăm împreună. Îmi târşesc înapoi picioarele până la canapea şi îmi sprijin capul în mâini. După un timp, mă întind din nou şi închid ochii, cu gândul să-mi golesc mintea. Simt că mă ia somnul, dar aud un sunet ca de răsuflare în apropiere.

Întredeschid ochii, înalţ capul şi zăresc o siluetă în pragul uşii.

— Scuze, şopteşte Anna. N-am vrut să te trezesc.

— E-n regulă… nu dormeam.

Mă salt un pic, rezemat de pernă, şi îi fac semn să vină lângă mine. Se aşază în faţa mea, pe măsuţa de cafea. Vederea ei, sunetul vocii ei în camera asta îmi

aduc alinare.

— Ce cauţi aici? o întreb. Dacă vin ai tăi?

— Am verificat. Dorm. Şi crede-mă, dorm tun. Îşi dă părul de pe faţă, răsucindu-l pe un deget şi trăgându-l pe ceafă. Nici eu n-am putut să dorm. Am stat în pat şi m-am uitat la hartă. M-am gândit că în ultimele luni între noi s-a interpus toată această distanţă. Îşi lasă părul să cadă la loc, apoi şi-l trage pe după urechi. Şi dintr-odată mi-am dat seama că în seara asta – în sfârşit – între noi nu se află decât o uşă şi o scară, şi totul mi s-a părut… — Clipeşte mărunt – mi s-a părut o mare prostie.

Încuviinţez din cap.

— Mda, e o adevărată prostie. Cu toate că încăperea e învăluită în întuneric, luminată doar de becul aprins pe veranda din spatele casei, o văd cum se îmbujorează la faţă. Mă bucur că ai venit ca să remediezi asta, adaug.

— Mda, şi eu mă bucur.

— Dar e mai mult decât atât, să ştii.

Îşi coboară sprâncenele şi le împreunează.

— Cum adică „mai mult”?

Întind braţul în direcţia ei, îndoindu-l astfel încât să ajung cu vârfurile degetelor la un centimetru de genunchiul ei.

— Distanţa asta – cât o lungime de braţ – înseamnă de fapt mult. Este, de pildă, distanţa la care se dansează când eşti în clasa a şaptea.

Râde încetişor.

— Asta nu e doar o prostie. E… inacceptabil.

— Nu-i aşa? Şi pe urmă mai e şi asta, spun, ridicând un colţ al păturii de lână cu care m-a învelit mai devreme. De asta ce spui?

Întinde mâna şi freacă ţesătura între degetul mare şi arătător.

— Da, asta e într-adevăr o problemă.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Încep să dau pătura la o parte, dar înainte să apuc să fac asta, Anna se ridică de pe măsuţa de cafea şi se aşază pe canapea, acoperind deschizătura păturii.

— Ce-ai vrut să-mi spui mai devreme?

Ochii ei întunecaţi mă fixează şi dintr-odată simt o răceală neplăcută în stomac. Nu m-am aşteptat la o asemenea turnură în conversaţie şi vreau să mă gândesc cum să îmi formulez răspunsul, însă ea nu îmi dă răgaz.

— N-o să rămâi aici anul ăsta, nu-i aşa?

Clatin din cap în chip de negaţie.

Îşi îndreaptă umerii şi se uită în sus, la tavan.

— Am ştiut eu. De fiecare dată când aduceam vorba despre şcoală, îţi fereai privirea şi schimbai subiectul.

Ochii ei fug de colo-colo prin cameră. Nu vrea să mă privească în faţă.

— Spune-mi, de ce nu rămâi?

— Nu pot.

— Nu poţi sau nu vrei?

— Nu pot. Mă salt în şezut, drept în faţa ei. Uite ce e, toată vara am făcut experimente. Mai mult, le-am spus tuturor că mă duc pe munte timp de două săptămâni şi am plecat de capul meu. Am înălţat cortul undeva în pustiu, unde nimeni nu putea să-l găsească, şi m-am dus la Londra. M-am plimbat, am admirat monumentele – şi, apropo, ţi-am simţit lipsa –, dar după trei zile m-am trezit aruncat înapoi în locul unde lăsasem cortul. Aveam o migrenă îngrozitoare, dar, aşa cum am făcut şi prima dată când am venit la Evanston, am închis ochii imediat şi m-am întors în Anglia. A funcţionat. Am rămas încă o zi la Londra, aproape doua, după care iarăşi am fost purtat înapoi la cort. Şi iarăşi am revenit la Londra şi am fost aruncat după ceva timp înapoi la cort, şi de fiecare dată… Las fraza suspendată în aer şi clatin din cap, amintindu-mi de durerile de cap atât de înfiorătoare, încât timp de o oră abia putusem să-mi ţin ochii deschişi, apoi continui: Efectele secundare s-au agravat de fiecare dată, nu s-au ameliorat. Iar după o săptămână, când am închis ochii, nu s-a mai întâmplat nimic.

— Dar data trecută cum de-ai putut să stai?

Clatin din cap.

— Nu ştiu. Cred că din cauză că Brooke nu era acolo unde ar fi trebuit să fie. Ca şi cum… lucrurile o luaseră

razna şi odată ce au revenit la normal…

Anna se mulţumeşte să se holbeze tăcută la mine, iar eu o privesc, încercând să-i citesc gândurile.

— Presupun că există o legătură între cele două, adaug eu, pentru că după ce Brooke s-a întors, eu n-am mai putut să revin aici. Iar acum se pare că abilitatea mea de a rămâne aici s-a schimbat şi ea.

Continuă să-şi ferească ochii şi mi-e foarte clar că nu ştie ce să spună. Îşi duce mâinile la frunte şi o freacă tare, de parcă ar vrea să facă informaţiile să îi pătrundă adânc în cap, sau cam aşa ceva.

— Bun, şi atunci cum rămâne cu noi doi? Aşa o să fie de acum încolo? întreabă ea.

— Nu ştiu. Deocamdată asta e situaţia.

Mă simt groaznic. La început, am încercat să o previn că nu puteam rămâne cu ea. N-ar fi trebuit niciodată să o încurajez să creadă că aş fi putut. Şi n-ar fi trebuit să mă amăgesc *singur* că aş putea.

— Dar vreau să mă întorc ca să te văd. De multe ori. Mă gândesc însă că n-ar trebui să vin să te vizitez prea des, ca părinţii tăi să nu intre la bănuieli, ştii, dar am putea pune la punct un soi de plan, o programare.

Tace.

— Dacă stăm bine să ne gândim, aşa ne-am imaginat amândoi că va fi, până la episodul de la Vemazza. Îţi aduci aminte?

Mă opresc chiar înainte de a rosti ceea ce realmente gândesc: *Ai fost de acord să fii parte a celei mai ciudate relaţii la distanţă de pe lumea asta.*

Îşi frânge mâinile, cântărind în minte argumentele pro şi contra la spusele mele. Am fi împreună, dar nu în fiecare zi, aşa cum am fost înainte, şi fără ca vreunul din noi să-şi fi impus în totalitate condiţiile. Nu am merge la aceeaşi şcoală, nu am avea prieteni comuni şi, cel puţin atâta timp cât vom locui acasă la părinţi, ne vom petrece o mare parte din cei şaptesprezece ani care ne despart departe unul de celălalt. Atâţia oameni iau apropierea ca pe ceva normal. Noi nu vrem decât să fim în acelaşi loc în acelaşi timp.

Stă cu ochii pironiţi pe covor.

— Sunt rezistentă şi capabilă să fac faţă multor lucruri, să ştii. Mă descurc cu ceea ce eşti tu şi cu ceea ce poţi să faci, dar ceea ce s-a întâmplat data trecută… ei bine, asta nu pot să accept să se repete. Îşi înalţă capul şi mă priveşte drept în ochi. Ştiu că nu ai *vrut* ca aşa să se întâmple, ştiu că nu ai făcut-o deliberat, dar erai acolo şi după o clipă *nu* mai erai, şi când nu te-ai mai întors, eu…

Îşi ia o şuviţă de păr şi şi-o răsuceşte în jurul degetului. Dau să deschid gura, dar ea mă sfredeleşte din nou din ochi.

— Uite care e treaba. Când ai plecat, eu… am cam

clacat. Îşi aruncă umerii în faţă şi respiraţia i se accelerează. Am clacat *cu totul,* repetă ea. Şi nu sunt genul care clachează, Bennett, şi nu vreau *să fiu* genul ăsta… Trage aer adânc în piept şi îşi cuprinde mijlocul cu braţele. Nu mai pot trece prin aşa ceva.

Mă uit la ea şi încerc să îmi adun tot curajul în faţa a ceea ce aştept să-mi spună. Aceea ce *ar trebui* să-mi spună. Vrea să ne despărţim. Vrea să nu mă mai întorc la ea niciodată.

— Trebuie să mă mai gândesc, zice într-un final.

Nu e aşa de rău pe cât am crezut, însă vorbele ei tot mă iau prin surprindere.

— Mda, zic, făcând un efort pentru a-mi menţine glasul ferm. Sigur că da.

Strânge tare din buze, ca şi cum ar vrea să se abţină să mai zică ceva, şi-mi dau seama că se străduieşte să nu izbucnească în plâns. Deşi aş prefera să o facă. Aş prefera să o văd cum clachează, aşa cum se pare că a clacat când am plecat, pentru că, spre deosebire de data trecută, acum pot să îi stau alături. Şi îi pot spune tot ce ar fi trebuit să îi spun atunci: că totul va fi bine. Că ceea ce se întâmplă e ciudat şi anormal şi nedrept faţă de amândoi, dar mai ales nedrept faţă de ea, pentru că întotdeauna celui care e lăsat în urmă îi e mai greu decât celui care pleacă. Şi i-aş mai spune că o iubesc şi că aş face orice pentru a fi cu ea, în orice fel cu putinţă.

— Când pleci?

Înghit cu greu nodul care mi s-a pus în gât.

— Vineri. I-am promis mamei că mă întorc în weekend. Duminică Brooke se întoarce la colegiu. Dau să îi povestesc despre planul nostru de a ieşi cu barca în golf, dar mă opresc. Iar eu încep şcoala luni, adaug.

Îmi aruncă un zâmbet trist.

— Şi eu.

Rămânem amândoi tăcuţi mult timp. Se furişează înapoi spre locul unde a stat, pe măsuţa de cafea, şi îmi închipui că o să-mi spună noapte bună şi o să se întoarcă la ea în cameră, dar o văd că nu se mişcă. Îmi dau seama că se întreabă ce să facă şi probabil că ar trebui să tac, ca să nu o fac să se răzgândească şi să o las să plece, dar nu mă pot abţine.

— Dar acum sunt aici, îi spun încetişor.

Se uită la mine printre gene. Expresia i se îndulceşte şi un zâmbet i se lăţeşte pe faţă.

— Da, şi mă bucur pentru asta. Întinde mâna, înşfacă marginea păturii şi o freacă din nou între degetul mare şi arătător. Dar mai avem problema asta, nu-i aşa?

Inima îmi bate cu putere în piept şi râd, fericit să mă las condus de ea.

— Cum, mai e *şi acum* aici?

Ridic marginea păturii şi Anna se strecoară sub ea, întinzându-se lângă mine. Mă prinde cu braţele pe după

mijloc şi îşi vâră un picior între picioarele mele.

— Aşa e mult mai bine, zice, lăsându-şi mâinile să alunece pe sub tricoul meu, mângâindu-mi spatele şi sărutându-mă.

În câteva minute, amândoi uităm cu totul de încurcăturile şi de nebunia în care ne complăcem. Iar pentru restul nopţii, viaţa nu mai pare deloc complicată.

6

Mă trezesc în sunetul înăbuşit al apei curgând. Încerc să îmi ridic capul de pe pernă ca să văd ce se petrece, dar mişcarea îmi este îngreunată de capul Annei, cuibărit în îndoitura gâtului meu.

O sărut pe obraz.

— Anna, şoptesc eu. Scoală-te.

Mă strânge şi mai tare de umăr şi, fără să deschidă ochii, se ghemuieşte mai bine pe pieptul meu şi scoate un oftat fericit.

Sunetul apei curgând se opreşte şi e aproape imediat înlocuit de un zgomot uşor, ca de zornăit. Încerc să îmi dau seama despre ce este vorba, dar imediat aud uruitul inconfundabil – şi foarte puternic – al râşniţei de cafea.

Anna tresare şi deschide ochii. În clipa în care dă cu ochii de mine, icneşte. Îşi saltă capul de pe pieptul meu şi scrutează încăperea.

— E-n regulă. Am adormit amândoi.

— E *tata,* şopteşte şi ochii îi fug de la mine la bucătărie şi înapoi.

— Ştiu. E-n regulă, repet eu, în ideea că nu m-a auzit de prima dată.

Face ochii cât cepele.

— Ba nu-i deloc *în regulă.* Nu se poate să ne găsească aici pe amândoi. N-o să… Se apropie la un centimetru de faţa mea. Sunt un om mort, zice.

— Zău aşa… Spune-i că discutam şi că am adormit.

Încerc să privesc scena din perspectiva tatălui ei. Tricoul Annei e acolo unde ar trebui să fie, dar al meu habar n-am pe unde zace.

— N-o să mă creadă în veci.

Dau să zic ceva, dar îmi acoperă gura cu mâna.

— *Şşt.*

Râşniţa se opreşte din uruit. Anna se uită la mine cu ochi mari. *Fă ceva,* mimează ea din gură. *Te rog.*

Îmi ia o secundă sau două ca să înţeleg ce vrea de la mine, asta probabil pentru că încă nu m-am trezit de-a binelea, iar ea îmi şopteşte ţipă în ureche în semiîntuneric.

— Eşti sigură? o întreb eu, tot pe muteşte, iar ea răspunde dând din cap iute şi panicată.

Dibui imediat din ochi ceasul – Dumnezeu ştie de câte ori m-am holbat la el noaptea trecută – şi văd că e cu puţin peste şase şi jumătate. Îmi las mâinile să

alunece pe sub pătură, le iau pe ale ei şi le strâng tare.

Şi-a închis deja ochii.

Dau cu piciorul în pătură, trântind-o pe jos, şi închid ochii, imaginându-mi camera Annei. Când deschid ochii, suntem întinşi pe patul ei, exact în aceeaşi poziţie în care eram pe canapea – cu Anna ghemuită la pieptul meu, stând mână în mână şi cu picioarele împletite. Nu-mi vine să mă mişc, dar trebuie să mă îndepărtez de ea ca să mă uit la ceasul de pe noptieră. Fix ora şase.

Minutele trec şi rămânem unul lângă celălalt, tăcuţi şi nemişcaţi. Pe urmă Anna îşi îndoaie genunchii la piept şi începe să râdă pe înfundate.

— Uite, vezi, de asta ai nevoie de mine şi trebuie să mă ţii prin preajmă, şuşotesc eu cu ochii încă aţintiţi în sus, în tavan.

Se întinde şi îşi aruncă un braţ peste frunte. Capul îi cade într-o parte şi se holbează la mine.

— Sunt multe motive pentru care trebuie să te ţin prin preajmă.

Mă rostogolesc deasupra ei, cu picioarele călărindu-i şoldurile şi cu faţa la doar câţiva centimetri de gura ei.

— Deci ce-o să faci? O sărut. Ai de gând să mă ţii prin preajmă sau nu?

Trage aer adânc în piept.

— O să mă mai gândesc.

— Bine. O sărut din nou. Cum te simţi?

Îşi încreţeşte nasul.

— Cam… ciudat. Dar nu mi-e rău. Îmi dă părul la o parte de pe frunte, dar cade la loc. Dar tu cum te simţi? Ce-ţi face capul?

— Sunt bine. Simt efectele secundare doar în călătoria de întoarcere şi numai dacă schimb fusul orar. Acum o să cobor în living. Mai arunc o privire spre ceas şi o sărut din nou. Asta dacă n-o să mă reţii tu prea mult, adaug.

Anna se uită şi ea la ceas.

— Cred c-ar fi mai bine să cobori. E deja şase şi zece.

Îi plantez un pupic pe obraz şi sar din pat. Îi trimit o bezea scurtă. Îşi flutură şi ea mâna spre mine.

— Ne vedem la parter, îi spun, închizând ochii şi imaginându-mi camera de zi.

Pleoapele mi se deschid şi mă trezesc în picioare, lângă canapea, zgâindu-mă la talmeş-balmeşul de pături pe care l-am lăsat în urmă. Găsesc tricoul aruncat pe podea şi mi-l trag pe mine. După care mă strecor sub pături, acolo unde mi-e de fapt locul.

După douăzeci de minute, tatăl Annei îşi iţeşte capul pe după colţ. Vede că m-am trezit deja şi-mi face un mic semn cu mâna. Îi răspund la fel, întrebându-mă dacă nu cumva a mai aruncat o privire înăuntru şi înainte şi a văzut o scenă complet diferită.

Aud apa curgând. Boabele de cafea cad în râşniţă.

Uruitul începe, apoi încetează. Aştept câteva minute, apoi mă îndrept spre bucătărie, unde sunt întâmpinat de sunetul picuratului şi al filtrării cafelei şi de o aromă inconfundabilă, de-mi lasă gura apă. Tatăl Annei tocmai înfăşoară firul în jurul râşniţei, pe care o depozitează la locul ei, în dulap, când mă zăreşte cu coada ochiului.

— Bună dimineaţa.

Îmi salt bărbia în direcţia lui.

— Bună dimineaţa, domnule Greene.

Se reazemă cu spatele de dulapul de bucătărie.

— Cum ai dormit?

Îşi încrucişează braţele la piept şi mă priveşte lung, iar eu simt cum adrenalina îmi circulă iute prin vene.

Îmi reazem şoldul de blatul de vizavi de el. Sper că figura mea inspiră calm şi nu vinovăţie. Îl privesc drept în ochi.

— Foarte bine, îi răspund. Mulţumesc că mi-aţi dat voie să rămân aici peste noapte.

Se holbează la mine timp de ceea ce mie mi se pare un minut întreg. Îmi ţin răsuflarea şi încerc să rămân nemişcat.

Într-un târziu, îşi desface braţele şi zice:

— Nicio problemă. Mă bucur că ţi-am putut fi de folos.

Vorbeşte pe un ton prietenos şi când îmi întoarce spatele, îmi permit să dau afară silenţios aerul din piept.

Întinde mâna spre un dulap înalt şi scoate dinăuntru două căni.

— Obişnuieşti să bei cafea, Bennett?

— Da, domnule, îi răspund, şi el întinde mâna şi ia din dulap o a treia cană.

7

După două căni de cafea, trei pahare mari cu apă, un bol de cereale şi câteva ore, părăsesc căminul familiei Greene şi traversez cele patru cvartale, atât de familiare, până la casa lui Maggie. Când ajung la veranda ei, inima îmi bate cu putere în piept şi pulsul mi se accelerează, trecând într-o nouă viteză în clipa în care pun mâna pe ciocănelul în formă de cap de leu.

Sudoarea mi se scurge pe ceafă şi cămaşa îmi stă lipită de piele. Chiar dacă astăzi vremea e diferită, sunt la fel de nervos ca în martie, când am stat aici, în faţa uşii, îndoind colţurile unei foi de hârtie şi aşteptând-o să-mi deschidă.

Tocmai venisem de la biroul de cazare al Universităţii Northwestern. Nu avusesem cum să recunosc scrisul, însă în timp ce stăteam în faţa avizierului uriaş, o foaie mi-a atras imediat atenţia, din cauza literelor desenate şi înclinate cu grijă, ca şi cum autorul era interesat de caligrafie. O scosesem din piuneză şi o întorsesem pe partea cealaltă pentru a verifica ceea ce bănuiam deja.

După care mă îndreptasem direct spre adresa notată pe spate.

Când bunica deschisese uşa, mă prezentasem drept student la Northwestern şi o întrebasem dacă mai era valabil anunţul cu camera de închiriat. Cu o expresie prudentă, dăduse afirmativ din cap, iar când îi oferisem suficienţi bani lichizi pentru a acoperi costurile de închiriere până la finalul semestrului – cu toate că nu aveam nicio intenţie să rămân atât de mult –, mă invitase la o ceaşcă de ceai şi mă condusese în cameră. Dar după două luni dispărusem pe neaşteptate, lăsând în urmă un şifonier plin de haine, un SUV nou-nouţ şi o grămadă de întrebări la care Anna se străduise din greu să răspundă pentru mine.

Aud podeaua scârţâind de cealaltă parte a uşii. Maggie scoate capul pe după perdele, îmi aruncă o privire, apoi dispare din nou. Totul în jur e tăcut. Podelele nu scârţâie când păşeşte pe ele, dar uşa rămâne zăvorâtă.

Într-un târziu, uşa se deschide totuşi. Maggie poartă o rochie largă care atârnă aproape până în podea şi, ca de obicei, o eşarfa viu colorată în jurul gâtului. Îmi ridic privirea şi rămân cu ochii fixaţi pe ochii ei. Sunt albaştri-cenuşii şi izbitori, dar nu de asta nu-mi pot întoarce privirea. Ci pentru că îi cunosc mult prea bine. Sunt de exact aceeaşi nuanţă cu ochii mamei. De exact

aceeaşi culoare ca ai mei. Şi nu mă pot abţine să nu mă gândesc dacă şi ea a observat amănuntul.

— Bună, Maggie, spun eu.

Şi ca să fac totuşi ceva, îmi mut rucsacul de pe un umăr pe celălalt.

— Bună.

Se holbează la mine îndelung, făcându-mă să nu mă simt în largul meu. Dar după aceea fruntea i se încreţeşte şi ochii i se luminează şi pare realmente bucuroasă că mă vede.

— Anna mi-a spus că o să vii săptămâna asta, dar nu ştia în ce zi. Se îndreaptă un pic de spate, sprijinindu-se de tocul uşii. Nu vrei să intri?

Păşesc în hol şi o urmez în camera de zi. Razele de soare se strecoară înăuntru prin ferestrele înalte din podea până în tavan care dau către stradă. Îmi las rucsacul pe jos şi mă aşez pe canapea.

E imposibil să ignor ceea ce se află în jur. Pe fiecare perete şi pe fiecare suprafaţă din livingul lui Maggie văd fotografii înrămate cu familia mea. Eu, bebeluş fiind, în braţele mamei. Brooke, pe vremea când era fetiţă, cu părul ei lung şi închis la culoare şi cu bretonul tăiat drept acoperindu-i fruntea. Mama şi cu tata în ziua nunţii. Suntem peste tot, împodobind casa bunicii, cu toate că ea însăşi nu apare în nicio poză. Îmi amintesc perfect cuvintele pe care mama ni le spune, mie şi lui

Brooke, ori de câte ori aducem vorba despre bunica noastră: „N-a apucat să vă vadă decât o singură dată.” După care ne arată o fotografie cu noi trei la grădina zoologică. Iar când încercăm să o tragem de limbă, ne spune că ea şi cu mama ei se certaseră şi că nu vrea să discute despre asta.

Maggie mă surprinde holbându-mă la poze şi traversează camera ca să ia în mână o fotografie în ramă de argint.

— Uite. O să-ţi placă. E o poză nouă, zice în timp ce mi-o întinde.

Maggie stă cu mine, bebeluş, în braţe, iar Brooke e în picioare alături, ţinând-o de mână pe mama. Mă uit la ea. Pare fericită. După care observ în fundal nişte girafe.

— Am fost la grădina zoologică, zice Maggie.

Îmi mijesc ochii şi mă uit cu şi mai mare atenţie la poză; e aceeaşi pe care o avem la noi acasă.

Bate cu degetul în sticla care acoperă poza.

Atunci l-am văzut pe bebeluş. Mai ţii minte că ţi-am spus că voi doi aveţi acelaşi prenume?

Clatină mirată din cap, aşa cum face de fiecare dată când îşi aminteşte de asta.

Se aşază pe scaunul ei favorit şi se apleacă în faţă, ca şi cum ar vrea să mă privească mai îndeaproape, iar eu mă pomenesc îndepărtându-mă de ea şi cufundându-mă mai tare în pernele canapelei. Ceva pare în neregulă.

— Ai fost la San Francisco? o întreb.

Îşi aranjează mai bine eşarfa în jurul umerilor.

— Anna m-a încurajat să mă duc, spune, iar eu simt un gol în stomac. Dar probabil că nu a fost o idee prea bună. Fiica mea şi cu mine ne-am certat şi…

Privirile noastre se încrucişează şi ochii ei zâmbesc trist.

— Şi nu ştiu dacă mă voi întoarce vreodată acolo.

Respir adânc şi încerc să-mi păstrez calmul. Singurul motiv pentru care Brooke şi cu mine avem o fotografie cu bunica noastră la grădina zoologică – singurul motiv pentru care am *întâlnit-o* pe Maggie – este că Anna a îndemnat-o să ne facă o vizită?

— Deci, zice Maggie, rezemându-se de speteaza scaunului. Am auzit că ai plecat din oraş din cauza unei urgenţe în familie. Ce s-a întâmplat? E totul în regulă?

Dau absent din cap.

— Mă bucur. Şi te-ai întors la şcoală?

Şi-a ales deliberat cuvintele şi referirea generică la „şcoală" nu-mi scapă. Anna mi-a spus că Maggie a aflat că sunt de fapt elev la Westlake, nu student la Northwestern.

Mă fac că nu înţeleg apropoul.

— Trebuie să mă întorc la San Francisco, îi spun, ratând intenţionat ocazia asta perfectă de a da cărţile pe faţă. Dar intenţionez să mai vin aici din când în când. În

vizită.

Asta dacă Anna va mai dori să mă vadă.

Maggie nu zice nimic, dar nici nu-şi ia ochii de la mine. Mă aşteaptă să-i dau explicaţii, pentru că aşa i-a promis Anna că voi face atunci când aveam să mă întorc. Mă uit din nou la poză şi simt cum stomacul mi se strânge. Chiar nu îşi dă seama cine sunt?

Inspir adânc şi deschid gura.

— Uite ce-i… dau eu să spun, dar în acelaşi timp ea zice „Atunci…", aşa că ne oprim amândoi în mijlocul frazei.

— Voiai să spui ceva? mă întreabă ea.

— Nu neapărat. Spune tu prima.

O aştept să vorbească. Să-mi spună că mi-a găsit carneţelul cu coperte roşii ascuns sus, în dormitorul meu de la etaj, şi că a pus lucrurile cap la cap. Dacă m-ar provoca punându-mi o întrebare directă, n-aş avea de ales şi aş fi nevoit să-i mărturisesc totul. Aş face-o probabil confuz şi în grabă, dintr-o singură suflare şi într-o singură frază, dar cuvintele mi-ar ieşi din gură şi n-aş mai putea să le retractez. Iar bunica ar deveni a cincea persoană de pe lumea asta care ştie cine sunt şi ce pot să fac.

— Voiam să te întreb dacă mai ai nevoie de un loc în care să stai atunci când vii în vizită. Camera ta e şi acum liberă. Dacă o mai vrei.

Trag un pic de aer în piept, uşor dezamăgit, aşa cum nu m-aş fi aşteptat să mă simt.

— Mda, sigur. E o idee bună, răspund.

— Bine. Încă nu am găsit un alt chiriaş. Şi sigur, aş prefera să o închiriez…

Face o pauză. *Haide, spune-o odată. Spune „nepotului meu Ştii cine sunt.* În schimb, o aud cum îşi încheie fraza adăugând „cuiva cunoscut".

Se ridică în picioare şi eu o imit. Îmi dau părul de pe frunte şi mă uit în jos. *Spune-i, spune-i cine eşti.*

— Maggie… bâigui eu.

Înalţă capul.

— Da?

— Eu…

Nu. Nu pot s-o fac. Nu pot să-i spun. Dacă ar şti ce abilităţi am, ar fi ceva. Numai că nu ştie. Sau cel puţin aşa cred.

— Eu… eu nici n-ar trebui să fiu acum aici, adaug.

Şi iată-l, zâmbetul acela cald pe care mi-l amintesc atât de bine.

— Şi totuşi te-ai întors, zice şi întinde mâna şi mă prinde sus de braţ şi de umăr, strângându-l cu simpatie.

Poate că ăsta e felul ei de a-mi acorda permisiunea să *nu-i spun.* Sau poate că îmi caut singur scuze.

— Mă duc să-ţi aduc nişte aşternuturi de pat, zice. Hainele tale sunt strânse în cutii, în pod. Poţi să aduci

totul înapoi, aşa cum a fost.

Dă să iasă din cameră şi, fără niciun motiv anume, eu încep să trăncănesc despre chestiuni legate de logistică.

— O să-ţi plătesc, desigur, aceeaşi sumă. Cu toate că n-o să rămân aici tot timpul.

Maggie se îndepărtează şi îmi vorbeşte în acelaşi timp, dar o aud foarte bine:

— E camera ta, Bennett. Vino oricând vrei şi stai cât de mult doreşti. Se opreşte şi se întoarce spre mine. Ar trebui s-o decorezi un pic. Poate atârni nişte postere. Ca să arate într-adevăr ca şi cum ar fi a ta.

Trei ore mai târziu, am reuşit să-mi reamenajez dormitorul exact aşa cum îl lăsasem, proces în urma căruia sunt scăldat în transpiraţie de la căratul cutiilor din podul cu temperaturi de cincizeci de grade, până la dormitorul cu patruzeci de grade Celsius. Cum de nu şi-a pus aer condiţionat?

După cum bănuiam, opţiunile mele privind îmbrăcămintea sunt limitate aici la flanele cu mânecă lungă, tricouri de la concerte şi mai multe pulovere groase. Răscolesc în rucsac după un tricou curat şi o pereche de chiloţi, după care o iau spre baie.

În timp ce îmi despachetam hainele, Maggie a fost probabil ocupată cu adusul unor lucruri trebuincioase în baie. Prosoape curate stau atârnate în cârlige, pe chiuvetă e un săpun nou, iar pe raftul de lângă cadă

descopăr o sticlă de şampon şi balsam, doi în unu. Dau drumul la apă şi îmi arunc de pe mine hainele murdare de transpiraţie.

După ce fac duş şi mă îmbrac, mă întorc la mine în cameră şi îngenunchez în faţa şifonierului gigantic din lemn de mahon care domină spaţiul. Pipăi cu mâna încuietoarea de la sertarul de jos şi înăuntru găsesc tot ce am lăsat în urmă atunci când am plecat: teancuri mari de bancnote, toate emise înainte de 1995, şi carneţelul roşu în care mi-am notat toate călătoriile făcute în ultimul an sau aşa ceva. Îl iau, verific dacă elasticul cu care e prins stă la locul lui şi îl vâr în sertarul biroului.

Bancnotele de douăzeci de dolari pe care le am în portofel sunt de acasă, aşa că le scot şi le îndes în partea opusă a sertarului, ca să nu le amestec. După care număr cinci sute de dolari în bancnote valabile şi le îndoi în portofel, pe care îl bag în buzunarul de la spate al blugilor. După care pun toate celelalte lucruri la loc, aşa cum fuseseră.

Cobor şi o găsesc pe Maggie stând în hol, în faţa scrinului îngust, cu poşeta larg deschisă. Cotrobăie prin ea, scoate cheile de la maşină, apoi aruncă înăuntru un mănunchi de plicuri. Ridică ochii şi mă vede.

— Gata? Te-ai instalat?

— Da. Mersi pentru şampon şi toate celelalte.

Îşi flutură cu nepăsare mâna în aer, ca şi cum n-ar fi

cine ştie ce mare scofală.

— Am programare la doctor, dar mă întorc peste câteva ore. Zornăie cheile de la maşină, apoi încremeneşte. Oh… Aveai cumva nevoie de maşină? Mă priveşte cu o expresie confuză. Să ştii că am folosit-o cât timp ai fost plecat.

În martie, când am intrat în showroomul dealerului de maşini, am plătit cu bani gheaţă pentru Jeepul Grand Cherokee model 1995, cu gândul să i-l las lui Maggie după ce voi pleca. Motiv pentru care făcusem hârtiile pe numele ei. Şi tot de aceea alesesem culoarea albastră.

— Foarte bine. Asta şi voiam.

Îmi aruncă o privire ciudată şi sunt aproape convins că va începe să îmi pună întrebări la care nu doresc să răspund.

— Trebuie să plec. Am întâlnire cu Anna în oraş. Poţi să foloseşti maşina când vrei. O să-ţi spun eu dacă am nevoie de ea, OK?

Ies pe verandă şi închid uşa în urma mea.

8

Anna şi cu mine petrecem restul după-amiezii în centrul Evanstonului, la cumpărături. Tatăl ei i-a dat bani ca să-şi cumpere pantofi de alergat, aşa că mai întâi ne ocupăm de asta. După care începem să căutăm haine pentru mine. Bermudele în carouri par să fie la mare

modă, dar nu mă pot hotărî nici măcar să le probez. Cumpăr în schimb o pereche nouă de blugi.

Anna ia un umeraş pe care stă atârnată o cămaşă închisă cu nasturi de sus până jos şi o ţine în faţa mea, ca să verifice mărimea.

— Ce zici?

Nici nu mă uit la cămaşă. O prind pe Anna de umeri, o trag spre mine, iar ea se uită în jos şi râde când vede cămaşa mototolită între piepturile noastre.

— E perfectă, îi răspund şi o sărut, drept în mijlocul magazinului Gap.

După o oră şi alte patru magazine, mă aleg cu o pereche nouă de pantofi sport Chuck Taylor şi cu suficiente haine în vogă la mijlocul anilor ’90 cât să-mi ajungă pentru câteva luni.

Intrăm într-un magazin de delicatese şi comandăm sandvişuri-submarin uriaşe, pe care le luăm cu noi în parc. Rămânem mult timp acolo, discutând despre orice altceva *în afară* de anul şcolar care se apropie. O întreb ce concerte ar vrea să vadă şi o descos cu privire la locurile în care ar vrea să o duc. Ea mă întreabă despre San Francisco, iar eu îi povestesc cum mi-am petrecut cea mai mare parte a verii dându-mă cu skateboardul prin oraş, căţărându-mă pe un zid într-o sală de escaladă şi ducându-i dorul. Îmi dau seama cât de jalnic sună toate astea, dar Anna probabil că vede lucrurile altfel,

pentru că se apropie şi mă ia cu braţele pe după gât.

Mă sărută. Când se retrage, o privesc drept în ochi.

— Pentru ce a fost asta?

Ridică din umeri.

— Pentru că pur şi simplu te iubesc.

— Bine. Şi eu te iubesc pur şi simplu.

Mă sărută din nou. Pe urmă se ridică în picioare, îşi scutură firimiturile de pe şort şi îmi întinde mâna ca să mă ajute să mă ridic şi eu.

— Hai să-ţi cumpărăm nişte muzică.

Justin e ocupat cu un client, dar ne face cu mâna când ne vede intrând. Anna îi face şi ea semn, apoi mă conduce pe unul din culoarele înguste. Trecem printre standurile de lemn şi eu îmi răsucesc capul încolo şi încoace, încercând să desluşesc mai bine titlurile CD-urilor.

Ajungem aproape de capătul magazinului şi ne uităm la albumele din secţiunea cu „Cele mai vândute titluri ale verii”, când Justin se apropie de noi pe la spate.

— Te-ai întors. Cum a fost în lume?

Anna se răsuceşte cu faţa spre el.

— Nu ştiu cum e în lume, dar în Mexic a fost bine, chiar foarte, foarte bine, zice ea, aruncându-şi braţele pe după gâtul lui.

Justin o îmbrăţişează, cu ochii închişi. Dar probabil că-şi dau amândoi seama că sunt acolo şi îi urmăresc,

pentru că dintr-odată se despart şi se uită la mine. Eu îi zâmbesc lui Justin şi el îşi lasă braţele să-i cadă pe lângă corp. Face un pas mare în spate.

— Mă bucur că te-ai întors, îi spune el Annei.

— Şi eu mă bucur.

Justin îşi înalţă bărbia în direcţia mea.

— Ce mai faci?

Îşi ridică mâna în aer, iar eu dau să batem pumnul, după care observ că ţine palma deschisă, aşa că mă corectez repede şi batem palma.

— Deci te-ai întors şi tu.

Inflexiunea din vocea lui transformă cuvintele din afirmaţie în întrebare.

— Mda. Pentru moment.

Anna îmi aruncă o privire piezişă şi schimbă subiectul.

— Ce-i asta? zice, arătând în sus spre tavan.

— Ultimul album al celor de la Blind Melon. Justin clatină dezamăgit din cap. Nici pe departe la fel de bun ca cel de dinainte. Cred că sunt terminaţi.

Se întoarce cu spatele şi Anna mă priveşte întrebător, iar eu îi răspund ridicând din umeri. N-am auzit de formaţia asta, aşa că presupun că Justin a intuit corect.

— Cred că aveţi multe să vă spuneţi, zic eu.

Sunt bucuros să-i las împreună. Locul ăsta e prea fascinant ca să mai pierd chiar şi o singură secundă

trăncănind, când aş putea să cotrobăi prin standuri.

Cartoane scrise de mână şi atârnate de tavan identifică fiecare raion – RB, jazz, rock. Fac turul magazinului de muzică, luând câte un CD şi întorcându-l pentru a citi titlurile melodiilor şi adăugând în lista mea mintală concertele pe care aş vrea să le văd. Dau să mă îndrept către secţiunea cu muzică ska, când zăresc standul cu postere din colţul cel mai îndepărtat.

E chiar şi mai interesant aici. Rămân mult timp, frunzărind posterele, întrebându-mă în sinea mea cine Dumnezeu sunt jumătate din muzicienii ăia şi râzând în gura mare de colecţia impresionantă de formaţii de băieţi din anii ’90.

Frunzăresc în continuare posterele, apoi mă opresc.

— Uite, ăsta, o aud pe Anna că zice în spatele meu.

Nici măcar nu mi-am dat seama că s-a apropiat. Se strecoară în faţa mea şi bate cu degetul peste pieptul lui Billy Corgan.

— Te rog, spune-mi că ai auzit de tipii ăştia.

— Îhî, dau eu din cap, zgâindu-mă la cei de la Smashing Pumpkins, uimit de cantitatea ridicolă de dermatograf de pe feţele lor.

— I-ai văzut în concert? mă întreabă ea.

Mă uit în jur ca să mă asigur că Justin nu ne aude.

— De trei ori. Îmi las bărbia să se odihnească pe umărul Annei şi îi şoptesc la ureche: Miami, în ’97,

Dublin, în 2002, şi Sydney, în 2010.

Îşi smuceşte capul ca să mă privească în ochi. După expresia ei, îmi dau seama că e surprinsă că îi împărtăşesc chiar şi această măruntă informaţie din viitor.

— Bun, zice rânjind satisfăcută. Tipii sunt din Chicago.

— Da, ştiu.

Pe urmă îi repet ce mi-a spus Maggie, cum că ar trebui să-mi decorez camera şi să o fac să arate ca şi cum ar fi într-adevăr a mea.

— Aş putea să atârn posterul ăsta lângă fereastră. Sau poate pe peretele de lângă şifonier, ridic eu din umeri. Deşi, desigur, ar fi inutil să agăţ postere pe perete dacă nu m-aş mai întoarce aici în vizită.

Anna îşi muşcă buzele şi se holbează la mine. După care scoate de pe stativ un poster făcut sul şi mi-l întinde, îl iau, iar ea se răsuceşte pe călcâie şi pleacă. Zâmbesc şi aleg un al doilea poster.

E vineri după-amiaza târziu şi camera mea din casa lui Maggie a început să prindă forma finală. Fotografia Annei cu plaja din La Paz este proaspăt înrămată şi atârnată deasupra patului. Şifonierul e burduşit cu destule haine noi cât să-mi ajungă pentru restul verii şi mai încolo, până pe la mijlocul toamnei, pentru că haine groase de iarnă am deja destule. Cărţile poştale pe care

le-am ţinut până acum ascunse în sertarul de sus le prind în piuneze pe peretele de deasupra biroului, unde atârn şi un calendar pe 1995, ca nu cumva să uit în ce *an* sunt.

Agăţ posterul cu formaţia Weezer în stânga ferestrei şi aproape că am terminat cu atârnarea posterului celor de la Smashing Pumpkins în dreapta.

— Mai jos un pic, zice Anna. Gata, acum e bine.

— E în regulă? întreb eu, ridicând dintr-o sprânceană şi uitându-mă la ea peste umăr.

Dă din cap aprobator şi eu lipesc colţul, după care fac câţiva paşi în spate, ca să admir rezultatul.

— Ei, cum ţi se pare? E mai bine?

Se trânteşte pe marginea patului, cu picioarele îndoite sub ea. Se lasă să cadă pe spate, sprijinită în coate, şi scrutează camera.

— Începe să semene a tine, zice.

Arunc şi eu o privire în jur. Are dreptate: aduce, într-adevăr, mai mult a mine, dar nu numai asta am intenţionat. Am vrut să capete un aer mai de permanenţă, în parte pentru mine, dar şi pentru ea.

— Ce-ai face dacă ţi-aş spune acum că nu vreau să te mai întorci aici? mă întreabă Anna.

Mă apropii de ea şi clatin din cap.

— Nu ştiu… Probabil că aş apărea peste câteva săptămâni. Mi-aş lua la revedere de la tine şi Maggie. Aş căra lucrurile în pod cât mai încet cu putinţă, ca să-ţi

dau timp să te răzgândeşti.

— Chiar vrei să te întorci aici din când în când?

Îmi aşez ambele palme pe pat, lângă şoldurile ei, şi mă aplec în faţă.

— Ţi-am mai spus. O să mă tot întorc până ce o să te saturi de mine.

Buza ei de jos tremură, ca şi cum s-ar abţine să nu zâmbească.

— Hm… pentru că ceva îmi spune că încă nu te-ai plictisit de mine.

Se uită la mine îndelung.

— Nu, zice într-un sfârşit. Încă nu m-am plictisit de tine.

Îmi trec buzele uşor peste buzele ei.

— Asta e bine, îi şoptesc.

— Deci, zice ea, fixându-mă în continuare în ochi, cum ar funcţiona treaba asta, cu tine… venind în vizită, dar… fără să rămâi?

— O să mă întorc pentru toate evenimentele importante din viaţa ta: curse de alergări, dans, petreceri şi aşa mai departe. O să punem totul împreună la punct, până în cele mai mici amănunte. N-o să te mai iau prin surprindere.

Anna se preface că pufneşte din nas.

— Mă rog, vreau să spun că n-o să-ţi mai fac surprize neplăcute.

Fraza asta îi smulge o umbră de zâmbet, după care expresia ei redevine serioasă.

— O să-mi spui de fiecare dată când o să pleci?

— De fiecare dată.

— Şi când o să te întorci?

— De. Fiecare. Dată, repet eu, de data aceasta subliniind fiecare cuvânt în parte. Îţi promit.

— Dar cum o să poţi fi atât de sigur de momentul în care vei fi aruncat înapoi în timpul tău prezent?

Îmi amintesc ce mi-a spus deunăzi. Că după plecarea mea clacase.

— N-o să rămân niciodată mai mult de câteva zile. În felul ăsta, voi deţine permanent controlul. Iar dacă vreodată voi simţi că pierd controlul, o să te anunţ.

Îşi linge buzele şi cade pe gânduri. O aştept să spună ceva, însă în schimb îşi lasă o mână să alunece în sus, pe braţul meu şi pe ceafă.

— OK, zice.

— OK?

Dă din cap şi simt cum un rânjet mi se lăţeşte pe faţă.

— Da, murmură ea în timp ce îşi strecoară un deget în catarama de la cureaua mea şi se dă un pic pe spate, trăgându-mă după ea.

Mă urc în pat şi mă aşez lângă ea.

— Dar cu o condiţie, zice.

O sărut.

— S-o aud.

— Să-i spui lui Maggie cine eşti.

Mă trag mai departe. Primul meu impuls este să scutur din cap şi să spun „nu”, dar când îi văd privirea decid să mă abţin. Îmi muşc limba şi o las să-şi ducă ideea până la capăt.

— În felul ăsta, ai putea să vii şi să pleci fără să-i mai ascunzi nimic, continuă ea. În plus, nu crezi că merită să afle adevărul? Mai mult decât atât – şi, recunosc, e foarte egoist din partea mea, dar n-am ce face –, atunci când ai plecat ultima dată, Maggie a fost singura persoană cu care am putut să vorbesc. Şi acum ai să pleci din nou. Şi pe urmă, iarăşi. Şi tot aşa. Iar când o să fii plecat, mi-ar fi de mare ajutor să am pe cineva cu care să discut despre tine, măcar o persoană faţă de care să nu fiu nevoită să ţin secrete.

Îmi trec mâinile prin păr şi cântăresc în minte cererea Annei. Ieri-noapte a fost cât pe-aci să îi mărturisesc lui Maggie totul, dar numai deoarece crezusem că bănuia deja cine sunt. Mă gândisem că nu mai am de ales. Numai că Maggie pare să fie mulţumită cu situaţia actuală. La fel ca mine.

Încerc să trag de timp.

— Trebuie să-i spun în seara asta, înainte să plec?

Anna clatină din cap în semn că nu, iar eu las să-mi scape un mic oftat de uşurare.

— Nu neapărat acum… Când poţi tu.

Când pot eu. Mintea mi-o ia la goană, imaginându-şi felurile în care i-aş putea mărturisi lui Maggie cine sunt, şi de fiecare dată stomacul mi se strânge ghem. Dar după aceea Ana îmi şterge totul din cap când se trage mai aproape şi mă sărută apăsat, iar mâinile ei rătăcesc peste tot pe pielea mea şi părul ei se înfoaie şi se zburleşte, acoperindu-ne pe amândoi şi amintindu-mi de motivele pentru care mă aflu acum aici şi pentru care mă voi întoarce mereu şi de faptul că tot ce-mi doresc mai mult pe lume este s-o fac fericită. Se trage înapoi, zâmbeşte şi zice:

— Peste trei săptămâni, Emma împlineşte optsprezece ani şi părinţii ei îi organizează o petrecere. Va fi ceva jenant de luxos.

— Atunci o să fiu şi eu acolo.

— Iar eu o să particip la câteva crosuri pe teren accidentat la care ai putea veni. Şi întâlnirea cu absolvenţii liceului va fi în octombrie. Stai aşa, ar trebui să notăm toate datele astea.

Sare de pe pat şi revine ţinând în mâini un pix şi calendarul de perete, iar în următoarele cincisprezece minute punem la punct restul programului. Reuniunea absolvenţilor. Finalele regionale la cross-country. Ziua Recunoştinţei. Crăciunul. Plănuim să ne vedem cam o dată la două sau trei săptămâni, dar de pe acum îmi dau

seama că nu va fi suficient de des. Încă nu sunt sigur cum voi proceda, însă deja mintea îmi lucrează febril, încercând să născocească moduri de a o vedea mai des fără ca părinţii ei să intre la bănuieli ori eu să risc să fiu aruncat înapoi în prezentul meu.

Anna împătureşte la loc calendarul şi îl azvârle pe jos.

— Când pleci? mă întreabă.

— Curând, îi spun, jucându-mă cu buclele ei. Maggie se va întoarce acasă în câteva ore. Ar trebui s-o întind înainte de asta, altfel va trebui să mă prefac că fac comandă de taxi pentru aeroport sau să inventez cine ştie ce schemă complicată.

Întinde mâna şi îmi dă deoparte părul de pe frunte.

— Vreau să fiu cu tine când pleci.

Nu văd de ce asta ar face despărţirea mai uşoară, dar pare destul de hotărâtă.

— Eşti sigură? o întreb.

Dă din cap şi zice:

— Absolut. În plus, ai avea ceva împotrivă dacă aş mai rămâne un pic pe aici… după? îşi încreţeşte nasul. Sau ar părea ciudat?

Zâmbesc imaginându-mi-le pe Anna şi pe Maggie stând de vorbă în bucătărie şi bând ceai.

— Poţi să rămâi cât vrei. Pun pariu că Maggie ar fi încântată să aibă companie. Poţi să o vizitezi şi când n-o să mai fiu eu pe aici.

Îşi dă ochii peste cap, după care îşi acoperă faţa cu mâna.

— Am făcut asta ultima dată când ai plecat. M-am fâţâit pe aici ore în şir. Mă priveşte drept în ochi. Ba chiar mi-am pus pe mine haina ta.

Îşi ascunde iar faţa. Oftează şi clatină din cap, ca şi cum nu i-ar veni să creadă că a recunoscut toate acestea. Îmi place însă ideea că mi-a purtat haina. Îmi place ideea că această cameră ne poate ajuta să stabilim un fel de legătură între noi, chiar şi atunci când suntem despărţiţi. Îi iau mâna de pe faţă şi îi împletesc degetele cu ale mele.

Nu apuc să zic nimic, pentru că schimbă subiectul.

— Poate c-ar trebui să-i laşi un bileţel lui Maggie înainte de a pleca.

— Bună idee, spun eu. Îngenunchez şi îi pironesc braţele deasupra capului. O sărut pe gât şi ea se zvârcoleşte sub sărutul meu. Mă întorc imediat. Nu te mişca, adaug.

Găsesc imediat *post-it-urue* pe scrinul îngust din holul de intrare de la parter. Scriu bileţelul, anunţând-o pe Maggie că mă întorc peste trei săptămâni, apoi îl lipesc pe raftul de lângă coşuleţul unde îşi lasă întotdeauna cheile.

Pe urmă mă holbez la bileţel. Mi-o închipui pe Anna stând în camera mea după ce am plecat, singură şi

neconsolată. Şi mă închipui pe mine însumi făcând acelaşi lucru într-o altă cameră, la două mii de mile şi la şaptesprezece ani distanţă. Nu vreau să plec. Dar măcar acum sunt aici.

O iau la goană în sus pe scări şi deschid uşa.

Şi ea este exact acolo unde am lăsat-o.

AUGUST 2012

9

San Francisco, California

Îmi strâng pleoapele şi îmi salt fruntea de pe volan. Îmi simt gâtul moale şi mă reazem de spătarul scaunului, prinzându-mi capul între mâini şi încercând să îmi dau seama unde mă aflu. Prin crăpăturile iţite de o parte şi de cealaltă a uşii garajului pătrunde câte o rază slabă de lumină şi mijesc ochii ca să mă uit la ceasul de pe bord: 6.03 p. m.

Deschid cutia cu provizii de pe scaunul pasagerului, scotocind orbeşte după sticlele cu apă. G dau pe gât pe prima dintr-o singură suflare, apoi întind mâna după a doua. Pleoapele îmi sunt în continuare pe jumătate închise când desfac doza de Starbucks Doubleshot şi dau capul pe spate, lăsând cafeaua să îmi alunece pe gât. Tremur din tot corpul şi picături de sudoare îmi curg pe faţă, cu toate că sunt îngheţat.

După mai bine de douăzeci de minute, goana nebună

a inimii mele trece la un ritm mai potolit, după care deschid torpedoul şi scot dinăuntru cheile maşinii şi mobilul. Am două apeluri ratate de la mama, de miercuri seară, plus patru SMS-uri trimise de Brooke în ultimele două zile. Deschid mai întâi mesajele şi le parcurg în ordine:

Puh. Prea mare linişte aici fara! tine. Te distrezi?

Diseară @Bottom of the Hill la un concert. În timp real. Ca o persoana normala. Plicticooos…

Îmi fac griji pt tine. Scrie când te întorci. OK?

Fără glumițe şi apropouri la mama – vezi mesaj anterior. Te rog. Mi-e dor de tine.

Mă zgâiesc la ecran, apăs pe butonul „răspunde” şi tastez mesajul:

Fara glumițe, promit. Vin acum. Pupici

Îmi simt şi acum limba uscată şi mădularele slăbite, aşa că mă mai servesc cu o sticlă de apă, rezemându-mă mai bine în scaun şi privind de jur împrejurul garajului. În e-mail, proprietarul menţionase că e „mai degrabă

mic", ceea ce se dovedise a fi un eufemism. Atunci când deschisesem uşa prima dată, rămăsesem mult timp pe alee, încercând să îmi dau seama dacă Jeepul avea să încapă înăuntru.

Manevrele fuseseră, într-adevăr, dificile, dar pliasem oglinzile laterale, dădusem încet cu spatele, după care apăsasem pe butonul de închidere automată şi mă rugasem ca totul să meargă bine. Şi fusesem uşor surprins când uşa chiar se închisese. Apăs acum din nou butonul şi uşa garajului revine la viaţă, scârţâind şi zăngănind şi ridicându-se în cele din urmă deasupra capului meu.

Ies pe alee, las motorul pornit şi sar din maşină. Nu prea e mare lucru pe acolo, în afară de nişte pubele de gunoi şi instrumente de grădinărit ruginite. Înşfac o sticlă cu apă, îmi arunc rucsacul pe umăr, mă îndrept spre un morman de ghivece de flori abandonate şi iau o mână de pământ, picur nişte apă peste el şi vâr noroiul în cârligele lucioase atârnate de bretelele exterioare ale rucsacului.

Eforturile mele de a-mi acoperi urmele se dovedesc însă a fi inutile. Când ajung acasă, găsesc un bileţel de la mama, lăsat pe blatul din bucătărie, prin care mă informează că Brooke a ieşit la o întâlnire, tata e la o cină de afaceri, iar ea se duce la film cu nişte prietene. Şi cam la asta se reduce seara noastră în familie.

Îmi pregătesc ceva de mâncare şi mă las să cad pe canapea. Tot restul serii butonez telecomanda, mă uit în gol şi mă întreb cum o vom scoate Anna şi cu mine la capăt. Ea ar trebui să fie în clipa asta aici, cu mine. Sau eu ar trebui să fiu acolo, cu ea. În orice caz, n-ar trebui să fim *aşa.*

Probabil că Ia un moment dat am aţipit, căci în clipa în care deschid din nou ochii, camera este cufundată în întuneric, televizorul e stins şi eu sunt învelit cu o pătură. Mă târăsc în sus pe scări până la dormitorul meu şi mă prăbuşesc pe pat, îmbrăcat în aceleaşi haine pe care le-am purtat când am plecat din Evanston.

Volumul e dat încet la televizorul din bucătărie, dar vocile se aud totuşi distinct şi când trec de colţ, îl văd pe tata cu şoldul rezemat de dulap, mâncând iaurt şi urmărind ştirile. Îşi ridică privirea când intru.

— Hai salut. Bine ai venit. Cum a fost în excursie?

Mă bucur că a pus astfel întrebarea încât să nu fiu nevoit să îi răspund cu o minciună.

— Excelent. M-am distrat foarte bine.

Îşi scoate ochelarii şi îi şterge cu colţul cămăşii. Îi aşază înapoi pe nas şi se uită la mine peste rame.

— Presupun că a fost rece noaptea.

Îmi ia o secundă sau două ca să formulez răspunsul. Niciuna din nopţile petrecute acasă la Maggie nu a fost nici pe departe rece.

— Nu, a fost destul de cald noaptea, spun.

Ba chiar prea cald.

Tata termină iaurtul şi îşi toarnă un pahar cu suc de portocale. Încep să-mi mestec cerealele şi camera se umple de zgomot de ronţăit, însă singurele voci care se aud sunt cele de la televizor. Tata îmi aruncă din când în când câte o privire, ca şi cum ar vrea să găsească ceva de zis, cu care să umple tăcerea. Dar după aceea o ştire prezentată la televizor îi atrage atenţia şi renunţă.

Ia telecomanda şi măreşte volumul, răsucindu-se cu faţa spre ecran.

— *Breaking news,* anunţă prezentatoarea.

O bandă roşu cu albastru pe care stă scris TRAGEDIE LA TENDERLOIN se scurge dintr-o latură a ecranului şi se opreşte în centru – mare şi prevestitoare de rele –, după care se micşorează şi se aşază la baza ecranului, ca să nu interfereze cu imaginea unei clădiri cuprinse de flăcări, pe fundalul zorilor de zi.

Un incendiu declanşat astăzi dimineaţă devreme în cartierul Tenderloin a curmat vieţile a doi copii mici. Rebecca Walker, în vârstă de cinci ani, şi frăţiorul ei Robert, de trei ani, dormeau în clipa în care focul a izbucnit în dormitorul pe care îl împărţeau la etajul doi al unui complex de apartamente situat pe Ellis Street. Părinţii lor au fost transportaţi la spital, fiind intoxicaţi cu fum. Pompierii nu au reuşit să îi salveze pe cei doi

copii.

Iau o gură mare de cereale şi mă apropii de blat, pentru a-mi turna o ceaşcă de cafea, ascultând între timp cum prezentatoarea îi trece legătura unui reporter aflat la faţa locului. Sunt doar pe jumătate atent, dar prind esenţialul. Părinţii nu au reuşit să pătrundă în dormitorul copiilor, în apartament nu exista un detector de fum şi s-a deschis o anchetă pentru stabilirea cauzelor incendiului. Arunc o privire spre ecran în momentul în care un vecin de-al familiei, care locuieşte la etajul de dedesubt, povesteşte cum a auzit ţipete prin tavan şi a sunat la 911. După o ultimă imagine dramatică a clădirii în flăcări se revine în studio, unde prezentatoarea rezumă povestea şi trece la o alta, despre o coliziune în lanţ pe Bay Bridge şi eforturile poliţiei de a degaja artera de circulaţie.

— Ce oribil, zice tata, holbându-se la ecranul televizorului.

Sunt aproape sigur că se referă la ştirea precedentă despre incendiu şi nu la accidentul minor de maşină de pe pod.

— Bieţii părinţi, continuă el. Probabil că se simt tare vinovaţi.

Îşi dă capul pe spate şi bea restul sucului, după care duce paharul la chiuvetă. Nu se uită la mine, dar nici n-are de ce. Bănuiesc ce gândeşte. Tot aerul dintre noi este

plin de cuvintele pe care arde acum de poftă să le rostească.

Până de curând, obişnuiam să mă retrag instantaneu la orice combinaţie dintre tata şi ştiri în aceeaşi încăpere. Mă învăţasem minte. Dacă se întâmpla cine ştie ce tragedie oribilă şi eu rămâneam tăcut, îmi arunca una din privirile alea dezgustate ale lui şi mă întreba: „Chestia asta nu te *deranjează* deloc?" Dacă, dimpotrivă, făceam un comentariu care să exprime şi cea mai vagă urmă de regret faţă de acea situaţie, scotea imediat un pix şi o foaie de hârtie şi începea să schiţeze strategii prin care mă puteam întoarce în timp pentru a opri prăbuşirea avionului/accidentul de autobuz/împuşcătura/înjunghierea/explozia/deturnarea maşinii/atacul terorist etc. Indiferent de reacţia lui, îi răspundeam de fiecare dată la fel. Eu nu schimb lucrurile. Nu e treaba mea să le schimb, doar pentru că pot să o fac. Şi da, sigur că mă deranjează. Întotdeauna. Doar nu sunt un nemernic lipsit de inimă.

Faptul că îmi pierdusem sora într-un deceniu precedent se soldase, evident, cu nişte complicaţii, însă, pe de altă parte, tot răul a fost spre bine. Unul din câştiguri fusese acela că o cunoscusem pe Anna. Iar altul faptul că acele conversaţii chinuitoare cu tata încetaseră.

Brooke aproape că mă face să vărs cafeaua când îşi

aruncă braţele pe după gâtul meu.

— Ai venit! După o îmbrăţişare scurtă, ţopăie spre tata şi îi plantează un pupic pe obraz. Deodată se opreşte şi ochii îi fug de la mine la tata şi înapoi. Uh-oh, zice, ameninţându-ne cu degetul. Ce tensiune pluteşte în aer… îşi reia rolul obişnuit, încercând, prin umor, să reinstaureze pacea în familia noastră relativ disfuncţională. Îl loveşte uşor pe tata peste braţ cu dosul palmei. Ei, de data asta ce-a făcut?

Se uită la mine şi-mi face cu ochiul.

— Nimic, răspunde tata. Absolut nimic.

Nu-mi scapă semnificaţia repetiţiei.

Tata îşi curăţă din nou paharul, de data aceasta ştergându-l cu o cârpă de vase, uitându-se în tot acest răstimp pe fereastră.

— Astăzi va fi o vreme minunată. Vorbeşte pe un ton mai ridicat decât de obicei şi cu un entuziasm care pare forţat. Haideţi să scoatem barca în larg. Aş vrea să plecăm peste o jumătate de oră, spune, uitându-se la ceasul de la mână. Ce ziceţi, veţi fi gata?

Brooke şi cu mine dăm din cap la unison.

— Bun. Atunci mă duc să verific dacă mama nu are cumva nevoie de ajutor.

Imediat ce se îndepărtează suficient, mă răsucesc spre Brooke.

— Poftim, o zi în familie, rostesc eu pe un ton plat.

Super.

Ridică din sprâncene.

— Hai, zău, nu e dracu' aşa de negru.

— Uşor de zis pentru tine. Nu *tu* eşti o sursă inepuizabilă de decepţii pentru unul şi de îngrijorare constantă pentru celălalt.

— Ceea ce nu eşti nici tu, dar în fine… Se saltă pe blatul de bucătărie şi arată spre ceaşca pe jumătate plină cu cafea pe care o ţin în mână. Grăbeşte-te, n-avem prea mult timp la dispoziţie. Dă cafeaua aia pe gât, umple-mi şi mie o ceaşcă şi povesteşte-mi *tot.*

Mă conformez. Pe şoptite, trec rapid în revistă evenimentele, istorisindu-i pe îndelete despre Maggie şi motivul pentru care în casa noastră există o fotografie cu noi trei la grădina zoologică. Brooke cască ochii mari cât cepele şi îmi cere mai multe detalii despre lucruri peste care încerc să trec mai iute, ca de pildă despărţirea dintre Emma şi Justin şi faptul că părinţii Annei mi-au permis să dorm pe canapeaua lor în prima noapte. Soarbe din cafea, agăţându-se de fiecare cuvânt de-al meu, şi după ce îi redau practic punct cu punct tot ce s-a petrecut la Evanston, clatin din cap şi îi spun că Anna a decis – din nou, şi din raţiuni pe care, cu toată sinceritatea, nu reuşesc să le înţeleg – că preferă să suporte ciudăţeniile relaţiei noastre la distanţă decât să mă vadă dispărut pentru totdeauna, li mărturisesc lui

Brooke cât de greu mi-a fost să o părăsesc pe Anna şi, cu fiecare vorbă, mă simt din ce în ce mai uşurat că am pe cineva cu care să pot discuta. Lucru care îmi aminteşte de cererea Annei de a avea şi ea o confidentă. Acum îmi pare rău că am plecat fără să îi dau acordul.

Mama şi cu tata intră în bucătărie cărând genţi pe umăr şi jachete în braţe. Tata o ia înainte, spre garaj, dar mama face un ocol ca să mă sărute pe obraz şi să îmi spună că se bucură că m-am întors. După care mă roagă să duc lada frigorifică la maşină.

Iau lada şi o văd pe Brooke cum se apleacă spre mine şi îmi dă un ghiont.

— Şi eu mă bucur că te-ai întors acasă, zice ea.

Mi se pare atât de ciudat să o mint pe Brooke, şi totuşi o fac.

— Da, şi eu, îi răspund.

10

Lumea trece pe lângă mine, dar nimeni nu pare să observe că stau singur în Jeep, holbându-mă la uşa care duce spre dulapul meu. Clopoţelul a sunat acum treizeci de secunde, dar nu reuşesc să mă desprind din loc.

Mi-ar fi aşa de uşor să închid ochii, să dispar din maşină şi să îi deschid la loc într-un colţişor retras de la Westlake Academy. M-aş duce direct la administraţie şi i-aş spune doamnei Dawson de la biroul de informaţii că

părinţii şi-au schimbat planurile, că m-am întors, că o să urmez totuşi ultimul an de şcoală aici şi că aş dori, dacă e posibil, să capăt programul cursurilor. După care aş străbate coridorul în căutarea Annei. Am lua prânzul împreună cu Emma şi Danielle, aşa cum facem întotdeauna. Iar în seara aceea, întinşi pe podeaua din camera ei, învăţând împreună, aş surprinde-o prinzând-o de mâini şi transportând-o într-un loc liniştit şi îndepărtat, ca de pildă o plajă din Bora-Bora.

Clopoţelul sună pentru ultima oară şi întind mâna după rucsac, mi-l arunc pe umăr şi trântesc portiera Jeepului. Traversez parcarea elevilor şi mă uit în jos la blugii şi tricoul pe care le port. Nu mi-am închipuit că voi ajunge să duc dorul uniformei de la Westlake.

Nu e nimeni pe scara care urcă la dulapurile aflate la etajul doi, iar când deschid lacătul, ecoul răsună pe holul pustiu. Înăuntru nu dau decât peste sticle de apă goale, câteva ambalaje de batoane de amestec de cereale granola şi nişte bucăţi de hârtie pe care cineva le-a strecurat prin fantele uşii în absenţa mea. Luate împreună, toate acestea reprezintă ceea ce am ratat în primăvară. Găsesc un bilet care anunţă votul pentru regina şi regele balului, un formular de înscriere la Olimpiada anuală a elevilor din ultimul an şi un fluturaş care face reclamă musicalului pus în scenă astă-primăvară. Le îndes pe toate în fundul dulapului şi

închid uşa.

Mi-am printat azi-dimineaţă programul cursurilor, dar abia dacă i-am aruncat o privire înainte de a vârî foaia în buzunarul din faţă al blugilor. Habar n-am unde ar trebui să mă prezint, aşa că scot foaia şi o despăturesc. Prima oră: Civilizaţiile lumii, cursul pentru avansaţi, cu doamna McGibney. Clădirea C, cea mai îndepărtată de culoarul cu dulapuri, de cealaltă parte a careului. Verific ora pe telefon. Deja am întârziat cinci minute.

Îmi ia alte cinci ca să ajung la uşa clasei şi când o deschid, o mare de feţe la care nu m-am mai gândit de luni de zile se întoarce către mine. Fac câţiva paşi şovăitori în faţă şi când mă uit în jur, dau cu ochii de Cameron, pe ultimul rând, în spate. Îşi ridică braţul şi dă din cap spre mine.

— Tu trebuie să fii elevul absent. McGibney nu se întoarce spre mine şi continuă să scrie pe tablă în timp ce îmi vorbeşte. Te numeşti cumva domnul Cooper? întreabă, după care îşi vede de treabă fără să-mi aştepte răspunsul. Tocmai treceam în revistă regulile acestui curs. Prima dintre ele este ca elevii să fie aşezaţi în bănci atunci când sună clopoţelul.

— Scuze, mormăi eu cu respiraţia tăiată.

— Accept o singură derogare de la această regulă şi tu tocmai te-ai folosit de ea.

Nu se întoarce către mine, ci continuă să scrie pe

tablă. Nu ştiu cum reuşeşte să-mi vorbească şi să scrie în acelaşi timp, dar sunt destul de impresionat. A scris deja pe tablă „Primele civilizaţii” şi dedesubt a început să noteze o listă pe puncte: „agricultură”, „oraşe importante”, „sisteme de scriere”.

— Ai de gând să stai jos şi să ni te alături, domnule Cooper, sau preferi să rămâi în picioare lângă uşă tot restul orei?

Adaugă încă un punct, în dreptul căruia notează „formaţiuni statale”.

Singurul loc liber e în primul rând, direct în faţa catedrei, şi simt toţi ochii aţintiţi asupra mea în timp ce îmi târşesc picioarele într-acolo şi mă aşez. Încerc să nu mă mişc prea repede, prea încet sau prea zgomotos şi trag fermoarul rucsacului, de unde scot un caiet şi un creion.

Un creion. Îl răsucesc între degete şi mi-o imaginez pe Anna luându-l şi fixându-l în păr, ca să îşi strângă buclele.

— Bună.

Vocea mă face să tresar şi să revin la realitate. Mă uit în stânga. Megan Jenkins stă aplecată peste bancă, scriind în caiet şi uitându-se la mine din spatele unui văl de păr blond.

— Bună, murmur eu.

Zâmbeşte şi se întoarce la notiţele ei. Mă întorc şi eu

la ale mele, copiind cu furie cuvintele de pe tablă în caietul meu cu coperte tari, ca şi cum simplul act al copierii le-ar conferi vreun înţeles. McGibney pune o întrebare pe care o aud numai pe jumătate. Nu că ar conta, căci oricum n-aş şti să răspund.

Braţul lui Megan ţâşneşte în aer, lângă mine.

— Domnişoara Jenkins, zice McGibney arătând spre ea.

— Revoluţia neolitică.

— Da. Foarte bine.

McGibney se răsuceşte cu faţa la tablă şi scrie ceva sub cuvântul „agricultură", în timp ce Megan se întoarce şi îmi aruncă încă un zâmbet mic. Dau din cap în direcţia ei, revin la caietul meu şi notez pe el „revoluţia neolitică". E prima zi de şcoală şi deja mă întreb dacă nu cumva am sărit peste nişte lecturi obligatorii, având în vedere că nu am nici cea mai vagă idee despre ce este vorba.

Ziua se scurge chinuitor de încet. Trec confuz prin cursurile de statistică, spaniolă şi fizică, până ce ajung, în fine, la pauză de prânz. Schimb câteva vorbe cu elevii care stau la coadă la cantină. Când mă întreabă ce mai fac, le răspund că bine. Când mă întreabă unde am fost, le ofer unul dintre următoarele răspunsuri: Am călătorit. Am văzut lumea. Prefer să nu discut despre asta.

Totul s-a întâmplat aşa de repede în primăvara asta. Când am pierdut-o pe Brooke, care a rămas blocată în anul 1994 în Chicago, mama a insistat să mă apropii cât mai mult de timpul şi de locul acela. A fost ideea mea să stau cu bunica în Evanstonul anului 1995. Nu era 1994, şi nici Chicago, dar mai aproape de atât nu aveam cum să ajung. După care, în loc să îmi ascult instinctul, o lăsasem pe mama să dea explicaţii despre lipsa mea de la ore la şcoala din San Francisco.

Mama intrase în panică. La început se scuzase că „plecasem ca să rezolv nişte treburi". Dar când a trecut o săptămână, apoi au trecut două, nu avusese de ales şi fusese nevoită să vină cu explicaţii mai ample, aşa că „rezolvatul lucrurilor" se transformase brusc într-un centru de tratament de pe Coasta de Est pentru adolescenţii cu probleme. Nu ştia când aveam să mă întorc. Asta depindea numai de doctori.

Măcar vestea nu ajunsese la urechile amicilor mei, care par să dea crezare propriei mele versiuni: că mă afiliasem la un soi de mişcare rebelă latentă şi că pornisem să colind Europa cu rucsacul în spate.

Comand un sandviş şi o sticlă mare de apă, intru în cantină şi îi văd imediat pe băieţi, de cealaltă parte a uşilor duble din sticlă. S-au adunat pe platforma de afară, în jurul mesei lungi cu vedere spre careu.

Ajung lângă ei şi Adam se trage în lături ca să îmi

facă loc. Îmi las tava cu mâncare lângă a lui. Are gura plină, dar după ce termină de mestecat şi lasă mâncarea să-i alunece pe gât bând apă, se holbează la mine de parcă nu m-ar recunoaşte.

— Hei, aproape că uitasem că te-ai întors.

Mă încrunt la el şi mă prefac jignit.

— Mersi… şi mie mi-a fost dor de tine.

Cameron ne-a bătut toată vara la cap cu noua lui iubită, dar cum nu prea l-am văzut în afara parcului unde ne dăm cu skate-urile, nu am avut ocazia s-o cunosc. Acum ea se uită la mine curioasă, dar Cameron e prea ocupat cu pastele lui ca să observe.

Întind mâna peste masă.

— Bună, spun eu. Nu cred că am făcut cunoştinţă. Sunt Bennett.

Îşi duce mai întâi braţul la piept şi zice „Sophie”, după care îl întinde în direcţia mea. Cameron ridică ochii şi dă să zâmbească, deşi are gura plină de paste şi sos. Gesticulează în faţă şi în spate între noi doi, după care ridică degetul mare.

O altă tavă alunecă pe masă şi Sam mă bate pe umăr şi se aşază.

— Salut. Cum te simţi în prima zi de şcoală?

Pare schimbat. Nu au trecut decât câteva zile de când l-am văzut ultima oară, dar are părul măi strâns pe lângă cap decât oricând şi am impresia că nu s-a mai bărbierit

de o zi sau două. Pare cumva mai matur.

Ridic din umeri şi răspund:

— Destul de bine. Dau roată cu ochii peste campus. Doar că pare… diferit, adaug.

Întotdeauna mi-au plăcut pereţii de sticlă şi balustradele metalice ale şcolii, mi se păreau interesante, dar astăzi arhitectura asta modernistă îmi apare într-un contrast prea izbitor cu aspectul rafinat al Westlake Academy. Nu-mi pot închipui ce-ar zice Anna dacă ar vedea asemenea clădiri. Sunt convins că nu ar înţelege care e treaba cu panourile solare de lângă terasa plantată cu iarbă, arbuşti şi flori care acoperă atelierul de arte plastice.

— Ce oră ai după prânz? întreabă Sam, muşcând din burger.

Mă dau pe spate şi scotocesc în buzunarul din faţă al blugilor, după foaia cu programa şcolară. O despăturesc şi caut al cincilea curs.

— Engleză. Cu Wilson.

Sam se şterge la gură cu dosul palmei şi zice:

— Hei, ca să vezi, şi eu la fel.

Când rosteşte ultimul cuvânt, auzim un icnet în spatele nostru şi întoarcem amândoi capetele.

— Bună, Linds, spune Sam, îndepărtându-se de mine ca să îi facă loc între noi doi.

— Ce ţi-ai făcut la păr?

Lindsey îşi aşază tava pe masă şi se holbează mirată la capul lui aproape chel. Întinde mâna, ca şi cum ar vrea să-l atingă, după care o retrage rapid.

— L-am tăiat.

— Cu ce?

Sam râde şi-şi plimbă mâna în sus şi în jos pe ţeastă.

— Îmi place. E super. Uite ce moale e, zice şi îşi întinde capul în direcţia ei. Poţi să îl pipăi.

— Nu. Lindsey îl pocneşte peste umăr cu dosul palmei şi amândoi izbucnesc în râs. După care îi ia capul între mâini şi îl sărută pe frunte. Te-am văzut ieri. De ce nu mi-ai spus ce ai de gând să faci? întreabă, clătinând din cap şi aşezându-se.

Sam ridică din umeri.

— A fost o decizie spontană.

Lindsey se holbează la mine cu o privire tăioasă. Mă abţin să nu râd. Şi să-mi duc şi eu mâna la păr.

— Vezi, Coop, uite aşa se întâmplă dacă nu stai prin preajmă, ca să îl ţii din scurt pe Sam. Unde ai fost ieri, în timpul dezastrului cu rasul în cap?

Îmi duc mâinile la piept, cu palmele împinse în faţă.

— Nu era rândul meu să îl supraveghez.

Lindsey îşi dă ochii peste cap şi soarbe lung cu paiul din sticla cu suc. Continuă să clatine din cap şi după ce şi înfige furculiţa în paste.

Sam îşi trece palma peste cap şi rânjeşte larg.

— Mie îmi place la nebunie.

Lindsey şi Sam sunt împreună de la începutul anului trei de şcoală. Tipa e cu mai bine de doi centimetri şi jumătate mai înaltă decât noi toţi, inclusiv Sam, şi domină terenul de volei. Am fost dintotdeauna amici, dar la un moment dat, în anul doi, a început să ia prânzul cu noi. Nici nu cred că ni s-a părut ceva ciudat. S-a aşezat pur şi simplu la masa noastră.

Presupun că se certase cu amicele ei. O dată am întrebat-o ce se întâmplase şi a recunoscut că, în afara colegelor din echipa de volei, nu avea prea multe prietene apropiate. *Îmi place să pot conta pe prieteni,* îmi amintesc că mi-a zis. *Nu astăzi suntem prieteni şi mâine… gata.* Îşi împreunase degetele, după care le desfăcuse pocnindu-le într-o mişcare explozivă. *Cu băieţii e mult mai uşor să te înţelegi.* Urmase o pauză lungă. *Apropo, ăsta a fost un compliment.*

Poate că suntem mai complicaţi decât îţi închipui tu, îi replicasem eu cu o moacă serioasă. *Dacă de fapt nu te plăcem deloc, dar nu ştim cum să-ţi spunem asta?*

Mă privise drept în ochi. *Voi, băieţii, mă plăceţi, Coop?*

Nu mă putusem abţine şi zâmbisem. *Îhî. Te plăcem.*

Ridicase din umeri. *Păi vezi?*

La câteva luni după asta, eram pe plajă cu un grup de amici. Sam stătea lângă focul de tabără şi istorisea una

dintre poveştile alea ale lui cu *mai ţineţi minte cum era pe vremuri,* acompaniindu-se de expresii faciale animate şi gesturi exagerate, când Lindsey mă prinsese de braţ şi îşi îngropase bărbia în umărul meu.

— Cred că îmi place de el, îmi mărturisise, iar eu mă holbasem la ea incredul.

— De Sam? întrebasem, iar ea ridicase din umeri şi răspunsese:

— Nu e aşa că-i adorabil?

Mă zgâisem la Sam. Nu mi se părea deloc adorabil. După care îmi întorsesem faţa spre Lindsey şi văzusem că vorbea serios. Sam ne-a surprins uitându-ne la el şi îi aruncase un zâmbet care o făcuse pe Lindsey să se înroşească toată şi să-şi ascundă faţa în umărul meu, aşa încât, ca nu cumva Sam să-şi facă vreo impresie greşită, mă legănasem subtil, înainte şi înapoi, între ei doi. După două săptămâni, au devenit Sam şi Lindsey. Iar eu am tot tachinat-o fără îndurare pentru că se îmbujorase aşa de tare în seara aceea.

Acum o văd cum îşi răsuceşte pastele în jurul furculiţei şi mă măsoară din priviri cu coada ochiului.

— Bun, povesteşte-mi cum a fost. Abia dacă te-am văzut în vara asta. Ce-ai făcut? Pe unde ai umblat?

— A fost foarte bine. Nu-mi vine în minte nimic interesant de povestit, cu excepţia concertelor la care am fost împreună cu Brooke ori a călătoriilor pe care le-am

făcut la La Paz, ca să mă întâlnesc cu Anna, aşa că mă opresc aici şi o întreb ce a făcut ea în vacanţă. Îmi spune că şi-a petrecut o mare parte din timp în deplasări la turneele de volei pe plajă din sudul Californiei.

Ceea ce-mi aminteşte că a trecut ceva vreme de când n-am mai văzut-o jucând.

— Când ai următorul meci? o întreb.

— De sâmbătă într-o săptămână, răspunde ea. Ar trebui să vii şi tu. Sam o să fie acolo. Îi dă un ghiont şi îi aruncă un mic zâmbet. O să fie tipul cu pălărie pe cap.

Sam se face că nu aude comentariul şi se apleacă peste masă, sprijinindu-şi bărbia în mână.

— Ce faci azi după ore? mă întreabă.

— Teme.

Îmi amintesc de muntele de teme adunate la primele patru ore şi mă gândesc cu groază că mai am alte trei cursuri.

— Doar atât? zice Lindsey.

— Nu ştiu. Mă gândesc ca după aia să dau o raită pe la sala de escaladă. Mă uit la Sam. Vrei să vii cu mine?

— Sigur. Dar mai târziu. Astăzi dau meditaţii.

De când s-a apucat Sam să dea meditaţii?

— Dai meditaţii?

Ridică din umeri.

— Cred că ţi-am povestit. Am început Ia sfârşitul anului şcolar trecut, dar anul ăsta îi meditez la

matematică pe cei dintr-a şasea şi programa e mult mai dificilă. Soarbe îndelung din sticla cu apă. E o chestie simpatică. Ar trebui să încerci şi tu. Ar da bine la cererea de înscriere la colegiu.

Nici măcar nu m-am gândit până acum la colegiu.

— Sunt drăguţi copiii?

Sam clatină din cap.

— Aiurea. Sunt o gaşcă de neastâmpăraţi şi răsfăţaţi, care se bucură de prea multe privilegii.

Râd.

— E şi ăsta un mod de-a zice.

— Glumesc. Vreo doi sunt chiar drăguţi. Dar serios vorbind, ar trebui s-o faci şi tu, ai fi foarte bun, îmi zice. Te pricepi la copii.

— Mda, răspund eu pe un ton sarcastic. Sunt super-răbdător. Mai ales cu copiii răsfăţaţi care se bucură de prea multe privilegii.

Îi arunc un zâmbet larg şi îmi ridic, exagerat de entuziasmat, ambele degete mari în aer.

Întind mâna după sticla de apă şi dintr-odată realizez ce a vrut Lindsey să spună cu întrebarea *Doar atât?* După-amiezile tuturor sunt ocupate cu activităţi sportive, tot felul de cluburi de dezbateri sau proiecte comunitare de natură să-i impresioneze pe membrii comisiilor de admitere la colegii. Eu nici nu m-am gândit ce voi face la anul şi cu atât mai puţin n-am

început să adun puncte pentru CV.

Clopoţelul sună şi toată lumea îşi goleşte tăvile în coşul de gunoi, luând-o în direcţii diferite. Lindsey îşi mai rostogoleşte o dată ochii înspre Sam, după care îi împinge capul către mine.

— Să ai grijă de el, da? zice, făcându-mi cu ochiul.

Râd şi mă gândesc cât de mult s-ar plăcea Anna şi cu ea.

Noi *patru* ne-am distra de milioane împreună.

Mă bucur că am acelaşi drum cu Sam, pentru că nu am apucat să mă uit la numărul sălii de clasă înainte de a îndesa orarul în buzunarul de la pantaloni. În timp ce străbatem coridorul spre dulapuri, mintea îmi fuge din nou la Anna şi încerc să-mi amintesc programul ei, întrebându-mă ce-o fi făcând ea acum, în Evanston, în 1995.

O fi ziua când lucrează la librărie? A discutat cu Emma şi Danielle despre mine la masa de prânz? Anna le-a spus că o să mă întorc? Şi Emma îşi ieşise din minţi când auzise asta?

Sam se opreşte din mers.

— Ce-i?

Arată spre un şir de dulapuri.

— N-ai nevoie să-ţi iei lucrurile din dulap?

— Hm? A, da…

Brusc îmi dau seama că stăm în faţa dulapului *meu.*

Sam clatină din cap şi îmi aruncă o privire compătimitoare.

— Omule, aş putea să jur că te-oi fi întors tu, dar mintea îţi e în altă parte.

Îmi feresc ochii şi formez combinaţia la lacăt.

Nici eu n-aş fi putut rezuma mai bine situaţia.

11

După o oră la sala de escaladă împreună cu Sam şi o cină luată în grabă cu părinţii, urc la mine în cameră ca să mă apuc de teme. Intru pe site-ul şcolii şi mă uit pe lecţiile de săptămâna asta. Avem câteva ore de studiu la chimie, o lucrare despre dezvoltarea civilizaţiei de pe Tigru-Eufrat, care trebuie predată peste două săptămâni, plus un eseu la engleză de care se presupune că ar trebui deja să mă apuc.

Mă reazem de spătarul scaunului, cu braţele încrucişate la ceafă, şi mă holbez la tavan. Până de curând nu m-am gândit niciodată cu adevărat cum arată dormitorul meu. Acum patru ani, când ne-am mutat aici, mama a angajat nişte profesionişti ca să îl decoreze şi nu-mi amintesc să fi ales vreun obiect cu mâna mea.

Spre deosebire de camera Annei, a mea nu are niciun poster agăţat pe pereţi, nicio hartă a lumii, nici rafturi pline cu trofee şi CD-uri. Totul e alb. Pereţii sunt albi. Tavanul e alb. Covorul e alb. Cuvertura de pe pat e albă.

Biroul din sticlă şi metal nu prea reuşeşte să spargă monotonia. Singurul element de culoare din încăpere sunt uriaşul tablou cumpărat de mama la o licitaţie de artă în urmă cu vreo doi ani şi bolul roşu din sticlă – care dă pe dinafară de cotoare de bilete de la concertele pe care le-am văzut –, aşezat pe noptieră, lângă pat. Dacă ar fi să nu iei în seamă bolul, dormitorul ar putea aparţine oricui.

Anna a poposit la mine în dormitor doar pentru câteva minute, dar în răstimpul acela extrem de scurt probabil că l-a văzut drept ceea ce este: o încăpere pregătită pentru o vânzare iminentă.

Ar trebui să mă apuc de lecţii, dar iau în schimb în mână telefonul. La San Francisco e trecut cu puţin peste ora nouă şi la Boulder e cu o oră mai târziu. Tastez un mesaj pentru Brooke.

Eşti acolo?

Aştept răspunsul şi într-un final telefonul scoate un bip.

Da. Învăț.

Cum a fost prima ta zi de şcoala?

Răspund cu un singur cuvânt.

Nasoala.

Replica lui Brooke vine repede.

Îmi pare rău...

Mă holbez la ecran, cu gândul la ce altceva i-aş mai putea scrie. Într-un târziu mă decid.

Mi-e dor de ea.

Mă zgâiesc la cuvintele tastate înainte de a le trimite. Trec câteva minute bune până ce vine răspunsul.

Ştiu. Fa ceva ca să-ți iei mintea de la ea.

Tocmai de asta mă dusesem la sala de escaladă, însă cățăratul îmi amplificase dorul de munte, de ascensiuni în aer liber şi de stânci adevărate şi îmi amintise de prima mea ieşire cu Anna.

Ca de exemplu?

Mi-o imaginez pe Brooke citind mesajul şi pufnind exasperată. Revine bombardându-mă rapid cu trei răspunsuri:

Nu ştiu.

Ceva mişto.

Ceva bun.

Mă întorc la computer şi mă pomenesc cu gândurile plutind în derivă spre admiterea la colegiu şi modul în care aş putea să-mi prind din urmă colegii la activităţi extracuriculare. Caut pe net oportunităţi de voluntariat şi găsesc cu sutele numai în San Francisco, de la muncă part-time cu cetăţenii vârstnici, până la lucru cu copiii în cele mai sărace cartiere din oraş.

Acest din urmă site îmi atrage în mod deosebit atenţia, din motive care nu-mi scapă. Dau click, studiez programele şi urmăresc înregistrările video. După care mă întorc şi navighez pe harta oraşului. Clădirea în care se desfăşoară activităţile acestea voluntare se află chiar în centrul cartierului Tenderloin, la numai un cvartal distanţă de blocul unde a izbucnit incendiul acela, sâmbăta trecută.

Nici vorbă să fi uitat incidentul. Mi-a rămas întipărit undeva, într-un colţ al minţii, şi a zăcut acolo în ultimele trei zile. Dar acum, că harta a umplu ecranul, nu mi-l mai pot bloca. Fără să stau prea mult pe gânduri, mişc cursorul spre câmpul de căutare şi tastez cuvintele „incendiu Tenderloin”.

Se afişează o listă lungă de linkuri şi dau click pe cel

mai recent dintre el. În esenţă, reia aceleaşi lucruri relatate în reportajul TV de sâmbătă dimineaţa: un incendiu izbucnit la etajul al doilea în care au pierit doi copii, o fetiţă de cinci ani şi un băieţel de trei. Vecinii au sunat la 911. Sursa focului rămâne necunoscută. Ancheta este încă în curs.

Derulez mai jos şi la baza paginii dau peste date actualizate: investigatorii încearcă în continuare să determine cauzele incendiului. Părinţii refuză să discute cu mass-media.

Dau click în colţul ferestrei, *browser*-ul se închide şi povestea dispare. Îmi îndepărtez scaunul de lângă birou şi întind mâna după manualul voluminos de limba engleză pe care l-am primit astăzi la curs. Mă arunc pe pat şi încep să citesc. Dar după numai câteva paragrafe pe care ar trebui să le parcurg ca temă, mintea îmi zboară din nou spre altceva.

Mă ridic şi mă întorc la birou. Deschid sertarul de jos şi scotocesc adânc în el, printr-o colecţie de cărţi poştale cumpărate pentru a i le dărui Annei, bucăţele de hârtie păstrate fără niciun scop şi hărţi de alpinism împăturite la întâmplare şi îndesate înăuntru. În fundul sertarului dau peste carneţelul roşu pe care l-am ascuns acolo când m-am întors din Evanston, weekendul trecut, ll deschid la una din ultimele pagini, cu colţurile îndoite.

Am notat calculaţiile într-un mod tare dezordonat,

lăbărţate pe ambele pagini şi continuând în jos. Până şi scrisul pare de om nebun, însă îmi amintesc cu o claritate desăvârşită ce semnificaţie are fiecare cifră.

La acel moment abia dacă o cunoşteam pe Emma, însă stătusem treaz toată noaptea, calculând şi cântărind riscurile schimbării unei zile întregi pentru a preveni un accident şi a-i salva, probabil, viaţa. Sigur, mai făcusem asta şi înainte – câte cinci minute, câte zece minute, dar de fiecare dată schimbasem evenimente minore, complet nesemnificative. Dar niciodată nu mă întorsesem atât de mult în timp sau nu schimbasem deliberat *atât* de multe lucruri minore. Nici măcar nu ştiam dacă e posibil. Şi chiar dacă se dovedea a fi posibil, mă hotărâsem să nu mai repet asta niciodată.

Revăzând acum datele şi calculaţiile, îmi amintesc însă cum m-am simţit când totul s-a terminat şi am văzut expresia de profundă uşurare de pe faţa Annei. În dimineaţa aceea de sâmbătă, ţopăise practic pe alee după ce o văzuse pe Emma – cu toate organele interne intacte şi cu pielea feţei nezgâriată şi perfectă – şi, în timp ce mă uitam la ea prin parbrizul maşinii, o senzaţie intensă de mândrie mă cuprinsese. *Eu* făcusem asta. *Eu.* Şi pentru prima oară mă gândisem că poate mă înşelasem cu privire la talentul meu. Că poate tata avea dreptate.

Acum îmi trec degetele peste pagini şi îmi amintesc

privirea lui atunci când am stat împreună în bucătărie, săptămâna trecută, urmărind ştirile la televizor. Atunci voise să-mi spună ceva, dar se abţinuse pentru că se presupunea că nu aveam să mă mai întorc niciodată înapoi în timp. În plus, i-o repetasem de atâtea ori, încât se gândise că era probabil inutil să mai insiste: eu nu schimbam lucrurile.

Mă întreb ce ar avea de zis dacă ar afla că totuşi o făcusem o dată.

Pentru Emma, mă întorsesem în timp cu cincizeci şi două de ore. Oare aş putea să mă întorc şi mai mult în timp?

Deschid o pagină nouă şi încep să mâzgălesc alte calcule. Sunt conştient că niciodată nu voi fi capabil să răspund cu certitudine marilor probleme etice, dar după câteva minute termin cu matematica. Va trebui să mă întorc în timp cu şaizeci şi patru de ore. Două zile şi jumătate… aproape *trei.* Şi va trebui să rămân acolo, în acel timp, aşa cum am făcut şi cu Emma, şi să repet pe urmă cele trei zile, pentru a mă asigura că ceea ce am făcut a fost în regulă, că nu a intervenit nimic neplanificat. Închid carnetul, îl afund adânc în sertar şi mă întorc la temele mele.

E oficial: am înnebunit.

Stau în picioare în dormitorul meu şi închid fermoarul rucsacului. Atârnă greu, plin până la refuz cu sticle de

apă, Doubleshot-uri, doze de Red Bull, un teanc de bancnote, o lanternă, un detector de fum şi un stingător de incendii. Mă uit în jur şi clatin din cap. Ce m-o fi apucat?

Înainte de a mă răzgândi, închid ochii şi vizualizez destinaţia. Când îi deschid, mă aflu pe aleea pe care am reperat-o pe Google Maps, la numai un cvartal spre sud de complexul cu apartamente. N-am mai fost aici niciodată şi deja sper că nici nu va mai trebui să mă întorc vreodată.

A descrie cartierul drept dubios ar fi un mare eufemism. E trecut cu puţin peste ora cinci dimineaţa, dar în unele locuri zona pulsează de activitate. Un grup de indivizi stă la taclale în faţa unui magazin de băuturi din colţul străzii şi pe praguri stau întinşi în saci de dormit o mulţime de oameni fără adăpost. Simt un freamăt bizar în jur şi ridic instinctiv garda în clipa în care încep să străbat strada către adresa căutată. Îmi ţin ochii aţintiţi în sus şi picioarele în mişcare.

Găsesc fără probleme clădirea şi mă simt uşurat şi oarecum mai în siguranţă când pătrund în hol. Mă uit pe lista locatarilor, citind numele de familie scrise în dreptul fiecărui mic buton negru de sonerie, până dau de Walker. Mă uit în jur şi verific că sunt singur.

Închid ochii şi îi deschid din nou. Stau de partea cealaltă a uşii de la intrare. La etajele inferioare nu sunt

becuri şi scara abia se vede. Scot lanterna din rucsac şi luminez cele trei şiruri de trepte care duc spre apartamentul 3C. Închid ochii şi vizualizez ceea ce se află dincolo de uşă.

Odată intrat în locuinţă, mă strecor de-a lungul holului, cu lanterna aprinsă. Desene de şcoală stau înşirate pe pereţi şi pentru prima oară în seara asta nu mă mai întreb dacă totul va merge sau nu bine. Sper doar că va merge.

Cotesc încetişor, trec de living şi mă îndrept spre dormitoare. Trec şi de baie şi încremenesc în faţa a două uşi închise. N-am idee care e camera copiilor, aşa că revăd în minte reportajul televizat cu clădirea în flăcări, după care, în oarecare cunoştinţă de cauză, presupun că e vorba de uşa din partea dreaptă, cea mai apropiată de stradă. Răsucesc mânerul şi uşa se crapă scârţâind.

În capătul îndepărtat al încăperii, două paturi identice stau de o parte şi de alta a unei ferestre mari care dă spre stradă. O dâră subţire de lumină se strecoară printre perdele şi aruncă o pată delicată de culoare pe covorul ponosit.

Copiii respiră, blând şi liniştit, şi niciunul din ei nu se mişcă atunci când îmi dau jos rucsacul şi traversez camera, îngenunchez, scot din rucsac detectorul de fum nou-nouţ pe care l-am găsit în garajul nostru, într-o cutie etichetată ÎMBUNĂTĂŢIRI CASĂ, şi îl poziţionez pe

perete, cât de sus pot să ajung. Revin pe hol, scot stingătorul de incendii pe care l-am luat de sub chiuveta din bucătărie şi îl reazem de zidul scund dintre cele două dormitoare.

Închid ochii şi vizualizez locul în care m-am aflat sâmbăta trecută dimineaţa devreme, înainte de a izbucni incendiul. Camera mea.

Când deschid ochii, celălalt eu al meu a dispărut deja, aruncat înapoi cine ştie unde şi când, iar eu îi pot lua locul.

Ultima dată când am făcut-o, mă ridicasem pur şi simplu de pe canapeaua de la parter. Capul mă durea şi îmi simţeam gura neplăcut de uscată. În clipa asta inima îmi bate cu putere în piept, dar într-un mod plăcut, şi sunt atât de plin de adrenalină, încât aproape că îmi ies din piele. Nu ştiu dacă ceea ce am făcut a avut rezultatul scontat, şi nici nu voi afla decât peste câteva ore, la ştiri, dar cumva presimt că totul a mers bine. Nu la asta se gândise Brooke atunci când mă sfătuise să fac „ceva bun", dar sunt convins că tocmai asta am făcut.

12

Prima dată când o făcusem, mă căţărasem în pat cu hainele pe mine şi căzusem într-un somn adânc. Numai că în noaptea asta nici nu se pune problema să adorm. În ultima oră am stat treaz, fără să fac nimic altceva decât

să aştept primele raze de soare şi să mă gândesc la ceea ce am făcut.

Şi dintr-odată am o revelaţie. E chiar ciudat că nu m-am gândit la asta până acum sau că nu am pus la socoteală acest element în procesul de luare a deciziei din camera mea, în noaptea de luni pe care tocmai am şters-o cu buretele. Fusesem cu trei zile mai aproape de revederea cu Anna. Acum va trebui să repet acele trei zile, ca şi cum aş fi dat cu zarul, care ar fi aterizat pe căsuţa marcată cu *Mergeţi înapoi trei spaţii.* Nu ştiu dacă reluarea aceasta va funcţiona, dar un lucru e sigur: este cel mai altruist gest pe care l-am făcut în viaţa mea.

Televizorul este primul lucru pe care îl aud şi când dau colţul holului şi intru în bucătărie îl găsesc pe tata în exact acelaşi loc ca prima oară: cu spatele rezemat de dulapul de bucătărie, mâncând iaurt şi urmărind ştirile.

Expresia de pe faţa mea este probabil diferită, căci îmi aruncă o privire şi rânjeşte.

— Cineva e binedispus astăzi, zice el. Cum a fost în excursie?

Inima mi se zbate în piept şi mă forţez să-mi păstrez o mină impasibilă.

Ştiu, este o superstiţie complet nefondată, însă tot simt o nevoie profundă de a păstra lucrurile exact aşa cum au fost, cel puţin până voi afla dacă demersul meu a fost încununat de succes. Aşa că, deşi nu mi-e deloc

foame, scot din cămară aceeaşi cutie cu cereale.

— Excelent. M-am distrat foarte bine.

— Presupun că a fost rece noaptea.

Îmi ia o secundă ca să îmi amintesc ce am răspuns data trecută.

— Nu, a fost destul de cald noaptea.

Tata termină de mâncat iaurtul şi-şi toarnă sucul, în timp ce eu mă forţez să înghit nişte cereale. Aceeaşi tăcere neplăcută se aşterne între noi. Singurele voci care, se aud în încăpere sunt la televizor. Trei. Doi. Unu.

„Breaking news”, anunţă prezentatoarea. Îmi aşez castronul cu cereale pe blatul de lucru şi întorc capul. Astăzi pe ecran nu mai apare titlul-şoc TRAGEDIE ÎN TENDERLOIN. Ceea ce văd este o imagine a clădirii în flăcări, similară cu cea văzută anterior, pe fundalul unui cer de noapte întunecat.

Un incendiu a izbucnit la primele ore ale dimineţii într-un apartament din cartierul Tenderloin. Vecinii au declarat că au fost treziţi din somn de sunetul unui detector de fum şi i-au putut astfel ajuta pe cei patru membri ai familiei să iasă din apartament înainte ca flăcările să cuprindă clădirea. Doi copii, părinţii lor şi un vecin au fost transportaţi la San Francisco General Hospital, unde sunt trataţi pentru intoxicare cu fum. Se aşteaptă ca toţi cinci să fie externaţi în cursul acestei zile.

Arunc o privire spre tata. A ridicat ochii când ştirea a început să fie difuzată, dar de data aceasta nu şi-a mai pus cutia de iaurt pe blatul de bucătărie şi nici n-a luat telecomanda în mână ca să dea volumul mai tare. Pe ecran văd că prezentatoarea nu-i face legătura unui reporter aflat la faţa locului, asta fiindcă nu există niciun reporter la faţa locului. În schimb, camera de filmat transmite o imagine panoramică a studioului, iar prezentatoarea se întoarce spre colegul ei, care îi răspunde cu o expresie foarte preocupată: „O atenţionare bine-venită ca să verificăm bateriile la detectoarele noastre de fum."

Se trece apoi la ştirea cu coliziunea în lanţ de pe Bay Bridge şi degajarea arterei de circulaţie. Tata nu observă că mă holbez la el, incapabil să rostesc ceva ori să mă mişc ori să respir ca lumea.

Eu am făcut asta.

— Îţi aminteşti de apartamentul în care locuiam când te-ai născut tu? mă întreabă tata. Era la marginea oraşului. Ne-am mutat de acolo când aveai patru ani, dar când te-ai născut locuiam la etajul doi, într-un complex de apartamente.

Da, eu am făcut asta.

Acum, că ştiu că ceea ce am făcut a mers bine, nu mai simt acea nevoie stringentă de a păstra fiecare element al conversaţiei noastre exact aşa cum fusese prima oară.

Ceea ce e bine, având în vedere că stau încremenit pe loc, zgâindu-mă la el şi încercând să îmi readuc falca în poziţia normală.

— Mamei tale nu i-a plăcut deloc să locuiască la etaj. Blocul avea o scară de incendiu şubredă care mie mi se părea simpatică, însă ei îi era mereu teamă să nu izbucnească vreun incendiu şi să fim obligaţi s-o folosim. Îi e foarte frică de incendii. Ai văzut câte detectoare de fum avem în casă? râde el. M-a pus să iau şi alte câteva de rezervă. Le ţin în garaj. Te simţi bine, Bennett?

Trebuie să-i spun. Acum.

— Eu am făcut asta.

Vocea îmi tremură.

— Ce anume?

— Asta, spun, arătând spre televizor.

Se întoarce şi se uită la televizor.

— Zău? N-am ştiut. Mi se pare destul de periculos.

În studioul de ştiri este prezentat marşul bicicliştilor organizat vineri pe străzile din oraş.

— Nu, nu asta, spun eu şi tata se uită întrebător la mine.

Aş face bine să mă grăbesc. Dacă lucrurile vor continua cam la fel ca data trecută, am doar trei minute la dispoziţie înainte ca să apară Brooke. Vreau ca tata să fie primul care află ce s-a întâmplat.

Îmi păstrez vocea joasă şi fermă.

— Tată, ascultă-mă. Am refăcut incendiul din Tenderloin.

Gesticulez din nou în direcţia televizorului, însă de data asta el nu-şi mai ia ochii de la mine. Mă fixează din priviri şi îmi soarbe fiecare cuvânt.

— Povestea s-a întâmplat deja, dar a fost cu totul altfel. Copiii nu au scăpat din incendiu. Au murit.

Inima îmi bătea deja cu putere în piept când am început să povestesc, însă acum, după ce rostesc „au murit", o ia de-a dreptul la goană. Picioarele îmi tremură, aşa că îmi aşez o mână pe blatul de bucătărie, ca să mă sprijin. Tata se uită spre televizor, înapoi la mine, iarăşi la televizor.

— Poftim?

— Copiii ăia au murit. Dar eu am refăcut incidentul şi am schimbat totul.

Tata se holbează la mine de parcă aş spune o glumă a cărei poantă nu o poate pricepe.

Mă uit paranoic de jur împrejurul bucătăriei, ca să mă asigur că suntem în continuare singuri, apoi las vorbele să-mi iasă buluc pe gură.

— Am coborât la parter – aşa cum am făcut şi acum zece minute – şi, când am intrat în bucătărie, la televizor se dădea ştirea cu incendiul din Tenderloin în care au murit doi copii. Tu n-ai spus nimic, dar mi-am dat

seama că ai fi vrut să zici ceva. Şi probabil că ţi-ai închipuit că nu-mi pasă, numai că nu este adevărat.

Tata îşi trage ochelarii mai jos pe nas şi se uită la mine pe deasupra lor.

— Pe urmă am scos barca în larg, iar a doua zi am condus-o pe Brooke la aeroport, iar luni am început şcoala şi, sincer să fiu, a fost o zi de tot rahatul, şi m-am tot gândit la copiii ăia, aşa că mi-am zis… de ce să nu încerc? Am vrut să văd dacă pot schimba lucrurile. Am vrut să văd dacă pot împiedica lucrurile să se termine aşa.

Tata dă să deschidă gura, dar se opreşte. Se holbează la mine un minut întreg, schimbându-şi mereu expresiile feţei. Aştept, urmărindu-l, ţinându-mi respiraţia şi încercând să ghicesc ce gândeşte. Într-un târziu, privirea i se îndulceşte. Ochii îi sclipesc. E mândru de mine.

— Hei, te-ai întors!

Tresar când Brooke îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului meu şi îmi şopteşte:

— Dumnezeule, ce nasol e când nu eşti tu acasă. Face doi paşi în spate şi îşi mută privirea de la mine la tata. Care-i treaba? Te simţi bine?

Se înalţă în vârfurile picioarelor şi îl pupă pe obraz.

— Da, sunt bine, zâmbeşte tata slab spre ea, fără să se uite la mine.

Brooke ţopăie spre frigider şi deschide uşa. Rămâne

acolo, în aerul răcoros al frigiderului, nehotărâtă ce să mănânce.

Tata pare şi el un pic nehotărât.

— Ar trebui s-o luăm din loc. O să… începe, dar vocea i se frânge şi se uită în jur, fară niciun rost. O să mă duc să văd dacă mama nu are nevoie de ajutor.

Brooke îşi toarnă un castron de cereale şi se saltă pe blatul de bucătărie.

— OK, n-avem la dispoziţie decât câteva minute. Spune-mi *totul.*

Exact la fel ca data trecută, îi vorbesc pe şoptite, povestindu-i despre Maggie şi despre motivul pentru care în casa noastră există o fotografie cu noi trei la grădina zoologică, despre Emma şi Justin, care s-au despărţit, şi despre faptul că părinţii Annei mi-au permis să dorm pe canapeaua lor în prima noapte. Brooke soarbe din cafea, agăţându-se de fiecare cuvânt de-al meu şi, după ce îi redau practic punct cu punct tot ce s-a petrecut în Evanston, îmi aplec capul şi îi spun:

— Mai e ceva.

Îi zic despre cei doi copii morţi în incendiul din Tenderloin.

După care îi povestesc cum *nu* au murit.

13

A doua zi de şcoală începe cu totul altfel. Nu stau în

maşină ascultând clopoţelul sunând în depărtare şi dorindu-mi să pot închide ochii şi să îi redeschid la Westlake. Maşina mea este una din primele în parcarea rezervată elevilor, iar eu sunt unul dintre primii elevi care intră în clădirea şcolii.

Mă îndrept direct spre dulapul meu, iau coşul de gunoi şi îl aşez sub uşă. Scot din dulap şi arunc în coş hârtiile şi ambalajele de granola. Mai mătur cu mâna o dată înăuntru, ca să verific că n-a rămas nimic. Cu excepţia posterului cu formaţia VAN, pe care l-am lipit pe uşă în anul când eram boboc, dulapul meu este acum la fel de gol ca cel de la Westlake.

Când sună pentru prima oară clopoţelul, deja am traversat jumătate din careu. Deschid uşa sălii de clasă unde se ţine ora de Civilizaţiile lumii şi descopăr că încăperea este goală, aşa că mă aşez pe la jumătatea rândului de bănci dinspre fereastră, nu foarte aproape de catedra lui McGibney.

Scot caietul şi un creion din rucsac şi în timp ce îmi fac de lucru cu ele, profa intră în clasă. Se duce spre catedră şi îşi aşază servieta pe jos, lângă ea.

— Punctual, zice ea, iar eu îmi ridic privirea.

— Poftim?

— Eşti punctual, spune McGibney. Cum te numeşti?

— Bennett Cooper, ridic eu mâna şi ea dă din cap.

— Ah, exclamă, şi practic văd cum rotiţele minţii i se

mişcă, reluând în cap povestea ridicolă inventată de mama. Bine ai revenit la şcoala noastră, domnule Cooper. Din câte înţeleg, trebuie să recuperezi câte ceva la studiu.

O spune pe un ton plat şi fară acea privire plină de simpatie de care ştiu că voi avea parte azi de la restul profesorilor.

— Mda, aşa e, răspund eu.

— Bun, atunci să mă anunţi în ce fel te pot ajuta. OK?

Elevii încep să se adune în clasă, să se uite în jur şi să se aşeze în bănci. Cameron mă zăreşte şi în timp ce străbate culoarul, batem pumnul. Se aşază în spatele meu şi în clipa următoare Megan intră în clasă şi priveşte în jur. Eu mă întorc ca să vorbesc cu Cameron şi n-aş putea spune că sunt prea surprins când o văd că se aşază în stânga mea.

— Bună, Bennett, mă salută ea.

— Bună, îi răspund eu.

Mă simt bine. Am chef de vorbă. Sunt plin de adrenalină, de parcă aş fi în stare să alerg la maraton şi tot mi-ar mai rămâne suficientă energie de consumat.

— Cum te-ai distrat în vara asta? o întreb.

— Foarte bine, mulţumesc. Dar tu?

— Bine, răspund eu, şi Megan dă din cap, ca pentru a mă încuraja să continui.

Şi aşa aş face, dar clopoţelul sună şi McGibney se

lansează imediat în explicaţii despre programa din anul acesta.

Trece în revistă regulile de la curs, subliniind importanţa sosirii la timp în sala de clasă şi a aşezării în bancă înainte să sune clopoţelul. După aceea se uită prin sală, declară că toată lumea e prezentă şi arată spre tablă cu un unic gest amplu şi dramatic.

— Bun, acum să trecem la treabă. În următoarele două săptămâni veţi studia cele mai vechi civilizaţii. Notează pe tablă „Primele civilizaţii”, trage o linie dedesubt, apoi începe să scrie o listă pe puncte. Îmi amintesc partea aceasta şi deci pot anticipa. „Oraşe importante”, ghicesc eu corect. Pe urmă, „Sisteme de scriere” … Şi încheie cu „Formaţiuni statale”.

Se răsuceşte cu faţa spre noi.

— Ştie vreunul dintre voi ce termen este folosit pentru a descrie trecerea de la epoca vânătorilor-culegători la cea a sistemelor agricole mai elaborate?

Înalţ mâna şi la fel face şi Megan. McGibney o alege pe ea să răspundă, dar eu tot mă umflu în pene pentru că ştiam răspunsul. Chiar dacă am trişat.

Mă costă un efort mai susţinut decât prevăzusem, însă în următoarele trei săptămâni reuşesc să „trăiesc în prezent”, aşa cum ne sfătuieşte cu atâta înţelepciune un *stickcr* de lipit pe maşină. Încerc să *nu* mă gândesc la trecutul meu alături de Anna şi nici să fac speculaţii în

legătură cu ceea ce s-ar putea întâmpla la următoarea mea vizită la Evanston. Ziua merg la şcoală, seara fac conversaţie uşoară cu părinţii, iar în weekenduri mă străduiesc să-mi umplu timpul. Mă ţin cu dinţii de cronologie, evitând concertele şi ştirile şi sufocând din faşă orice gânduri care mi se strecoară în minte despre repetarea unor evenimente.

Încerc, cu alte cuvinte, să trăiesc ca o persoană normală. Mă forţez să nu mă gândesc la Anna de câte ori mă întâlnesc cu prietenii la o cafea ori mă dau cu skate-ul în parcul de deasupra golfului ori trec pe lângă un magazin cu cadouri în care se vând cărţi poştale cu imagini din San Francisco şi alte suvenire. Oricât de greu mi-ar fi, încerc să nu mă gândesc la faptul că ea nu poate veni aici pentru a-mi cunoaşte familia şi prietenii. Ignor faptul real că o pot duce oriunde, dar nu-i pot arăta oraşul pe care îl iubesc mai mult decât orice alt colţ de lume pe unde am umblat. Şi în mare parte reuşesc. Însă o dată la câteva zile, mă trezesc conducând automat şi băgând Jeepul în garajul meu închiriat, cu pereţii lui urât mirositori, unde stau şi ascult o vreme muzică.

SEPTEMBRIE 1995

14

Evanston, Illinois

Înainte chiar să deschid ochii, o briză rece mă izbeşte în faţă. Prevăd nori şi ceaţă, însă când mă uit în sus zăresc cerul senin şi fără nori. Arunc o privire pe după casa lui Maggie şi văd că soarele străluceşte peste grădina ei cu roşii.

Am decis cu dificultate cum şi *unde* să mă întorc. Una era atunci când locuiam aici şi veneam şi plecam în fiecare zi, şi alta acum. Mi se pare ciudat să apar şi să intru pur şi simplu pe uşă, de parcă aş fi la mine acasă, cu toate că Maggie mi-a dat o cheie şi mi-a spus că o pot folosi după bunul-plac. Nu ard deloc de nerăbdare să îi povestesc cine sunt şi ce talent am, dar ar fi cu siguranţă plăcut să pot să mă întorc aici fără ca să-mi fac griji că sosirea mea i-ar provoca un atac de cord bunicii.

Bat la uşă, dar nu răspunde nimeni. Aştept un minut, apoi descui.

— Maggie? strig eu din hol.

Străbat casa şi arunc o privire în bucătărie şi în living, căutând-o, dar nici urmă de ea. O fi probabil la ea în cameră, dar n-am de gând să intru în dormitorul ei, aşa că mă îndrept direct către al meu.

Noile mele postere sunt în continuare agăţate pe perete, iar fotografia făcută de Anna pe plaja din La Paz atârnă deasupra patului. Îmi las rucsacul pe scaunul de lângă uşă şi mă duc spre şifonier.

Tricourile proaspăt cumpărate sunt împăturite şi aşezate unul peste altul pe un raft şi noua cămaşă albă cu guler tare pe care Anna m-a ajutat să o aleg stă atârnată în faţă. Înghesuite în spatele şifonierului sunt toate hainele groase de iarnă pe care le-am cumpărat la prima mea vizită în Evanston. Mi-e greu să îmi imaginez că peste o lună va trebui să mă îmbrac din nou cu puloverele astea de lână cu nasturi de sus până jos şi cu tricourile cu mânecă lungă.

Rucsacul meu e plin cu lucruri de care am nevoie şi pe care nu le pot cumpăra de aici: teancuri de bancnote, cu toate că am deja destule în compartimentul secret al şifonierului. Carnetul de conducere fals din statul Illinois pentru care l-am plătit pe un tip ca să mi-l confecţioneze, imitând perfect fotocopia carnetului lui Maggie, dar cu poza mea şi cu data mea de naştere modificată din 6 martie 1995 în 6 martie 1978. Deschid sertarul de sus ca să îndes totul înăuntru şi dau peste un bileţel.

Uită-te înăuntrul biroului.

Cu dragoste,

Anna

Îmi acopăr gura cu mâna ca să ascund zâmbetul care mi se lăţeşte pe faţă în clipa în care dau cu ochii de CD-playerul portabil. De mâner stă rezemată o carte poştală care înfăţişează un instantaneu luat în centrul

Evanstonului. O iau şi o întorc pe spate.

Bine ai venit. M-am gândit că vrei să asculţi CD-urile pe care le-ai cumpărat ultima oară când ai fost aici.

Trebuie să o ajut pe Emma cu petrecerea. Ne vedem la ea acasă la ora 7.

CD-playerul e mai greu decât m-am aşteptat. Îl pun pe birou şi mă aşez pe scaun ca să studiez mai îndeaproape butoanele şi clapetele antice, să verific mecanismul dual al benzii magnetice şi cadranul radio, după care apăs pe butonul marcat cu „Mega Bass". Când răsucesc un buton din partea de sus, o uşiţă se deschide încet. Înăuntru găsesc unul dintre CD-urile pe care le-am cumpărat ultima oară când am fost aici.

Îmi înăbuşisem cu greu râsul atunci când Justin îmi vârâse în mână CD-ul. Pentru mine, *The Bends* este deja un clasic, dar aici e prezentat drept al doilea album al unei formaţii noi pe nume Radiohead. Apăs pe „Play" şi încăperea este inundată de muzică – o linie melodică solidă la chitară, acompaniată încet de ritmul de tobe, după care începe partea vocală –, şi închid ochii, lăsându-mă pătruns de cântec. Zâmbesc. Mă uit în jur la postere şi îmi dau seama că mi-au fost de ajutor, dar fără a fi de ajuns. Muzică. De asta avea nevoie încăperea.

Mă îmbrac şi, când sunt gata de plecare, mă gândesc să mă abat pe la bucătărie, ca să caut ceva de mâncare. În timp ce cobor scările, nu pot să scap de senzaţia că

sunt urmărit de fotografiile cu mama, dispuse acum în ordine cronologică inversă, începând cu cele de la nunta ei, din vârful treptelor, şi sfârşind cu o poză cu ea la grădiniţă, agăţată în apropierea holului de la intrare, Ia baza scării.

Se pare că Maggie tot nu s-a întors acasă. Pe scrinul din hol s-a adunat un vraf de facturi, sub un cub cu *post-it-uri,* iar eu mă aşez şi scriu trei bileţele prin care o anunţ pe Maggie că am venit. Las unul dintre bileţele pe masa din bucătărie, un altul pe măsuţa unde îşi bea întotdeauna ceaiul, iar pe al treilea îl lipesc în capătul balustradei, în caz că apucă să urce scara fără să le fi observat pe primele două.

Sunt încă la şase ori şapte case distanţă de vila familiei Atkins şi muzica pluteşte deja pe deasupra cartierului, dar numai când ajung efectiv la destinaţie încep să înţeleg ce a vrut Anna să spună când a descris petrecerea aniversară a Emmei drept „peste măsură de luxoasă".

Un şir lung de baloane roz-închis alternând cu alb se întinde de-a lungul aleii, creând o cărare colorată de la trotuar până la intrarea laterală în enormul conac din cărămidă în stil Tudor. Mă uit în jur. Presupun că pe acolo trebuie să o iau ca să intru în casa.

În capătul aleii văd o femeie cu păr blond tuns scurt şi îmbrăcată într-o rochie roz strălucitoare. Stă lângă o

măsuţă, sub o arcadă de baloane ridicol de mare.

— Bine ai venit! mă întâmpină ea radioasă.

Nu-mi dau seama cine e, asta până ce mă întreabă „Pot să-ţi ofer ceva de băut?”, vorbind cu un accent britanic atât de pronunţat, încât nu pot decât să presupun că este mama Emmei. Îmi întinde un pahar cu limonadă roz, iar eu îl iau şi-i mulţumesc politicos.

— Toată lumea s-a adunat în curtea din spate, mă anunţă ea. Îşi îndreaptă apoi atenţia către grupul masiv care se apropie în spatele meu. Bine aţi venit! o aud rostind în timp ce cotesc şi intru în „curtea din spate”.

Care arată mai degrabă ca un părculeţ.

Flori roz şi violet-deschis ţâşnesc din spatele gardurilor vii tunse scurt, iar iarba e atât de verde, că-mi vine să mă aplec pentru a o atinge, ca să verific dacă e adevărată. Aleea trece pe lângă nişte curţi mici înzidite şi foişoare ascunse, până ce se termină pe o peluză enormă. În capătul opus zăresc un DJ.

Mă uit în jur, căutând-o din ochi pe Anna. Îi văd pe Alex şi Courtney dansând drept în faţa DJ-ului. El o ţine pe după şolduri şi o trage spre el, în timp ce ea îi aruncă zâmbete false şi îl respinge. Continui să scrutez curtea şi într-un târziu o zăresc pe Danielle, care îşi iţeşte capul din mulţime, îmi face semn cu mâna şi porneşte către mine.

— Va fi atât de fericită să te revadă, zice ea,

îmbrăţişându-mă. În ultimele săptămâni nu a vorbit decât despre tine.

Nu prea ştiu ce să răspund, dar mă bucur oricum să aflu că Anna s-a gândit la mine la fel de mult cât m-am gândit eu la ea.

— Unde e?

Sorb repede din limonadă şi mă strâmb. Îmi las paharul pe o măsuţă, lângă un tufiş de trandafiri.

Danielle se saltă pe vârfuri, ceea ce nu o ajută însă prea mult.

— Am văzut-o mai devreme, dar… oh, stai aşa… uite-o. Arată spre capătul grădinii, iar eu îi urmăresc degetul, dar tot nu o zăresc pe Anna. E acolo, lângă copacul ăla mare, stă de vorbă cu Justin, zice ea.

Într-un final, o văd şi eu. Justin e rezemat cu spatele de copac, iar Anna stă în faţa lui. E îmbrăcată cu o fustă scurtă care pare mai degrabă genul pe care l-ar purta Emma, ceea ce înseamnă, bănuiesc eu, că a fost alegerea Emmei. Şi-a strâns şuviţele din părţile laterale într-o agrafă în vârful capului, dar restul părului e lăsat liber pe spate. Îşi răsuceşte cârlionţii în jurul degetului.

Justin mă zăreşte înaintea ei şi îl aud cum zice:

— A venit.

Anna se întoarce spre mine şi, înainte să apuc să mai fac un pas, îşi aruncă braţele pe după gâtul meu. Justin se uită stânjenit în altă parte, ca şi cum ar căuta o scuză

ca s-o şteargă de acolo.

— Mă duc să-mi iau ceva de băut, zice şi mă informează unde pot găsi berea pe care băieţii au ascuns-o prin tufişuri.

— Mersi.

Nu-i spun că nu beau. Am încercat o dată, în anul doi de şcoală, şi a ieşit un dezastru. După două beri nu m-am putut *gândi* decât că am nevoie la toaletă, aşa că mă dusesem acasă, la baia mea.

Anna mă îmbrăţişează din nou.

— Ai găsit cadoul?

Dau din cap.

— Mulţumesc. E perfect. Exact ceea ce îmi lipsea în cameră. Fac un pas în spate ca s-o privesc mai bine. Arăţi fantastic.

Anna se uită în jos spre ţinuta ei şi clatină din cap.

— E isprava Emmei, bineînţeles.

E cel mai adânc decolteu cu care am văzut-o vreodată, dar nu vreau să o fac să se simtă prost şi mă abţin de la comentarii.

— Cum ai călătorit? mă întreabă, ridicând în glumă din sprâncene.

— Foarte rapid.

— Niciun fel de punguţe cu alune la bord?

Îmi trec degetul mare peste obrazul ei.

— Nţ. Fără alune.

Se preface că se bosumflă.

— La naiba. Ador alunele.

— Ce-ar fi să nu mai vorbeşti şi să mă laşi să te sărut?

Dau să mă apropii, dar se retrage, uitându-se peste umărul meu la petrecerea care a luat acum avânt în spatele nostru, după care mă prinde de mână.

— Nu aici. Îmi dă un pupic pe obraz. Am o idee. Vino.

Mă conduce spre partea opusă a peluzei, trecând pe lângă DJ, către capătul grădinii. Nu am dispărut cu totul din raza vizuală a celorlalţi, dar e oricum ceva mai intim.

Îmi spun că o voi săruta, în fine, când o văd că se apleacă şi mă trage într-un mic crâng cu pomi fructiferi. Ne croim drum dând la o parte crengi şi frunze, iar când putem din nou să stăm în picioare, ne aflăm la poalele unui deal. O poartă înaltă din fier forjat marchează începutul pantei şi Anna orbecăie în căutarea clanţei. O găseşte şi poarta se deschide, balansându-se spre noi cu un scârţâit.

E foarte întuneric, dar poteca îngustă e iluminată de o serie de becuri ascunse în iarbă şi printre ferigile din jur. Pietrişul scârţâie sub picioarele noastre în timp ce înaintăm pe potecă spre un pod de lemn, iar după ce îl traversăm zăresc o bancă de ciment aşezată lângă o statuie gigantică a lui Buddha. Muzica răzbate până aici,

dar sunetele sunt înăbuşite.

Anna se opreşte în faţa băncii şi face un pas spre mine, aşezându-şi mâinile pe mijlocul meu.

— Deci… ce ziceai despre alune? întreabă zâmbind.

— Nu ziceam nimic despre alune, ziceam despre un sărut.

Şi, înainte să mai spună ceva, mâinile mele o prind de şale şi mă grăbesc să străbat scurta distanţă care ne mai desparte. Îi simt mâinile pe ceafă, degetele i se plimbă prin părul meu. Mă trage spre ea şi mă sărută.

Ne oprim, dar nu-şi deschide ochii şi nici nu se îndepărtează. O aud cum respiră greu când îmi vorbeşte.

— Mi-a fost dor de tine. Îşi trece degetul mare peste bărbia mea şi pulsul mi se accelerează. Povesteşte-mi ce ai făcut în ultimele săptămâni. Vreau să ştiu totul.

Totul. Inspir adânc şi mă pregătesc să plonjez. De trei săptămâni aştept să-i povestesc Annei *totul.* De câte ori nu m-am holbat la telefonul mobil, dorindu-mi să o pot suna ca să îi povestesc despre incendiu, despre cei doi copii care sunt azi în viaţă, cu toate că n-ar trebui să fie, şi despre privirea de pe faţa tatei atunci când îi relatasem ce făcusem? Şi acum uite-o aici, privindu-mă cu expresia asta dulce şi nerăbdătoare, iar mintea mea este complet goală.

Încă nu mă simt pregătit să încep cu mărturisirile, aşa că mă decid să mă încălzesc cu câteva fapte mărunte.

Mă aşez călare pe bancă, cu Anna stând drept în faţa mea. Când vorbesc, ea se apleacă spre mine, de parcă ar găsi programa mea şcolară deosebit de interesantă, iar când îi povestesc despre amicii mei şi cât de ciudat m-am simţit când am revenit în mijlocul lor, se înclină în faţă şi mă ia de mână, trasând uşurel, în timp ce ascultă, nişte linii în palma mea cu vârfurile degetelor.

Când termin, o întreb despre viaţa la Westlake. Îmi povesteşte despre cursul de spaniolă cu domnul Argotta şi despre faptul că are un nou partener de conversaţie. Îmi spune că de fiecare dată când se întoarce şi se uită în spate la fosta mea bancă e fericită că eu am stat acolo cândva şi tristă pentru că acum nu mai stau. Şi că săptămâna trecută a obţinut cel mai bun timp la crosul pe teren accidentat.

Rămânem amândoi tăcuţi preţ de câteva minute şi îmi dau seama că a sosit momentul să dau cărţile pe faţă.

Inspir adânc şi mă pregătesc să-i povestesc despre incendiu, dar înainte să apuc, ea mă strânge de mână şi zice:

— Am ceva să-ţi spun.

Îi zâmbesc.

— Şi eu am ceva să-ţi spun.

— Începe tu.

— Da? Eşti sigură? o întreb, deşi în taină mă bucur că nu mai trebuie să aştept.

Am avut emoţii la început, dar acum, că ne-am încălzit amândoi, abia aştept să-i văd expresia feţei atunci când îi voi mărturisi ce am făcut.

Confirmă cu un semn din cap.

Clatin din cap, în căutarea cuvintelor potrivite cu care să demarez povestirea. E o chestie nemaipomenit de bizară şi greu de crezut, darămite de istorisit.

— Am făcut ceva cu adevărat nebunesc. Sau prostesc. Sau minunat… Nu ştiu. E cam greu de catalogat.

Mă priveşte întrebător.

— Într-o dimineaţă, tata şi cu mine ne uitam la ştiri la televizor şi au dat un reportaj despre doi copii care au murit într-un incendiu, în apartamentul în care locuiau, în zilele următoare, nu… nu… mă bâlbâi eu şi îmi trec degetele prin păr, ca şi cum nu mi-aş găsi cuvintele, n-am putut să-mi scot imaginile alea din cap.

Sunt foarte atent la ceea ce spun mai departe, evitând intenţionat referiri specifice la viitor, lucruri pe care nu i le pot dezvălui, ca de pildă articolele on-line şi hărţile Google.

— La început a fost o chestie de pură curiozitate. Am stat şi am mâzgălit ecuaţii şi conversii ale timpului în carneţelul meu, încercând să-mi dau seama dacă lucrul la care mă gândeam era fezabil, dar pe urmă m-am pomenit pur şi simplu căutând prin casă un detector de fum şi un stingător de incendii.

— Nu se poate… exclamă şi faţa i se luminează şi un zâmbet mare i se lăţeşte pe chip Ai… ai oprit incendiul?

Scutur din cap.

— Nu l-am oprit. Doar că… am reajustat câteva amănunte.

— Ai… reajustat câteva amănunte?

Îi povestesc despre cum m-am furişat în apartamentul cufundat în beznă. Îi descriu desenele de şcoală atârnate pe perete şi îi explic cum am montat rapid şi silenţios detectorul de fum, fără să-i trezesc pe copii.

— Şi pe urmă m-am întors în timpul meu prezent şi am repetat *trei zile.* Ştii, până la accidentul Emmei nu mă întorsesem în timp ca să schimb lucrurile mai mult de cinci sau zece minute. Nici măcar nu ştiusem dacă e posibil. Dar a mers. În dimineaţa de după, când am intrat în bucătărie, ştirea de la televizor era despre un incendiu izbucnit într-un complex de apartamente, nu despre un incendiu care a ucis doi copii. Iar când i-am povestit tatei ce făcusem…

Las fraza în aer. Mă uit în jos la un mănunchi de plante, iar Anna îşi pune mâinile pe şoldurile mele.

— Ai schimbat cursul evenimentelor.

Dau încet din cap. Dar după asta nu mă mai pot abţine. Şi zâmbesc cu toată gura.

— Nu ştiu dacă ceea ce am făcut a fost corect sau nu. Oricum, nu mai contează. E o chestie unicat. Sau, dacă e

să pun la socoteală şi treaba aceea cu Emma, e o chestie pe care nu am făcut-o decât de două ori în viaţă. Şi numai pentru că am vrut să verific că se poate.

— Şi ai văzut că se poate.

— Mda.

Anna îmi prinde capul între mâini şi mă sărută. Se trage în spate şi se holbează la mine timp îndelungat şi mă gândesc că încearcă să găsească ceva de spus. Într-un târziu îmi amintesc că m-a atenţionat că are să-mi facă o mărturisire.

— Hei, n-ai spus că ai şi tu nişte noutăţi? Despre ce e vorba?

Se uită la ceasul de la mână.

— Nimic important. Mai poate să aştepte. Se ridică de pe bancă şi îmi întinde braţul. Am dispărut deja de prea mult timp. Emma mă caută probabil.

Îmi dau brusc seama că e aniversarea Emmei, că e momentul ei, însă nu sunt pregătit să revin la petrecere şi s-o împart pe Anna cu restul prietenilor săi. Încep să mă întreb când vom avea ocazia să rămânem din nou singuri.

Nu apuc să zic nimic, căci Anna ridică din umeri.

— Pe bune, nu e nimic important. O să-ţi povestesc mai târziu.

Pornim înapoi pe potecă şi ne facem apariţia pe după copaci. O zăresc imediat pe Emma, dar nu pentru că aş

avea ochi de vultur. E greu să n-o remarci, aşa cum dansează în mijlocul unui grup mare de fete, în fusta ei scurtă, jumătatea de bluză strâmtă şi cu o pălărie uriaşă de pânză în formă de tort aniversar pe cap.

Emma ne vede şi ea şi se avântă spre noi, îmbrăţişându-mă cu mare forţă. Îi urez la mulţi ani, iar ea ne prinde de braţe şi ne trage înapoi pe bucata de iarbă transformată în ring de dans. Încerc să nu mă gândesc la faptul că sunt singurul băiat în centrul unui grup de fete.

După cinci minute de dans îmi spun că e mai mult decât suficient. Dau să plec, dar Emma mă ia pe după umeri şi mă trage aproape.

— Mi-a fost dor de tine, *Ciufulitule.*

Îmi răvăşeşte părul şi nu mă pot abţine şi zâmbesc. De luni de zile nu mi s-a mai spus aşa.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, Em.

Se saltă în vârfurile picioarelor şi îşi apropie faţa de faţa mea.

— Aud că ai transformat-o pe mica şi dulcea mea Anna într-o mare mincinoasă, zice scuturând din cap.

E ultimul lucru de pe lume pe care aş vrea să-l fac. Mă holbez la ea, total nedumerit.

— Cum aşa?

Se uită la mine cu un aer de cunoscătoare.

— Diseară? zice şi ridică din sprâncene, aşteptându-

mă să reacţionez.

Sunt destul de încurcat, căci încă nu-mi dau seama unde bate.

— N-am idee despre ce vorbeşti.

Se trage deoparte ca să mă studieze şi presupun că ajunge la concluzia că nu o mint.

— Să înţeleg că nu ţi-a spus? mă întreabă ea, iar eu clatin din cap în semn că nu. Îşi aşază o mână pe umărul meu şi îmi şopteşte la ureche: Părinţii ei nu ştiu că eşti în oraş.

Se îndepărtează, iar eu continui să mă holbez la ea. Încă nu m-am prins.

— Le-a spus că la noapte o să rămână aici, la mine acasă. Şi-a adus o sacoşă cu haine de schimb, zice Emma şi-mi face cu ochiul.

Mă întorc cu faţa spre Anna. Dansează într-un grup mare, dar nu-şi ia ochii de la Emma şi mine.

— Serios? spun eu, cu ochii pe ea.

— Da, serios, îmi ciufuleşte ea iarăşi părul. Cred că cineva mi-a rămas dator, ciripeşte.

Vom petrece noaptea împreună. Niciodată nu ne-am *planificat* să petrecem o noapte întreagă împreună şi ştiu exact ce vreau să fac. Deocamdată însă trebuie să ies de pe ringul ăsta de dans. Îl zăresc pe Justin lângă copac, stând de vorbă cu doi tipi pe care nu-i cunosc.

— Ce-ar fi să discut cu fostul tău iubit ca să văd dacă

nu vă pot readuce împreună?

Emma pufneşte.

— Ce te face să crezi că sunt interesată să fiu iarăşi cu el?

— Faptul că te-ai uitat la el tot timpul cât am discutat.

Colţurile gurii ei zvâcnesc, de parcă şi-ar înăbuşi un zâmbet.

Mă loveşte de patru ori în piept, pentru a da mai multă greutate celor patru cuvinte.

— Nu. Suntem. Decât. Prieteni.

Dar nu ar trebui să fiţi doar prieteni, îmi vine mie să-i zic. *Ar trebui să fiţi împreună. Şi chiar aţi fi dacă eu n-aş fi şters primele patru ore ale primei voastre întâlniri.* Mintea îmi fuge spre ziua aceea de sâmbătă pe care Anna şi cu mine am schimbat-o. Şi spre felul în care am creat practic două versiuni ale aceleiaşi zile, una având în centru un accident oribil de maşină, cu Emma la terapie intensivă, şi a doua cu Anna, Emma, Justin şi cu mine mergând la film. În prima versiune, Justin îi povesteşte Annei cum s-a simţit incredibil la Emma acasă, conversând cu ea toată dimineaţa, şi cum între ei s-a creat, spre marea lui surpriză, o legătură şi că este foarte interesat de ea. În a doua versiune, totul se termină când, după câteva luni, ei doi se despart.

Ce bine ar fi dacă nu m-aş simţi atât de vinovat pentru a doua versiune, dar *mă simt.*

— Deci nu vrei să discut cu el? întreb eu.

Se uită la Justin, apoi din nou la mine. Aştept.

— OK, zice într-un târziu, scoţând un oftat adânc. Dacă aşa vrei…

Îi fac un mic semn cu mâna Annei, bucuros că m-am sustras în chip onorabil corvezii de a dansa pe ringul improvizat, şi îmi croiesc drum prin mulţime în direcţia lui Justin. Înşfac o sticlă de coca-cola dintr-o ladă plină cu gheaţă şi desfac capacul.

Justin îmi face cunoştinţă cu cei doi amici ai săi, colegi la postul de radio la care lucrează, şi în următoarele zece minute discutăm despre muzică. Pe urmă tipii pleacă, în căutarea sticlelor ascunse de bere, şi eu rămân singur cu Justin.

— Ascultă, îi spun, sorbind din sticla de coca-cola. Pot să te întreb ceva?

Dă din cap.

— Ce s-a întâmplat peste vară cu tine şi Emma?

Aruncă o privire în direcţia ei. Emma şi Anna sunt în mijlocul unei mulţimi care sare în sus şi în jos, pentru că aşa le cere cântecul.

— Nu ştiu, spune el, fără a-şi lua ochii de pe ringul de dans. Se holbează apoi la paharul roşu Solo pe care îl ţine în mână, de parcă ar putea găsi răspunsul acolo, înăuntru. La început am crezut că suntem făcuţi unul pentru celălalt. Dar după aia am avut senzaţia că ne

străduiam amândoi prea tare. Sau… poate că numai eu.

Ne aruncăm în acelaşi timp privirile spre ring. Cântecul se termină şi Emma apare din mijlocul grupului, cu un braţ petrecut pe după cel al lui Danielle şi cu celălalt ţinând-o pe Anna pe după umeri. Le conduce de pe ringul de dans spre lada plină cu băuturi din colţul peluzei. Înşfacă trei sucuri, oferă două din ele fetelor şi desface capacul sticlei ei.

— Nu vreau să mă înţelegi greşit, continuă Justin. E o tipă minunată şi amuzantă şi sunt convins că toată lumea de aici crede că sunt nebun că m-am despărţit de ea. Dar adevărul e că nu cred că mă obişnuisem cu ideea că noi doi suntem împreună.

— Poate că nu i-ai dat o şansă.

Izbucneşte în râs.

— Aşa mi-a spus şi Anna.

Îşi fereşte privirea în clipa în care îi rosteşte numele şi în expresia lui este ceva indescifrabil.

Mă gândesc de câte ori am stat în San Francisco amintindu-mi de lunile petrecute aici şi cât de dor mi-a fost nu numai de Anna, ci şi de Justin şi Emma.

— Ştiu că voi doi v-aţi despărţit, dar crezi că am putea ieşi toţi patru în weekendul ăsta?

— Sigur. Mai ieşim şi acum împreună cu amicii. Am rămas prieteni.

— Prieteni şi atât? întreb eu.

Mă uit spre Anna şi văd că toate trei fetele se îndreaptă acum către noi.

Justin le vede şi el şi se uită în jos, la iarba de la picioarele noastre, de parcă s-ar fi ruşinat dintr-odată.

— Da, prieteni şi atât. Dar îmi place de ea. Chiar foarte mult. Întotdeauna mi-a plăcut.

Îl urmăresc cum îşi întoarce iarăşi privirea spre ele şi pentru o clipă mă întreb dacă la Emma se referă.

Mama Emmei se strecoară lângă Anna şi o întreabă dacă poate să vină înăuntru în casă ca să ajute cu tortul, şi asta e ocazia pe care o aştept ca să o şterg de la petrecere. O iau pe drumul arătat de Anna mai devreme, ocolesc masa încărcată cu mâncare, depăşesc peluza, mă furişez pe sub pomii fructiferi, deschid poarta din fier forjat şi ajung în capătul îndepărtat al curţii.

Străbat poteca şerpuitoare care duce spre banca de ciment din fundul grădinii şi spre mica baracă unde sunt păstrate uneltele pentru grădinărit, pe care am remarcat-o mai devreme. E înghesuită într-un colţ şi chiar mai strâmtă decât avusesem impresia, dar mă descurc şi mă strecor înăuntru. Închid ochii. Iar când îi redeschid, mă aflu în dormitorul meu din casa lui Maggie.

Mă mişc rapid. Rucsacul meu roşu stă pe jos, rezemat de birou. Îl umplu cu câteva tricouri, un pulover şi un vraf de bancnote pe care le scot din sertar. Verific că am în portofel cartea de identitate din Illinois şi mai adaug,

de rezervă, alte câteva bancnote. Găsesc cutia din carton pe care am îndesat-o în fundul şifonierului şi scot din ea celelalte lucruri de care vom avea nevoie Anna şi cu mine: patru sticle de plastic cu apă, două sticle de Starbucks Frappuccino şi o pungă nedesfăcută cu biscuiţi săraţi.

Intru în baie şi văd că Maggie a pregătit totul pentru întoarcerea mea. Sertarele sunt pline. Am un tub nou de pastă de dinţi, nedespachetat. Trei periuţe în ambalajul din plastic original. Un pachet cu şase lame de ras de unică folosinţă.

Cobor şi o strig de câteva ori pe Maggie, dar nu răspunde, aşa că mă duc spre scrinul de pe hol şi scriu iute alte bileţele, cu care le înlocuiesc pe cele anterioare. Stau în hol, gata să mă întorc la petrecere, când îmi vine brusc o idee. E un risc uriaş, ştiu, dar mă gândesc că toată lumea e ocupată acum cântând „Mulţi ani trăiască", aşa că închid ochii şi când îi redeschid sunt într-un ungher liniştit din dormitorul Emmei. Văd imediat pe podea, lângă pat, geanta cu lucruri pentru noapte a Annei. Cum am suficient loc la mine în rucsac, îndes totul înăuntru.

Închid iarăşi ochii şi vizualizez mica baracă din curtea din spate a casei Emmei, iar când îi deschid, acolo mă aflu. Îmi las rucsacul în spatele barăcii, furişez o privire pe după colţ, văd că nu e nimeni şi mă strecor înapoi la

petrecere.

— Vrei o felie de tort? mă întreabă Anna când mă întorc lângă ea.

Faţa îmi arde şi braţele îmi tremură de atâta energie nervoasă în clipa în care iau farfuria din mâna ei, însă ea pare să nu observe. Vede un grup de prietene cu care concurează la alergări şi mă trage înspre ele, spunându-mi că vrea ca eu să le cunosc mai bine.

Când temperatura începe să scadă şi arcada de baloane să se fleşcăiască, DJ-ul anunţă ultima melodie. O urmăresc pe Emma cum iese de pe peluză, se îndreaptă spre Justin şi îl trage după ea pe ringul improvizat. El zice ceva, iar ea îşi aruncă pe spate capul, hohotind. Se saltă pe vârfurile picioarelor, îl sărută pe obraz şi îi aşază pe cap pălăria în formă de tort. Justin încearcă să-şi scoată pălăria de pe cap, dar ea i-o tot îndeasă peste ochi.

Îi fac un semn cu cotul Annei, arătând discret în direcţia celor doi.

— Hm, ce interesant.

Anna îmi urmăreşte privirea, după care se răsuceşte spre mine şi îmi zâmbeşte cu toată faţa.

— Da, aşa e.

Justin dansează acum. Dansează pe bune. Saltă încolo şi încoace, ţinând-o pe Emma pe după talie, iar ea zâmbeşte larg, de parcă asta ar fi cea mai frumoasă

petrecere aniversară de care a avut vreodată parte.

Îmi întorc privirea spre Anna şi văd că îi urmăreşte în continuare din ochi pe cei mai buni prieteni ai ei. Mă întreb dacă se gândeşte la ce am făcut noi doi în ziua aceea. Mă întreb dacă şi ea crede, la fel ca mine, că ei doi ar trebui să fie împreună şi dacă se simte vinovată că nu sunt. După care Emma şi cu Justin dispar brusc din gândurile mele şi mă uit la Anna, fără să mă pot gândi la altceva decât la rucsacul meu îndesat cu lucruri de lângă baraca de la poalele dealului. Fără să vreau, las să îmi scape un hohot mic de râs.

Anna tresare.

— Ce e? mă întreabă, ridicând un pic vocea, ca şi cum, pe de o parte, ar vrea realmente să afle ce pun la cale, iar pe de alta s-ar teme un pic.

— Parcă aveai ceva să-mi spui, îi amintesc eu, abia stăpânindu-mă să nu rânjesc.

Strânge din buze şi respiră adânc.

— A, da…

Dă să continue, dar îi tai vorba.

Îi dau părul deoparte de pe faţă şi o sărut pe frunte.

— Du-te şi ia-ţi la revedere de la Emma. Ne vedem peste zece minute în grădină… în locul unde am fost mai devreme. Ai grijă să nu te vadă nimeni.

Pare la început mirată, dar mă priveşte cu atenţie şi colţurile gurii i se ridică. Dă din cap şi nu pune

întrebări. Mă răsucesc pe călcâie şi, pentru a treia oară în seara asta, străbat poteca şi ajung în fundul grădinii. Scot rucsacul din spatele barăcii.

Mă plimb de colo-colo, în aşteptarea Annei. Mă aşez pe bancă, pe urmă mă ridic din nou. Examinez statuia lui Buddha. Într-un târziu, văd faţa Annei iţindu-se pe după pomi. Încuietoarea porţii din fier forjat se deschide şi se închide cu un clic.

Picioarele Annei scot un scârţâit alunecând pe pietriş în timp ce înaintează pe potecă şi ea se opreşte când dă cu ochii de mine, ascuns în umbră, rezemat de peretele barăcii.

— Ce căutăm aici? mă întreabă, iar eu, fără a rosti o vorbă, fac un pas în faţă, o prind cu braţele pe după gât şi o sărut.

O simt cum zâmbeşte şi renunţă la orice întrebări, deschizându-şi buzele şi răspunzând sărutării. Gura ei are gust de tort.

Îşi aşază mâinile pe şoldurile mele şi mă sărută şi mai apăsat; degetele i se strecoară pe sub cămaşa mea, urcând încet pe spate. Încep să mă întreb dacă vom mai reuşi să plecăm vreodată de aici, când Anna îmi şopteşte:

— De ce ţii rucsacul în spate?

O sărut din nou.

— Dă-mi mâinile.

Respiră sacadat.

— De ce? întreabă, dar nu ezită nicio secundă.

Îi simt deja degetele alunecând în jos spre mijlocul meu, atingându-mi braţele, de-a lungul coatelor, până ce îşi găsesc locul în palma mea.

Mâinile îi tremură de nerăbdare, de emoţie sau poate de amândouă, iar eu le iau, fără să-mi dezlipesc nicio clipă şoldurile de şoldurile ei. Nu mă pot gândi decât că sunt recunoscător pentru darul pe care îl am, că pot să o iau cu mine şi să o duc, chiar dacă pentru puţin timp şi dispărând complet, într-un loc îndepărtat, fără voci ori feţe care să ni se pară măcar vag familiare.

Îşi ţine deja ochii închişi. Îi trag mâinile pe după spatele meu, cu degetele noastre încă împletite, într-o legătură puternică şi apropiată, şi îi ţin corpul lipit de al meu în timp ce vizualizez destinaţia, închid ochii.

Şi dispărem.

15

Deschid ochii într-o zonă retrasă pe care am descoperit-o acum câţiva ani, când Brooke şi cu mine am venit aici pentru un concert din ’97 al celor de la U2. Braţele Annei sunt încă încolăcite pe după mijlocul meu şi ea zâmbeşte, cu pleoapele închise strâns, şi mă aşteaptă să zic ceva.

— Am ajuns, îi spun. Deschide ochii.

Inima începe să-mi bată cu putere în piept de cum rostesc vorbele.

Mă uit în jur, deşi nu prea e mare lucru de văzut. Până să ne strecurăm de după tufiş, am putea fi oriunde pe lume. Mă uit la Anna, care scrutează gardurile aliniate în şir şi ferestrele din spate ale clădirilor identice. Scormoneşte gânditoare pietrişul cu piciorul, ca şi cum ar încerca din greu să pună lucrurile cap la cap. Lumina este foarte slabă aici, dar disting expresia nedumerită de pe faţa ei în timp ce se întoarce încet pe loc. După care îşi înalţă privirea pe deasupra tufişurilor şi vede turnul, cu grinzile de fier strălucind de atâtea lumini, încât pare turnat în aur. Îşi acoperă gura cu mâna şi râde.

— Nu se poate…

— Ţi-am spus eu. Următorul oraş de pe lista ta ar trebui să fie Parisul.

Face câţiva paşi în spate şi, fără să se întoarcă spre mine, îmi ia braţele şi le strânge în jurul taliei ei. Îşi răsuceşte gâtul ca să mă vadă şi, chiar dacă nu mai suntem, fără urmă de îndoială, în apropierea curţii din spate a casei Emmei, o luăm de la capăt exact de unde o lăsasem acum două minute.

Sărim peste gardul scund care înconjoară parcul. De cum ajungem la spaţiul deschis, putem vedea Turnul Eiffel înălţându-se în faţa noastră în toată splendoarea lui strălucitoare, de jos şi până sus. Nu e decât ora nouă

şi, surprinzător, nu e prea multă lume în jur. Anna şi cu mine ne îndreptăm spre baza turnului, cu degetele împletite. Ea se uită în continuare la mine, zâmbeşte şi clatină din cap.

Dintr-odată îmi dă drumul mâinii.

— Hai să ne întrecem, zice şi porneşte la goană.

Aleargă în ritm susţinut în faţa mea, însă e nevoită să îşi tot aranjeze fusta, ceea ce o încetineşte. O ajung din urmă înainte de a da colţul care duce spre baza turnului, locul unde s-a strâns toată lumea. Coada e lungă şi pe mai multe rânduri.

— Haide, îi spun în timp ce mă îndrept spre rândul cel mai scurt, însă Anna mă prinde de braţ.

Îşi dă capul pe spate şi se uită în sus. Pe urmă îşi întoarce ochii către mine.

— Vrei să ne aşezăm la coadă?

— Îhî.

— Oh. Se uită din nou în sus, spre vârful turnului, şi apoi la mine. De ce?

Îmi aşez mâinile pe umerii ei şi-i dau un sărut grăbit.

— Fără şmecherii, de data asta.

În timp ce vorbim, cel puţin zece oameni ne-au luat-o înainte la coadă. Mă aşez şi eu în rând.

— Bine, dar de ce… *asta*? întreabă, gesticulând aiurea. De ce fără şmecherii?

— Pentru că aşa merge treaba. E ca în alpinism. Nu

poţi să te trezeşti, ca prin magie, în vârful unui munte, uitându-te în jos la cine ştie ce privelişte fantastică. Trebuie să-ţi câştigi acest drept. Aşa *că fără* şmecherii.

Îşi strânge buzele, de parcă s-ar abţine să nu zâmbească.

— În plus, adaug eu, nu sunt prea multe locuri discrete pe aici.

Îmi aruncă o privire nedumerită, iar eu mă apropii şi îi şoptesc la ureche, ca să nu fim auziţi:

— N-ai cum să ajungi în vârful turnului fără să fi văzut de alţii.

— Oh.

— Şi gândeşte-te cât de tare i-ai şoca pe unii.

— Mda, presupun că ai dreptate. Dă din cap şi încearcă să-şi păstreze o expresie serioasă, dar văd că e gata să pufnească în râs. Bun, atunci luăm liftul?

E o întrebare, dar după ton pare mai degrabă o afirmaţie.

— Nu. Fără şmecherii, ţi-am spus. Dă să zică ceva, dar ridic un deget şi o întrerup. Aşteaptă puţin.

Nu am schimbat încă dolarii americani pe franci francezi, aşa că scrutez mulţimea aşezată la coadă, în căutarea ţintei perfecte, şi dau imediat cu ochii de ea: e un tip mai în vârstă, cu blugi, pantofi de tenis şi o borsetă de a cărei curea stă prins steagul american.

Coada înaintează şi eu flutur trei bancnote de

douăzeci de dolari şi îl întreb dacă ne poate cumpăra două bilete de urcat pe scară până la a doua platformă. Omul verifică preţurile afişate, calculează profitul şi înşfacă încântat bancnotele.

— Scările? întreabă Anna.

Mă mulţumesc să rânjesc.

— Câte trepte sunt?

— Nu ştiu. Multe. Dacă vrei, le putem număra.

Mă pocneşte, glumeaţă, cu dosul palmei.

— Crede-mă, o să-ţi placă la nebunie. În drum ne putem opri ca să admirăm peisajul.

Individul cu borseta îmi dă cele două bilete şi ne îndreptăm spre intrare.

Descoperim că sunt şase sute şaptezeci de trepte, pe care nici măcar nu trebuie să le numărăm, pentru că fiecare a zecea are vopsit numărul pe ea. Cu cât înaintăm, cu atât Anna se opreşte mai des, pretextând că trebuie să-şi tragă răsuflarea. Remarc însă că se fereşte să se uite în jos, iar când îi atrag atenţia asupra unui obiectiv, se mărgineşte să dea din cap şi să continue să urce. Pare uşurată când ajungem, în fine, la a doua platformă.

Încă de jos era cu mult mai frig la Paris decât în Evanston, dar aici, sus în turn, pare că suntem în toiul iernii. Anna se preface că nu îi e frig, dar o văd cum tremură în timp ce ne rezemăm de balustradă şi

admirăm oraşul de la înălţime. Îmi amintesc că mi-am adus cu mine puloverul, aşa că îl scot din rucsac şi i-l dau. Şi-l trage peste cap. Îi atârnă până aproape de tivul rochiei, iar mânecile sunt mai jos de vârfurile degetelor. Arată absolut adorabil.

Cineva mă bate pe umăr şi când mă răsucesc dau cu ochii de o femeie care zâmbeşte larg şi îmi întinde un aparat de fotografiat. Spune ceva, într-o limbă care nu e nici engleza, nici franceza, şi gesticulează spre ea şi un bărbat aflat în dreapta ei. Iau aparatul din mâna ei şi i-l întind Annei.

— Tu eşti fotografa, îi spun, şi Anna zâmbeşte recunoscătoare în timp ce duce aparatul la ochi.

Face câteva poze, apoi le înapoiază aparatul.

— Sper ca măcar una dintre poze să iasă, zice Anna când cei doi se îndepărtează. Probabil că nu vor mai ajunge niciodată la Turnul Eiffel noaptea.

Dau să îi spun că perechea probabil că tocmai se uită acum pe pozele făcute, dar îmi aduc aminte că aparatele foto încă nu funcţionează aşa în 1995. După care realizez că Anna se holbează, fără să zică nimic, la peisaj. Îmi pare rău că nu m-am dus la ea acasă ca să-i iau aparatul.

— Stai aici, îi spun şi, înainte să apuce să răspundă, mă întorc spre platforma liftului, trec pe lângă oamenii care aşteaptă la coadă şi intru în magazinul de cadouri,

plin ochi. Zăresc ceea ce caut imediat în spatele tejghelei. Îl conving pe vânzător să accepte o bancnotă de douăzeci de dolari în schimbul unui obiect de zece franci şi după mai puţin de zece minute revin legănând în mână o punguţă de plastic.

Dar când ajung în locul unde o lăsasem, Anna nu mai e acolo. Dau ocol platformei, dar nu o văd. Mă întorc spre centrul platformei şi o găsesc acolo, plimbându-se în sus şi în jos prin faţa lifturilor.

— Hei, zic, venind pe la spate şi prinzând-o pe după mijloc, şi o văd cum tresare. Ce faci? Eşti bine?

Se răsuceşte brusc spre mine, cu braţele încrucişate la piept şi ochii mijiţi.

— M-ai lăsat singură în Turnul Eiffel?

— N-am lipsit decât un minut, răspund eu, iar ea face ochii mari.

E limpede, n-ar trebui să găsesc situaţia amuzantă, dar nu mă pot abţine. Stă acolo şi pare atât de mică, de furioasă şi de adorabilă în puloverul meu lălâu.

— Faci mişto de mine? Cască ochii şi mai mari şi am senzaţia că va începe să urle la mine sau cam aşa ceva, dar în schimb face un pas în faţă şi îmi ia capul între mâini. Dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva? Dacă ai fi fost aruncat înapoi în timp? spune şi clatină din cap. Nu ştiu nici măcar în ce zi suntem, aproape că-mi şopteşte.

Situaţia mi se pare în continuare amuzantă, cu toate

că, în mod cert, n-ar trebui.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii. O sărut, uşurat că nu mă respinge. N-o să fiu aruncat înapoi în timp. În plus, ştii că nu te scot niciodată din timpul tău prezent. Niciodată. Te afli la distanţă de un apel telefonic ciudat şi un bilet de avion scandalos de scump de părinţii tăi, dar asta-i tot. Ne-am înţeles?

Strânge din buze şi dă din cap.

— N-am vrut decât să-ţi cumpăr asta, îi spun şi îi întind punga de plastic de la magazinul de suvenire, iar ea se uită înăuntru.

Expresia feţei i se relaxează total şi un zâmbet i se lăţeşte pe faţă.

— Ai cumpărat un aparat de fotografiat de unică folosinţă?

Ridic din umeri.

— Mi s-a părut că erai cam tristă când ai făcut poza cuplului ăluia, spun şi o conduc spre balustradă. Zâmbeşte, zic, ţinând aparatul întors spre noi.

Apăs butonul şi aud diafragma deschizându-se, însă când apăs din nou nu se întâmplă nimic. Răsucesc aparatul între degete, zgâindu-mă la el din toate unghiurile, în încercarea de a ghici ce trebuie să fac, când Anna mi-l ia chicotind din mână şi-şi trece degetul mare peste o rotiţă care, presupun eu, derulează filmul. Întinde braţul şi apasă pe buton.

Face patru sau cinci poze, apoi se opreşte şi se uită lung la aparat. Îmi dau seama din felul în care se holbează la el, trecându-şi degetul peste margini, că această cutiuţă din carton conţine mult mai mult decât câteva poze cu noi doi pe o fâşie de film nedevelopat. Nu e o amintire ori o carte poştală, ci cu mult mai mult decât a avut ea vreodată – o dovadă palpabilă că noi doi existăm împreună, în afara lumii ei şi a lumii mele.

— Bennett? zice, uitându-se în continuare la aparat.

— Da?

— Ne întoarcem acasă în seara asta?

Când ochii i se încrucişează cu ai mei, scutur din cap în semn că nu.

Privirea îi fuge în sus spre grinzile din fier iluminate de deasupra capetelor noastre şi un zâmbet i se întinde pe faţă.

— Nu mi-aş fi închipuit în veci că o să fiu în Turnul Eiffel şi o să spun aşa ceva… dar n-am putea să coborâm, te rog?

16

Norii filtrează soarele de dimineaţă, dar lumina e deja suficient de puternică pentru a mă trezi din somn. Mă frec la ochi şi mă uit în jur, la camera nefamiliară, şi încetul cu încetul îmi amintesc unde mă aflu. La Paris. Cu Anna.

Ea stă cocoţată pe pervazul ferestrei, cu picioarele goale îndoite sub ea şi vizibile pe sub tivul unuia dintre tricourile mele. Îşi ţine bărbia pe genunchi şi se uită pe geam la oraşul care se întinde sub ochii ei.

Azvârl cearşaful de pe mine şi traversez camera spre ea.

— Ce faci aici?

Îi dau părul deoparte şi o sărut pe ceafă.

— N-am putut să dorm. Tace câteva clipe, apoi adaugă: Mi-am tot zis că ceea ce se întâmplă e real. Că sunt într-adevăr aici.

— Atunci ar trebui s-o luăm din loc. Avem o zi întreagă la dispoziţie, dar nu vom reuşi nici pe departe să vedem totul.

Îşi întoarce faţa spre mine şi îmi aruncă cel mai larg zâmbet cu putinţă. După care se îndreaptă de spate şi se răsuceşte pe loc, încolăcindu-şi picioarele în jurul taliei mele şi braţele în jurul gâtului.

— Nu la Paris m-am referit când am spus „aici”. Ci la faptul că sunt cu tine.

Bem o cafea la cafeneaua de la parter şi facem planul de bătaie. Ne decidem să sărim peste obiectivele clasice, muzee, catedrale şi monumente, însă cădem de acord că nu putem rata Sena, aşa că ne grăbim să comandăm nişte *pain au chocolat* la pachet şi pornim către malul apei. Găsim o bancă liberă şi Anna îşi îndeasă o bucată

de pâine în gură. Închide ochii şi lasă aluatul şi ciocolata să i se topească pe limbă.

— Dumnezeule, e incredibil. De ce nu putem şi noi să facem pâine ca asta?

— Cine? Tu şi cu mine? glumesc eu.

— Nu, noi, americanii.

— A! Pentru că nu suntem francezi, răspund eu pe un ton pragmatic.

Rupe o altă bucată de pâine şi o vâră în gura mea, probabil pentru a mă face să tac.

Petrecem restul dimineţii plimbându-ne fără ţintă, cotind pe cele mai înguste alei peste care dăm, intrând în brutării din care mirosul se înalţă atât de ademenitor, încât e pur şi simplu imposibil să nu-ţi lase gura apă. Anna se opreşte într-un magazin pe colţul unei străzi, unde se pare că se vând de toate, de la băuturi la fleacuri pariziene şic, şi se îndreaptă spre frigider. Scoate două sticle cu apă şi îmi aruncă una.

Vânzătorul înregistrează sticlele de apă la casa de marcat, însă în clipa următoare Anna dă cu ochii de un stativ aşezat pe tejghea.

— Ah, ia uită-te. Împinge spre mine o hartă plastifiată. De asta avem nevoie, zice bătând cu palma peste hartă.

Iau harta şi o vâr înapoi în stativ.

— N-avem nevoie de hartă.

— De ce? Pare nedumerită la început, dar apoi faţa îi cade. De câte ori ai mai fost la Paris?

— De două. De fiecare dată la concerte, şi abia dacă am apucat să văd câte ceva.

Anna aşteaptă răbdătoare să vin cu explicaţii mai amănunţite.

— Prefer să mă pierd prin oraş, adaug.

Ridică din sprâncene şi se holbează la mine.

— Preferi să te pierzi prin Paris?

— Cred că ar fi plăcut.

Nu pare deloc convinsă. Sau poate că e de-a dreptul speriată. Aşa că înşfac harta din stativ şi o aşez pe tejghea.

— OK, Vom lua harta. Doar aşa, de rezervă.

Vânzătorul calculează totalul, dar eu ridic mâna în aer.

— Stai aici. Mă întorc imediat.

Anna îşi lasă capul pe umăr, aruncându-mi o privire care spune *N-am discutat deja despre asta?* însă eu râd încetişor şi o iau din loc fară s-o bag în seamă.

Cotesc prin câteva culoare, dar într-un târziu găsesc un mic raion cu accesorii de bicicletă şi acolo dau peste lacăte. Iau unul şi îl ascund în palmă, apoi mă întorc la tejghea.

— Poftim, îi spun Annei, dând jos rucsacul de pe umăr şi întinzându-i-l împreună cu harta. Caută tu un

buzunar cât mai incomod pentru hartă.

În timp ce ea e ocupată cu fermoarul, scot lacătul şi cheia din pachetul original şi le strecor în buzunarul din faţă al blugilor.

Mă uit la Anna şi îi spun:

— Acum avem o destinaţie.

— Zău?

— Îhî. Vreau să-ţi arăt ceva.

— Ai nevoie de hartă? mă întreabă zâmbind.

Clatin din cap.

— Nu, n-am nevoie de hartă.

S-ar putea să am totuşi nevoie de hartă. De peste patruzeci de minute mergem de-a lungul malului, trecând pe lângă mai multe poduri, dar deocamdată nu am zărit indicatorul care îl anunţă pe cel pe care îl am eu în minte, îmi propun să mai aştept un pod şi pe urmă să mă uit pe hartă. După care îl văd: un indicator verde-închis pe care stă scris cu litere albe PONT DES ARTS.

Podul pietonal este mai aglomerat decât mă aşteptam. Perechi stau aşezate pe băncile din mijloc, iar în jurul balustradelor s-au strâns ciorchini de oameni. Şi se pare că toată lumea vorbeşte englezeşte.

Ochesc totuşi un loc liber lângă balustradă şi mă aşez pe jos. Mă reazem de un felinar, iar Anna se aşază între picioarele mele. Dă să se lase pe spate, cu capul sprijinit de pieptul meu, când o sirenă de poliţie urlă în

apropiere, după care zgomotul se stinge treptat.

— Îmi place: până şi cele mai banale sunete îmi amintesc că sunt în altă parte, zice Anna.

Rămânem mult timp tăcuţi, uitându-ne la apă, până ce Anna îşi răsuceşte gâtul ca să mă privească.

— Am tot vrut să te întreb, dar n-am apucat, zice.

Probabil că expresia feţei mele e încurajatoare, pentru că se întoarce cu tot corpul şi mă priveşte drept în ochi.

— Spune-mi, când ai oprit incendiul, te-ai simţit la fel ca atunci când cu Emma, când ai schimbat lucrurile?

Întrebarea mă ia prin surprindere şi reacţionez eschivându-mă.

— Dar n-am oprit incendiul. Doar am schimbat câteva dintre lucrurile care conduceau către declanşarea incendiului. E o mare diferenţă.

Dar Anna continuă să nu mă slăbească din ochi.

Mă uit la ea şi îmi amintesc cum am stat în noaptea aceea în dormitorul meu, imaginându-mi privirea Annei atunci când avea să o vadă pe Emma nevătămată.

— La ce moment anume te referi? o întreb. De dinainte, din timpul sau de după?

— La toate.

Întinde mâna şi mă prinde de tricou, jucându-se cu el, trecându-şi degetul în sus şi în jos peste tiv.

Dau să-i răspund aşa cum o fac de obicei atunci când mă feresc de dat explicaţii, adică să rostesc cuvinte

simple, precum „bine” şi „OK”, care îmi ies cu atâta uşurinţă pe gură. Însă mă pomenesc că mă aplec şi mai tare spre ea, pregătit să îi dezvălui totul.

— Înainte? Speriat, spun eu pe un ton plat. Atunci când m-ai rugat să mă întorc în timp ca s-o ajut pe Emma, pe bune, n-am crezut că pot să refac atâtea zile, şi chiar dacă eram capabil, asta nu garanta că demersul meu avea să aibă succes. O mulţime de lucruri ar fi putut interveni. Am fi putut fi aruncaţi înapoi în timp. Sau am fi putut schimba ordinea evenimentelor, dar accidentul de maşină să se petreacă totuşi câteva ore mai târziu. O mulţime de lucruri ar fi putut să meargă prost şi… las eu fraza neterminată în aer. Am crezut că treaba cu Emma avea să fie prima şi ultima dată când făceam aşa ceva. Dar când am auzit ce li s-a întâmplat copiilor ălora, cred că am vrut pur şi simplu să văd dacă voi reuşi din nou. Adică, din moment ce mă putusem întoarce înapoi în timp cu două zile, de ce nu şi cu trei? Şi dacă *chiar* funcţiona, dacă chiar reuşeam *să schimb* lucrurile… Totuşi, ar însemna să mint dacă n-aş recunoaşte că am fost de-a dreptul terifiat tot timpul.

Anna nu zice nimic, însă trasează din nou mici cercuri în palmele mele, aşa cum a făcut şi seara trecută, în curtea din spate a casei Emmei. Presupun că este felul ei de a mă îndemna să continui cu povestirea.

— În timpul… ei bine, nu m-am putut gândi la nimic

altceva. Şi m-am rugat ca să meargă.

Brusc, îmi revin în minte desenele de şcoală care împodobeau pereţii din apartamentul 3C.

— Iar după…

Vocea mi se frânge. Nu ştiu ce aş putea să spun despre cum m-am simţit *după.* După ce instalasem detectorul de fum şi mă întorsesem acasă, aşteptasem să văd ştirile la televizor şi aflasem că manevra mea funcţionase. Tata păruse mândru şi în acelaşi timp şocat, de parcă aş fi reuşit, în mod inexplicabil, un *home run* în ultimele clipe ale unui meci de baseball foarte strâns.

— După… repet eu. M-am simţit de parcă aş fi fost într-una din cărţile alea, *Alege-ţi propria aventură,* numai că îi schimbasem finalul. Cei doi copii erau teferi şi nevătămaţi, deşi ştiam că ar fi trebuit să moară. Şi… faptul că ştiam că… ar fi trebuit să fie morţi a fost… atât de ciudat.

Anna îşi duce mâna mea la buze şi o sărută.

— Şi efectele secundare?

— Nimic, şoptesc eu. Nicio migrenă. Şi nici deshidratare. Niciun fel de efecte secundare. M-am simţit de parcă aş fi fost în stare să alerg în jurul cvartalului.

Un alt vas de croazieră trece şi tăcem amândoi, ca să ascultăm pentru a treia oară ghidul care turuie, amintind fapte interesante în legătură cu podul.

— Crezi că…? dă Anna să zică. Se opreşte şi aşteaptă să treacă un grup de copii îmbrăcaţi în echipament de fotbal european. Crezi că reluările ar putea să nu fie totuşi un lucru chiar atât de rău?

Clatin din cap.

— Ce vrei să spui? Că *ar trebui* să schimb lucrurile? Exclus. Am făcut-o o dată de dragul tău. Iar a doua oară pentru tata probabil. Dar au fost nişte incidente izolate şi a fost alegerea *mea* să schimb cursul evenimentelor. Doar nu o să pornesc acum într-o cruciadă de stopare a tuturor tragediilor din lume. În plus, încă nu ştiu exact dacă nu vor exista consecinţe.

Nu-mi vine să o spun cu voce tare, dar o parte din mine se întreabă dacă oamenii ale căror vieţi le-am schimbat nu sunt cumva afectaţi de trecutul lor modificat. Oare Emma ştie, la nivel inconştient, că a fost implicată într-un accident grav de maşină? Dar cei doi copii…? Of, nici nu vreau să mă gândesc.

— Uite care-i treaba, îi spun eu Annei. Nimic nu s-a schimbat de când am discutat ultima oară despre asta. Nu sunt decât un simplu observator. N-ar trebui să mă implic şi să schimb viitorul.

— Dar nici n-am spus că *ar trebui,* ci doar că a fost bine atunci când te-ai implicat. Gândeşte-te şi tu, Emma şi cu Justin sunt bine, nu-i aşa? Nu li s-a întâmplat nimic oribil, doar… au primit o a doua şansă. La fel şi cei doi

copii, mulţumită ţie.

Mă uit pe deasupra capului ei, spre apele Senei. O a doua şansă. Îmi place cum sună. Nu că ar avea vreo importantă, pentru că n-am de gând să repet experienţa.

— 7 Hei, spun, dându-mă pe spate şi scotocind în buzunarul din faţă al blugilor. Era să uit de ce te-am adus în locul ăsta.

Mă priveşte zâmbind curioasă. Îi deschid mâna şi las să-i cadă în palmă lacătul cel roşu din alamă. Anna îşi ia ochii de la mine şi se uită în jos la el.

— Ce e cu lacătul ăsta?

Soarele se reflectă pe suprafaţa metalică în timp ce răsuceşte lacătul între degete, studiindu-l pe toate părţile, de parcă aşa i-ar cădea fisa.

— Probabil că n-ar trebui să-ţi spun – implică nişte detalii din viitor –, dar am auzit povestea asta şi mi s-a părut ceva grozav. Mă foiesc şi trag aer adânc în piept. Nimeni nu ştie cu exactitate cum a început totul, dar spre sfârşitul anului 2009, toată balustrada acestui pod va fi acoperită de lacăte. Perechi venite din toate colţurile lumii ca să viziteze Parisul şi-au scris numele pe lacăte şi le-au prins de balustradă, după care au aruncat cheile în apă. Un fel de simbol al… Văd expresia indescifrabilă de pe faţa Annei şi dintr-odată îmi dau seama cât de penibil sună povestea mea. Un fel de simbol al… al… mă bâlbâi eu. Of, lasă, zic şi întind

mâna după lacăt, dar ea îşi închide pumnul.

— Opreşte-te. E lacătul nostru. Nu ţi-l dau.

— Ba da.

Dau să-i smulg lacătul din mână, dar îşi duce braţul la spate şi râde. Mă priveşte în ochi.

— Continuă povestea.

— Nu. Am auzit-o şi mi s-a părut nemaipomenit de romantică, dar acum, când o spun cu voce tare, sună jalnic.

— Nu-i adevărat.

Mă reazem de felinar. De cum observă că nu intenţionez să-i smulg lacătul din mână, Anna îşi aduce braţul înapoi în faţă şi deschide palma.

— Îmi place la nebunie povestea asta, zice.

— Zău?

— Zău. Răsuceşte iarăşi lacătul între degete, de data asta ca şi cum l-ar admira. Dar n-avem nimic de scris la noi.

Mă dau pe spate şi scot din buzunarul de la blugi un marker permanent marca Sharpie. I-l întind şi o văd cum izbucneşte în râs.

— Atât de tipic pentru tine. Poftim, zice, dându-mi markerul înapoi. A fost ideea ta, tu trebuie să scrii.

Scutur din cap. Suntem în 1995, în lumea ei, şi mi se pare mult mai potrivit ca ea să scrie. Îi spun ce gândesc şi ea desface capacul şi stă cu vârful de fetru al

markerului suspendat în aer.

— Ce-ar trebui să scriu?

— Orice vrei.

Cade pe gânduri preţ de câteva clipe, apoi notează ANNA BENNETT.

— Nu sunt prea inspirată, nu-i aşa?

Îşi lasă ochii să-i fugă peste suprafaţa apei, ca şi cum ar medita la modul în care ar putea încheia ceea ce a început. Coboară markerul spre lacăt şi notează „’95/’12”. După care se holbează în jos.

— Îmi place, spun eu. Acum e penibil *şi* misterios.

— Mda. Exact ca noi.

— Nu, nici vorbă, protestez eu. Noi nu suntem deloc misterioşi.

Îi dau cheia. O vâră şi lacătul se deschide cu un mic clic, iar ea îl trece prin lanţul de inele care formează gardul şi îl închide cu un pocnet. Îşi plimbă degetele peste suprafaţa lucioasă şi chicoteşte uşor.

— N-ar fi grozav dacă noi am fi cei care am da startul la moda asta cu lacătele?

— Poate că şi suntem.

— Mi-ar plăcea, spune ea.

N-am inima să-i povestesc că în 2010 lacătele vor fi înlăturate. Sau că în 2011 vor reîncepe să apară, iar în 2012 nu vor mai rămâne decât puţine spaţii goale pe balustradă. N-au decât să ne scoată lacătul. Vom reveni

aici împreună – în 1998 şi în 2008 şi în 2018 – şi îl vom înlocui de fiecare dată. Mă holbez la cheia rămasă în mâna Annei şi mă întreb dacă este realist din partea mea să mă gândesc că peste ani de zile vom fi încă împreună, având în vedere distanţa în timp şi spaţiu care ne separă.

Niciodată nu mi-am permis să visez la asta, însă acum tot ce-mi doresc este ca fiinţa aceasta, care m-a subjugat cu totul, să facă parte din prezentul şi din viitorul meu. Şi atâta timp cât nu-mi pun problema logisticii, totul pare posibil.

Anna mă sărută. Apoi sărutăm amândoi cheia şi ea o aruncă în Sena.

17

Petrecem restul după-amiezii hoinărind. Nu ne-am fixat nicio ţintă, aşa încât cotim atunci când avem chef să cotim şi ne oprim atunci când vrem să ne oprim, şi aruncăm câte o privire în magazinele care ni se par interesante. Intrăm în magazine de muzică pentru a cumpăra CD-uri de import care în State ar costa o avere. Alegem cărţi poştale ilustrate.

Ne oprim la o brutărie pentru o *baguette,* după care, fără a ne fi înţeles dinainte, trecem printr-o serie de porţi din fier forjat şi pătrundem într-un parc. E forfotă mare în jur şi în timp ce străbatem aleea, suntem depăşiţi de joggeri şi de skateri care patinează în şir. Anna mă ia

prin surprindere când mă trage de pe alee spre un pâlc des de copaci ca să mă sărute.

Mai încolo se joacă un meci de fotbal european şi ne aşezăm pe iarbă ca să îl urmărim. Acţiunea se derulează nonstop şi toată lumea se mişcă rapid, dar amândurora ne este greu să ne luăm ochii de la un tip îmbrăcat într-un tricou verde strălucitor. E cel mai scund dintre jucători, dar aleargă *atât* de iute, deşi nu numai despre asta este vorba – e pur şi simplu o plăcere să-l priveşti. Are o expresie foarte serioasă, asta până ce trage un şut către poartă, după care îşi aruncă braţele în aer în semn de victorie şi scoate un strigăt, cu toate că a ratat.

Trece o jumătate de oră şi tot nu ne putem desprinde ochii de la meci. Scorul e acum egal, doi la doi. Tipul cu Tricoul Verde loveşte mingea şi o ia la fugă spre poartă. E liber în faţa porţii şi îşi flutură braţele în aer, iar mingea porneşte către el. Dar chiar în clipa în care dă să şuteze, un jucător se îndreaptă în goană spre el din direcţia opusă. Cei doi se ciocnesc puternic şi Tipul cu Tricoul Verde se prăbuşeşte la pământ, ţinându-se cu mâinile de picior. Toată lumea se strânge în jurul lui, aşa că ne e imposibil să vedem ce se întâmplă.

După câteva minute, reapare din mulţime cu braţele pe după umerii colegilor de echipă. Faţa i se strâmbă de durere în timp ce ţopăie într-un picior spre cea mai apropiată bancă. Se aşază şi îşi îngroapă faţa în mâini în

timp ce ceilalţi îi scot pantoful.

— Cred că şi-a rupt piciorul, zice Anna.

Tot ce-mi vine în cap e:

— S-au ciocnit foarte tare.

— Bennett, spune ea încetişor.

Mă uit la ea.

— Da?

Îşi ţine ochii lipiţi de Tipul cu Tricoul Verde şi are pe faţă o expresie stranie.

— Ce-ar fi dacă i-ai da o a doua şansă?

Scutur din cap. Tare.

Mă priveşte în ochi.

— Ai putea să te testezi. Ca să vezi dacă apar efecte secundare. Şi chiar dacă apar, sunt aici, cu tine, şi te pot ajuta.

E o idee ridicolă. Nici măcar nu ştiu cât e ceasul sau de cât timp stăm aici, dar ceea ce ştiu cu certitudine este că ne aflăm într-un spaţiu deschis şi la vedere. Ne-ar trebui un loc sigur în care să ne întoarcem fără a fi văzuţi, ceea ce nu avem. Dar după aia îmi amintesc cum Anna m-a tras în spatele tufişurilor pentru a mă săruta.

— Era un ceas la brutărie, zice ea. Arăta 2.10. Pe urmă am intrat în parc şi ne-am plimbat, şi cât să fi fost când ne-am aşezat aici ca să ne uităm la meci? 2.30, nu? Vorbeşte repede şi-şi face socoteli şi s-a ambalat deja prea tare. Dar înainte să apuc să protestez, se ridică, se

întoarce pe alee şi revine după mai puţin de un minut. Acum e ora 3.05, mă anunţă.

Mă uit la Tipul cu Tricoul Verde. Are o privire chinuită şi stă cu piciorul întins în faţă şi tot nu îmi dau seama dacă e rupt sau nu, dar se vede că are dureri mari. Mă gândesc la ce mi-a turuit Anna şi mă pomenesc luând-o de mână şi conducând-o spre locul acela ascuns din spatele tufişurilor.

— Asta-i o nebunie, declar.

Când ajungem în ungherul ascuns, Anna se răsuceşte cu faţa spre mine. Cât era ceasul când am fost aici înainte? 2.20? 2.23? N-am cum să fiu sigur, dar trebuie să fiu sigur, altfel Anna şi cu Bennet aflaţi de partea aceea a liniei timpului vor dispărea pur şi simplu în aer, în mijlocul străzii ori la intrarea în parc ori la coada de la. Brutărie.

Revăd în minte fiecare pas făcut, o prind de mâini pe Anna şi închid ochii. Când îi deschid, suntem la câţiva paşi distanţă de tufişuri, pe alee, la vedere. Ne grăbim amândoi să ne ascundem după tufişuri pentru un minut sau două, ca să mă asigur că nu ne-a zărit nimeni.

Fugim pe urmă spre terenul de fotbal şi ne aşezăm în acelaşi loc pe iarbă, urmărind acelaşi meci. Tipul cu Tricoul Verde se simte perfect, goneşte spre minge, loveşte cu putere şi îşi aruncă braţele în aer la fiecare şut. Anna s-a aşezat acum mai aproape de mine, cu

picioarele îndoite sub ea şi un picior lipit de al meu. Mă strânge mai tare de mână în timp ce punem la cale planul.

Scorul ajunge la doi la doi şi mingea e repusă în joc la mijlocul terenului. Înainte ca atacantul să o lovească, Anna se uită la mine, se ridică şi sprintează pe marginea terenului, spre poartă. Mingea zboară în aceeaşi direcţie. Tipul cu Tricoul Verde şutează şi începe să alerge, dar de data asta, în clipa în care dă să-şi arunce braţele în aer, Anna strigă cu toată forţa: „Stop!”

Majoritatea jucătorilor nu o bagă în seamă, dar Tipul cu Tricoul Verde îşi întoarce capul, doar pentru o secundă, şi se uită la ea. Când revine în joc, e deja prea târziu. Adversarul i-a furat mingea şi o duce acum spre poarta opusă. Şutează cu putere, marchează şi meciul s-a terminat. Tipul cu Tricoul Verde îşi flutură braţele în direcţia Annei şi îi strigă ceva în franţuzeşte.

Anna vine acum alergând şi râzând spre mine şi mă ia de mână în timp ce sprintează. Ochim o bancă mai retrasă şi ne prăbuşim pe ea. Mâinile îmi tremură şi inima îmi bate atât de tare, încât am impresia că o să-mi sară din piept.

— Nu ştiu de ce te-am lăsat să mă vâri în nebunia asta, spun eu cu răsuflarea tăiată. Tu şi cu Brooke, continui, clătinând din cap. Voi două aveţi prea multe în comun.

Arunc o privire spre ea. Stă lângă mine şi trage lacom aer în piept, radioasă şi vizibil mândră de ea.

— Apropo, arăţi adorabil când opreşti tragediile, adaug.

Îmi prinde faţa în mâini şi mă sărută, deşi suntem înconjuraţi de lume.

Toţi anii din urmă am încercat să nu schimb nimic din cursul evenimentelor, dar în cele şapte luni de când am cunoscut-o pe Anna am intervenit deja de patru ori în mod deliberat. Şi de fiecare dată intervenţia mea nu a dezechilibrat universul şi nici nu l-a aruncat în haos.

— Cum te simţi? mă întreabă Anna, retrăgându-se din îmbrăţişare.

— Bine, zic eu şi mă uit la ea zâmbind. Chiar foarte bine.

Când soarele începe să coboare, avem amândoi picioarele moi de la atâta urcat pe scări şi dealuri, iar acum stăm într-un colţ retras dintr-o fundătură, ţinându-ne de mâini, zâmbind şi trăgând de timp.

— Eşti gata? o întreb.

— Nu, răspunde ea. Nici pe departe.

Îi spun să îşi închidă ochii şi se conformează, dar înainte s-o imit mai arunc o ultimă privire străzii pariziene. După care îmi las pleoapele să îmi acopere ochii.

Când le deschid, suntem în aceeaşi poziţie, în dormitorul meu din casa lui Maggie, şi e sâmbătă dimineaţa. Mă uit la ceas. Ora zece.

Aproape imediat, Anna lasă să-i scape un geamăt înăbuşit şi-şi duce mâinile la burtă. Se încovoaie, prăbuşindu-se pe podea, cu genunchii la piept. Mă apropii şi, deşi tâmplele îmi zvâcnesc şi am privirea tulbure, îmi scot rucsacul de pe umeri şi scotocesc înăuntru după pachetul cu biscuiţi săraţi. Desfac repede ambalajul şi îi dau pachetul Annei. Mormăie un mulţumesc şi începe să roadă un biscuit, în timp ce eu cotrobăi după sticlele cu apă.

Rămânem aşa mai bine de douăzeci de minute, eu dând pe gât sticlele cu apă şi dozele de Frappuccino, Anna ciugulind din biscuiţi şi stăpânindu-se să nu vomite.

— Vai, ce *romantic,* zice, aşezându-şi capul pe umărul meu.

Scot un chicotit şi îmi reazem capul de capul ei.

Într-un târziu, se declară suficient de restabilită pentru a se ridica în picioare. Dau să-i spun „Te conduc acasă”, dar îmi dau seama că bolborosesc, iar când încerc să mă salt de pe jos, constat că mă clatin pe picioare. Mă sprijin cu o mână de pat ca să-mi recapăt echilibrul. Sunt epuizat. Nu-mi amintesc să mă fi simţit vreodată aşa de obosit.

— Întinde-te, insistă Anna şi mă împinge uşurel spre pat, ridicându-mi picioarele de pe podea.

O aud cum îmi spune să mă aplec un pic în faţă. O simt cum îmi aşază perna sub cap. Am senzaţia că-mi scoate pantofii.

— Închide ochii, o aud spunând, pe un ton jos şi liniştit, după care o văd ca prin ceaţă cum se aşază pe marginea patului şi-şi plimbă degetele mari încolo şi încoace pe fruntea mea.

După care nu îmi mai amintesc nimic.

18

Sunetul slab al ciocănitului în uşă mă trezeşte dintr-un somn adânc. Mă salt în capul oaselor şi-mi frec fruntea cu amândouă mâinile. Următoarea bătaie în uşă e mai puternică.

— Intră.

Îmi simt pleoapele lipite, dar mă forţez să le deschid când uşa se crapă şi Maggie îşi vâră capul înăuntru. Pare surprinsă să mă vadă încovrigat pe pat şi neînvelit, trântit peste aşternuturi.

— Scuze, zice ea. N-am ştiut că dormi. N-am vrut decât să te întreb dacă o să iei cina cu mine astă-seară.

Îmi masez tâmplele şi mă uit la radioul cu ceas de pe noptieră. E deja 6.12? Pe bune? Am dormit toată după-amiaza? Ultimul lucru pe care mi-l aduc aminte este

cum m-a ajutat Anna să mă întind în pat. Să fi trecut de atunci aproape opt ore?

— Am pregătit friptură înăbuşită, spune Maggie zâmbind, ca: şi cum aş avea nevoie să fiu convins.

Nu e cazul. Adulmec în aer şi aromele anunţă ceva absolut delicios. Dau să-i spun că o să cobor într-un minut, dar o văd cum îşi încrucişează braţele la piept şi expresia îi redevine serioasă.

— Te simţi bine, Bennett?

Mă forţez să mă ridic din pat şi să-mi aşez picioarele pe podea.

— Sunt bine. Doar un pic cam obosit.

— Efectul diferenţei de fus orar, zice ea pe un ton plat şi iese închizând uşa în urma ei.

De-ar şti că n-am zburat cu avionul!

Îmi trag pe mine o pereche curată de blugi şi scotocesc în şifonier după un tricou. Tremur încă şi mi-e un pic frig, aşa că înşfac şi un flanel.

Cobor şi o găsesc pe Maggie aşezând masa pentru două persoane. Îşi înalţă o clipă ochii spre mine, apoi revine la îndoitul în triunghi al şervetelor din pânză. Îmi reiau rolul ştiut şi scot din dulap două pahare, pe care le umplu cu lapte.

Ne aşezăm politicos, unul în faţa celuilalt, ca şi cum aş fi musafir în casa asta. Scotocesc în minte după un subiect de discuţie, dar nu mă pot gândi decât la Anna şi

la ziua petrecută împreună la Paris. Blochez gândul şi îmi înfig furculiţa în friptură. Îi povestesc în detaliu lui Maggie despre petrecerea Emmei, descriindu-i inclusiv cupola de baloane şi amintind de DJ-ul din curtea din spatele casei. Maggie râde şi mă încurajează să continui punându-mi tot felul de întrebări despre invitaţii pe care i-am cunoscut la petrecere. După care urmează o pauză în conversaţie şi se uită la mine cu subînţeles.

— Se pare că ţi-ai făcut o mulţime de prieteni la Westlake, zice apoi fără să mă privească.

Dau să răspund, dar îngheţ. E pentru prima oară când recunoaşte că ştie că am minţit-o că aş fi student la Northwestern, aşa cum i-am spus data trecută. Însă menţionează asta în trecere, ca şi cum n-ar fi cine ştie ce mare scofală, după care revine la mâncare.

— Şi fiicei mele i-a plăcut la Westlake, adaugă.

Ar fi momentul potrivit pentru a-i cere scuze c-am minţit-o. Şi ar fi momentul potrivit şi ca să-i spun că fiica ei şi mama mea sunt una şi aceeaşi persoană. Ambele afirmaţii ar fi adevărate, şi totuşi mă simt uşor ameţit când mi le formulez în cap, aşa că le ignor şi continui să mănânc, de parcă n-ar trebui să-i răspund într-un fel sau altul. Pe urmă însă vocea Annei îmi revine în minte: *Mi-ar fi de mare ajutor să am pe cineva cu care să discut despre tine, măcar o persoană faţă de care să nu fiu nevoită să ţin secrete.* Şi vocea asta n-o

pot ignora.

Simt un gol în stomac şi-aş da orice să pot să ţâşnesc pe uşa din spate, să trec în goană pe lângă grădina de roşii şi să găsesc un loc pustiu din care să dispar. În mai puţin de un minut aş fi din nou în San Francisco.

Nu las însă picioarele să-mi dicteze ce ar trebui să fac şi mă forţez să rostesc:

— Maggie, trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

Gata, am spus-o. Acum nu mai e cale de întoarcere. Trebuie să-i dau înainte.

— Sigur.

Am impresia că acum îşi fereşte privirea. Lucru pe care eu categoric îl fac.

Mă joc cu furculiţa, împingând de colo-colo piureul în farfurie, ca şi cum cuvintele pe care le caut ar fi îngropate undeva, dedesubt.

— Nu prea ştiu cum să-ţi explic. Eu am… o ciudăţenie.

Dau înapoi în clipa în care îmi aud cuvintele ieşind din gură. Maggie se uită la mine, aşteptând să continui, dar dintr-odată mă gândesc dacă nu cumva ar fi mai bine să-i arăt. La urma urmei, asta am făcut cu Anna. Îmi împing scaunul departe de masă şi mă ridic, sprijinindu-mă de blatul de bucătărie.

Trag aer în piept. A sosit clipa.

Maggie lasă furculiţa jos şi se şterge la gură cu

şervetul.

— Uite, îi spun. Închid ochii, dar înainte să dispar o previn: Să nu te sperii.

La câteva secunde după ce vizualizez dormitorul meu de la etaj, mă trezesc în mijlocul camerei. O aud pe Maggie ţipând la parter. Număr până la zece şi închid iarăşi ochii, apoi mă întorc în exact acelaşi loc în care am stat în bucătărie. Maggie e în picioare, în faţa mea, şi când se îndepărtează mă loveşte tare peste umăr. Mormăie ceva ce aduce a scuză şi întinde mâna ca să se sprijine de dulap. Poate că n-am recurs la cea mai inteligentă metodă de a-i da vestea.

Întind mâna şi o prind de braţ.

— E OK. N-ai de ce să te temi.

Se holbează la mine cu gura căscată şi ochii mari. O conduc spre scaun şi se aşază, cu braţele rezemate de masa din plastic laminat şi cu ochii în jos, spre farfuria ei pe jumătate goală.

Mă aşez lângă ea.

— Vreau să ştii cine sunt eu, Maggie.

Nu mă priveşte, doar dă din cap.

— Ştii deja multe despre mine. Mă cheamă Bennett. Locuiesc în San Francisco. Presupun că ţi-ai dat seama că n-am decât şaptesprezece ani şi că nu sunt student la Northwestern. Îmi pare rău că te-am minţit în privinţa asta.

Discursul suna cu mult mai bine în mintea mea. Spus cu voce tare, nu aduce nici pe departe cu ceea ce am intenţionat. Maggie îşi înclină uşor capul spre mine, însă nu ştiu dacă pentru a-mi arăta că mă urmăreşte ori pentru a mă încuraja să continui, în speranţa că voi ajunge, în cele din urmă, în miezul problemei.

— Dar sunt şi multe lucruri pe care nu le cunoşti despre mine. Ca de pildă… faptul că… mama mea e fiica ta. Ai poze cu ea prin toată casa. Îmi simt mâinile lipicioase, aşa că mi le şterg de blugi şi-i dau înainte cu explicaţiile. De acum nu mai pot să mă opresc. N-ai multe poze cu nepotul tău pentru că în prezent el nu are decât şapte luni. Şi… las eu fraza neterminată în aer, deşi pare inutil şi ar trebui să continui. Şi ştiu că o să ţi se pară foarte ciudat… dar tocmai din această cauză nepotul tău şi cu mine avem acelaşi nume.

De data asta nu mai dă din cap.

— Sunt… Fac o pauză. Respir. Continui: Sunt nepotul tău şi am şaptesprezece ani… mă bâlbâi eu. Dar nu în 1995, ci în 2012.

Tot nu reacţionează. N-am idee ce-ar trebui să fac, aşa că-i dau înainte, cu toate că mă bâlbâi la fiecare cuvânt.

— Când aveam zece ani, am descoperit… oarecum accidental… că pot… călători. Mă pot întoarce în timp – cu cinci secunde, zece minute, patru luni, mai mulţi ani… până în ziua în care m-am născut. Adică 6 martie

1995. Mă pot întoarce în timp până la această dată.

Umerii lui Maggie se ridică şi coboară.

— Până de curând n-am încercat niciodată să rămân în trecut. Asta până când am venit aici prima oară. Mai ţii minte că în martie, când am venit aici… m-am simţit foarte rău?

Dă din cap.

— De fapt, nu mi-a fost rău. Tot dispăream… încercam să rămân aici, dar eram mereu aruncat înainte în timp, în 2012, în dormitorul meu de acasă. Vezi tu, aşa se întâmplă. Când încerc să-mi forţez limitele, sunt aruncat în timpul meu prezent. E ca şi cum timpul m-ar atenţiona că nu mă aflu acolo unde trebuie. Numai în situaţiile astea îmi pierd controlul. Şi după aceea am dureri. Chiar foarte mari uneori. Însă cred că, în fine, am reuşit să mă adaptez… ca să rămân aici.

Maggie îşi duce mâna la gură, dar stă în continuare cu spatele la mine.

— Am ajuns aici doar pentru că am pierdut-o pe sora mea Brooke. Ea a vrut să meargă la un concert, în Chicago, în 1994. Niciunul din noi nu a crezut să voi reuşi să călătoresc în timp până în anul acela, dar am reuşit. Am ajuns în Chicago în 1994. Dar după numai câteva minute, *eu* am fost aruncat înapoi în prezentul meu, în timp ce Brooke nu. Ea a rămas blocată în Chicago în anul 1994. Aşa că eu am încercat să mă

apropii cât mai mult de ea şi de asta am venit aici, la tine acasă, în 1995.

Urmează un minut sau cam aşa ceva de tăcere.

— Şi ai găsit-o până la urmă?

Sunt uşurat să aud vocea joasă şi calmă a lui Maggie. E o întrebare foarte practică, iar asta mi se pare a fi un semn bun.

— Mda. A fost aruncată înapoi în timp la noi acasă după câteva luni. Şi cred că din această cauză eu n-am mai putut să mă întorc aici. După ce Brooke s-a întors acasă, pentru un timp n-am mai putut să călătoresc nicăieri.

Îmi amintesc cum m-am întors, de nenumărate ori, la aceeaşi zi, urmărind-o pe Anna alergând pe pistă. Dau să îi povestesc lui Maggie despre asta, dar mă gândesc să nu o copleşesc pe moment cu prea multe informaţii.

Îmi torn un pahar cu apă, nu pentru că mi-ar fi sete, ci ca să-mi fac de lucru. Umplu un alt pahar şi îl împing pe masă înspre Maggie. Îl ia imediat în mână.

— Părinţii tăi ştiu de treaba asta? mă întreabă ea.

— Au aflat, întâmplător, când aveam doisprezece ani.

Mâinile lui Maggie tremură. Se uită la mine.

— Ştiu că eşti aici acum?

Clatin din cap.

— Au aflat că am fost aici astă-primăvară, dar nu ştiu că m-am întors. Brooke ştie, dar părinţii mei…

Glasul mi se frânge şi Maggie se uită la mine, aşteptându-mă să continui. Clatin iarăşi din cap.

— Părinţii mei nu m-ar înţelege.

Maggie se apleacă în faţă. Culoarea pare să-i fi revenit în obraji.

— Şi unde cred ei că eşti acum?

— Pe munte, cu cortul, cu amicul meu Sam.

— Sam?

— Mda, Sam.

— Deci în clipa asta nu eşti în… San Francisco în 2012?

— Nu, atunci când călătoresc trebuie să plec cu totul, să dispar. Am plecat de acasă de vineri seara.

Îmi aşez braţele pe masă şi îi explic mecanismul. Ascultă cu interes, dar fără să mai pună întrebări.

— Dacă aş vrea, m-aş putea întoarce în San Francisco chiar acum, tot vineri, cu numai cinci minute după momentul când am plecat. Şi deşi aş fi fost plecat timp de două zile, ai mei n-ar şti niciodată. Numai că ar trebui să repet astea două zile, ceea ce pentru ei ar fi oribil. Aşa că am preferat să le spun că… am plecat cu cortul.

Pare nedumerită.

— Aha, presupun că aşa e cel mai bine, zice, sorbind din nou din paharul cu apă. Sau poate c-ai putea… să le spui că ai fost aici?

Râd.

— Nu cred c-ar fi prea bine, spun, împingând farfuria cu mâncare în mijlocul mesei. Mama îşi doreşte un fiu de şaptesprezece ani perfect normal, care se dă cu skateboardul, dă teste la şcoală, completează formulare de înscriere la colegii şi *nu* face alpinism în Thailanda sau călătoreşte înapoi în anul 1995 ca să-şi viziteze bunica.

Asta îi smulge, în fine, un mic zâmbet.

— Şi tatăl tău?

— Tata ar vrea să-mi exploatez mai mult „talentul”, aşa cum îl numeşte el. Crede că am un dar special şi că ar trebui să îndrept lucrurile care nu merg bine, să le repar, să fac acte de eroism sau cam aşa ceva. Iau paharul cu apă şi îl învârt în mâini, amintindu-mi de incendiul din San Francisco şi de ceea ce Anna şi cu mine am făcut în Paris şi cum, în ultimele câteva zile, am început să mă gândesc că tata are poate dreptate. Nu ştiu ce să zic, continui eu. Până de curând, mi-am folosit talentul numai în propriul beneficiu.

Nu-i spun lui Maggie că am făcut-o şi pentru ea. Nu are niciun rost să afle ceea ce vom face Brooke şi cu mine pentru ea în următorii ani, când Alzheimerul se va instala şi va prelua controlul asupra minţii şi vieţii ei.

Maggie pare acum ceva mai relaxată. Se foieşte în scaun şi întinde mâna după paharul de apă.

— Da, nu mă mir că tatăl tău gândeşte aşa.

— Serios?

Dă din cap.

— A fost dintotdeauna o persoană cu trăiri intense. Foarte diferit de mama ta. Priveşte peste umărul meu şi când întorc capul ca să-i urmăresc privirea, văd că se uită la pictura de pe geamul ferestrei, de deasupra chiuvetei, făcută de mama în copilărie. Dar cred că e un om bun. Iar ea sunt sigură că îl iubeşte. Îşi întoarce privirea spre mine şi se apleacă mai aproape. Şi voi… o, Doamne. N-am stat la voi în casă decât pentru scurt timp, dar mi-am dat seama că toată viaţa lor se învârte în jurul tău şi al surorii tale.

— Aşa o fi deocamdată, dar totul se va schimba când mama va descoperi că n-are un copil *normal,* care s-o ţină ocupată cu meciuri în Liga Mică şi cu piese de teatru şcolare.

Mă stăpânesc să nu-i mărturisesc lui Maggie ceea ce cred cu adevărat. Şi anume că fiica ei e legată la cap pe vecie cu mine, un ciudat care complotează pe la spatele ei şi o minte, doar pentru a continua să facă unicul lucru pe care ea îşi doreşte cu disperare să înceteze să-l facă.

Maggie scoate un oftat şi clatină din cap.

— Pun pariu că mama ta crede că eşti o persoană cu totul remarcabilă.

N-am idee ce aş putea să-i răspund, aşa că rămânem

mult timp tăcuţi amândoi. Într-un târziu, se uită la mine cu un zâmbet uriaş lăţit pe faţă şi întinde braţul peste masă. Îmi acoperă mâna cu mâna ei.

— O să mă întorc la voi acasă. Şi o să văd ce pot face în privinţa asta. Acum, că am aflat cine eşti, poate că îmi voi putea folosi vizitele la San Francisco ca s-o ajut pe mama ta să te înţeleagă mai bine.

Simt un gol în stomac când mă gândesc la fotografia cu noi trei la grădina zoologică şi la faptul că Maggie nu ar fi venit la noi acasă în weekendul acela dacă Anna n-ar fi insistat. Nu ştiu ce s-a întâmplat înainte de vizita aceea, dar ştiu ce s-a întâmplat după – Maggie nu a mai pus piciorul niciodată în casa noastră.

— Mi-e teamă că n-ai să poţi să faci asta, spun eu.

Se pare că Maggie nu-şi dă seama de implicarea Annei, iar eu nu vreau să-i stric această amintire spunându-i că vizita ei nu ar fi trebuit de fapt să aibă loc.

— Ai venit în vizită la noi o singură dată, atât.

— O dată?

Îşi trage mâna din mâna mea şi o văd cum faţa îi cade pe măsură ce digeră informaţia. Tace, dar nici nu e nevoie să vorbească. Expresia feţei sale spune tot. *Nu se poate.*

Mă simt obligat să-i povestesc totul, şi totuşi nu pot. Trebuie să-mi aleg cu mare grijă vorbele şi să le

folosesc cu zgârcenie, căci cu câtva afla mai multe despre viitor, cu atât creşte riscul ca să îl schimbe în mod nechibzuit. Şi cine ştie ce s-ar putea întâmpla dacă ar face asta.

— Tu şi cu mama nu aţi ţinut legătura multă vreme. Nu ştiu de ce, mama nu discută niciodată despre asta, dar ceea ce ştiu este că Brooke şi cu mine nu te-am cunoscut.

Mă poticnesc la ultimele cuvinte, dar e prea târziu. Maggie m-a auzit. *Nu te-am cunoscut.* La timpul trecut.

Se holbează la mine de parcă ar vrea să mă întrebe ceva, dar nu ştie cum să-şi formuleze întrebarea sau dacă ar trebui în fapt s-o formuleze. Răspunsul meu este tăcerea. *Ai murit fără să ne fi cunoscut.*

Îmi amintesc foarte bine de acele săptămâni. Niciodată nu o mai văzusem pe mama plângând, însă în ziua în care aflase că mama ei se prăpădise – singură în casa aceasta imensă –, îşi ieşise din minţi. Brooke şi cu mine nu mai ştiusem ce să facem, aşa că ne ascunsesem în dormitorul ei, ţinându-ne în braţe şi plângând şi noi de mama focului, deşi fără să ştim de ce. În ziua următoare, mama şi cu tata se urcaseră în avion, însă nu îşi permiseseră să ne ia şi pe Brooke şi pe mine cu ei. În plus, pretinseseră că eram prea mici ca să mergem la o înmormântare. Eu aveam opt ani. La vremea aceea nu ştiam ce talent am şi nu bănuiam că aş fi putut interveni;

dacă aş fi ştiut, poate că lucrurile ar fi stat diferit.

Maggie îşi dezlipeşte privirea de pe mine şi ochii îi fug de colo-colo prin cameră, înainte de a se opri asupra mesei.

— Atât de căpoase suntem amândouă? se întreabă şi sesizez tenta de incredulitate din tonul ei. Îşi înalţă încet capul şi se uită la mine. Dar acum, că ştiu, pot schimba asta. Pot să fac un efort ca să îndrept lucrurile, nu-i aşa?

Strâng din buze şi clatin din cap.

— Nu, Maggie, nu poţi schimba lucrurile. N-ai făcut parte din viaţa noastră prima oară, n-ai cum să faci parte nici acum. Dacă ai face, cine ştie ce s-ar întâmpla.

Se holbează la mine cu încăpăţânare, ca şi cum ar fi totuşi dispusă să încerce, chiar şi fără aprobarea mea.

— Trebuie să-mi promiţi că nu te vei mai întoarce niciodată la noi acasă.

Respiră adânc, cu ochii în ochii mei.

— Nu ştiu dacă pot să-ţi promit aşa ceva, Bennett.

N-am de ales şi îi dau un ultimatum.

— Atunci am să mă întorc în timp la momentul de după ce ai venit la mine în dormitor. Acel Bennett – cel cu treizeci de minute *mai tânăr* decât mine – va dispărea şi eu îi voi lua locul. Voi coborî la parter şi noi doi vom purta o conversaţie plăcută şi vom lua o cină delicioasă împreună. După care eu mă voi ridica de la masă, te voi ajuta la spălatul vaselor şi toată conversaţia asta a

noastră, spun eu gesticulând, nu va fi avut loc niciodată.

Îşi aşază coatele pe masă şi îşi îngroapă faţa în mâini. Rămânem amândoi mult timp tăcuţi, Maggie gândindu-se la viitor, iar eu simţindu-mă oribil şi neputincios pentru că am fost nevoit să-i dau ultimatumul.

— Bine, zice ea într-un târziu cu glasul frânt, n-o să mai vin niciodată la voi acasă. Îşi îndreaptă brusc spatele şi îşi încrucişează braţele la piept. Mai devreme mi-ai spus că ai avut dureri când ai călătorit în timp. Ce-ai vrut să spui cu asta?

Sunt surprins de turnura pe care a luat-o discuţia, dar recunoscător totodată pentru schimbarea de subiect.

— Nu doare atunci când călătoresc *spre* o altă destinaţie – ca atunci când vin aici de acasă –, însă când mă întorc am migrene înfiorătoare şi mă deshidratez complet. Şi atunci beau cafea – cafeina ajută la durerile de cap – şi multă apă ca să mă rehidratez, iar după o jumătate de oră sau cam aşa ceva îmi revin.

— Deci te-a durut capul mai devreme, când te-ai întors… de unde ai fost?

Clatin din cap.

— Efectele secundare majore le resimt numai atunci când… îmi părăsesc propriul prezent, ca să zic aşa. Mai devreme, n-am făcut decât să urc la etaj, să număr până la zece şi să mă întorc. Înainte aveam dureri de cap, deşi nu foarte grave, şi atunci când făceam astfel de salturi

mici în timp, dar acum nu mi se mai întâmplă.

Dă din cap şi pare că urmăreşte cu atenţie ce-i spun. Dar după aceea o văd cum se apleacă spre mine şi fruntea i se încreţeşte de nedumerire şi îngrijorare.

— Nu înţeleg. Dacă te doare, de ce continui să călătoreşti?

La început mă gândesc la toate locurile în care am ajuns, la toate lucrurile pe care nu le-aş fi văzut, la toate experienţele pe care nu le-aş fi trăit dacă aş fi lăsat cele douăzeci ori treizeci de minute de durere să mă oprească. Mă uit însă la ea şi îmi dau seama că nu asta a vrut să spună. Vrea să afle de ce m-am întors aici.

Cuprind din ochi bucătăria şi privirea mi se opreşte din nou asupra picturii ornamentale făcute cândva de mama. Mă gândesc la fotografiile care umplu pereţii camerei de zi şi ai holului şi la cât de fericiţi arătăm cu toţii, îmi amintesc cum am deschis uşa de la intrare vineri seara, cum am păşit înăuntru şi m-am simţit de parcă o greutate invizibilă îmi fusese ridicată de pe umeri.

— Pentru că aici mă simt ca acasă, răspund eu, şi ochii lui Maggie se umezesc.

Telefonul sună şi ea se ridică, lăsându-mă singur la masă, şi sunt uşurat pentru cele câteva secunde în care să-mi trag sufletul. Răspunde la telefon şi îmi aruncă o privire.

— Da, e aici.

Îmi întinde telefonul fără fir.

— Alo? spun eu.

— Eu sunt.

De cum aud vocea Annei, tot corpul meu pare să se relaxeze.

— Bună.

O simt cum zâmbeşte.

— E plăcut să vorbesc la telefon cu tine, şopteşte ea. Nu cred c-am mai vorbit.

— Cum sună vocea mea?

Tace o secundă sau două, apoi răspunde:

— Apropiată.

Zâmbesc fără să spun nimic.

— Uite care-i treaba, zice ea. Emma şi cu mine mergem la film. Ne-am gândit că poate aţi vrea şi tu cu Justin să veniţi cu noi.

Mă uit spre Maggie, care-şi face de lucru în bucătărie, strângând vasele şi umplând chiuveta cu apă caldă.

— Aşteaptă puţin, îi spun, apoi acopăr receptorul cu mâna. Te-ar deranja dacă în seara asta m-aş duce la film?

— Sigur că nu.

Cu toate că suntem în toiul unei conversaţii importante, am impresia că Maggie vorbeşte serios.

Revin la discuţia telefonică.

— Vin. Ce film vedem? întreb eu.

Nu că ar conta cine ştie ce.

— Emma vrea să meargă la avanpremiera la *Empire Records,* spune Anna. Nici măcar n-am auzit de filmul ăsta. Tu ai auzit?

Îmi stă pe limbă să o informez că e un „film cult”, dar mă abţin în ultima clipă.

— Mda. Am auzit că e un film bun.

— Bine. Venim să te luăm în douăzeci de minute.

Închei convorbirea şi agăţ telefonul la loc pe perete, întind braţul ca să-mi strâng farfuria de pe masă, dar Maggie mă loveşte uşor peste mână.

— Opreşte-te. Mă ocup eu de vase. Tu du-te şi distrează-te.

— Eşti sigură? o întreb.

Mâinile încă îi mai tremură un pic.

— Absolut.

Se întoarce cu spatele la mine şi continuă să strângă restul vaselor şi să le aşeze în chiuvetă. Dă drumul la robinet, iar eu mă pregătesc să ies, însă aud că apa nu mai curge.

— Bennett?

Mă uit peste umăr şi o văd că se şterge pe mâini cu un prosop de bucătărie.

Traversează încăperea şi mă surprinde îmbrăţişându-mă.

— Mulţumesc. Mă bucur că mi-ai spus, zice.

Închid ochii şi o strâng în braţe. Pare atât de fragilă şi, când mă mângâie pe spate, o strâng şi mai tare la piept. Toţi anii aceştia din urmă m-am ascuns de ea, ajutând-o în secret şi întotdeauna de la distanţă, şi acum mă simt uşurat că nu mai trebuie s-o fac. Ştie cine sunt. Şi dintr-odată îmi dau seama că este pentru prima oară când îmi îmbrăţişez bunica. O strâng şi mai tare la piept şi ea îmi răspunde la fel.

— Mă bucur că am acum prilejul să te cunosc, spune ea.

Cuvintele îmi ies înecate din gură.

— Şi eu.

Răsuflă adânc şi mă bate cu putere pe spate.

— OK, acum şterge-o de aici. Ai întâlnire. Face doi paşi, apoi se opreşte. Bennett? zice pe un ton prudent şi întrebător, cu fruntea încreţită şi mai tare. Bennett, de când ştie Anna toată povestea?

Închid ochii şi îmi amintesc de ziua când, în bucătăria din casa Annei, i-am arătat ce pot face. Şi după aceea îmi amintesc de un alt moment, şi mai îndepărtat, când Anna mi-a dat scrisoarea aceea, în parc.

Deschid ochii, copleşit de o senzaţie de uşurare, şi un zâmbet mi se lăţeşte pe faţă.

— Anna a ştiut totul de la bun început.

19

Anna şi cu mine petrecem mai toată ziua de duminică la mine în cameră, ascultând muzică şi discutând despre ceea ce vom face data viitoare când mă voi întoarce aici, peste trei săptămâni. Vom merge la reuniunea absolvenţilor. Anna îmi spune că voi avea, în fine, ocazia să o văd în rochia pe care a cumpărat-o pentru petrecerea cu licitaţie din luna mai şi îmi aminteşte să mă întorc la timp pentru a închiria un smoching.

Întunericul începe să se lase şi când mă uit la ceas şi-i spun că ar fi cazul să plec, simt un gol mare în stomac. Urmat de un val de ruşine pentru că nu-mi surâde deloc ideea de a mă întoarce la mine acasă.

— Am ceva pentru tine, spune Anna în timp ce traversează camera şi aprinde lumina. Scoate ceva din geantă şi ţine obiectul ascuns la spate. În care mână e?

Gesticulez spre mâna ei dreaptă, iar ea deschide palma şi îmi arată că e goală. Probabil că mută obiectul în mâna cealaltă, căci atunci când arăt spre mâna ei stângă, o desface şi văd că e şi ea goală. Se uită la mine cu un zâmbet zburdalnic, aşa că, din impuls, o prind de încheieturile mâinilor şi o sărut, iar ea se zvârcoleşte în braţele mele, râzând şi încercând să ţină în continuare obiectul misterios ascuns la spate.

— Gata! exclamă, renunţând la luptă şi îndepărtându-

se la o lungime de braţ. Poftim. Îmi întinde un album de 8 pe 13 cm, cu copertă cu motive geometrice şi purtând titlul FOTO scris cu majuscule.

Răsucesc albumul în mâini şi Anna îmi aruncă o privire plină de mândrie în timp ce îl deschide. Prima fotografie este cu noi doi, în faţa Turnului Eiffel. Ea îşi ţine braţele strâns încolăcite în jurul mijlocului meu, cerul parizian negru ca cerneala se vede în fundal, iar noi radiem uitându-ne la aparat, de parcă acela ar fi cel mai minunat loc de pe lume.

Dau pagină după pagină, admirând fotografiile făcute în plimbarea noastră de seară prin Paris şi a doua zi. Eu, stând în faţă la Fontaine du Cirque. Anna în dreptul porţilor din fier forjat de la intrarea în parc, ţinând în mână o *baguette* ca pe o bâtă de baseball. Eu la baza statuii *Gânditorului,* imitându-i poza. Ea pe pod, lângă lacătul agăţat de noi de balustradă. Dumnezeule, toate astea au fost ieri?

Mă uit la poze, recunoscător pentru acest talent al meu care îmi permite să o duc pe Anna la Paris cât ai clipi din ochi. Şi mă simt cu atât mai recunoscător cu cât, mulţumită aceluiaşi dar, am putut beneficia de încă o zi în compania ei.

— E incredibil, spun, dând mai departe paginile din plastic.

Ajung la ultima poză. Nu e din excursia noastră de la

Paris, însă mi-o amintesc foarte bine. Anna tocmai se întorsese din La Paz. Stăm întinşi pe covor, la ea în cameră, iar ea ţine în braţul întins sus, în aer, aparatul de fotografiat nou-nouţ. Mi-a plantat un pupic pe obraz chiar în clipa în care diafragma s-a deschis cu un pocnet. Îmi studiez expresia de pe faţă. Par în al nouălea cer.

— Îmi place la nebunie, zic, uitându-mă la poză şi înapoi la Anna.

Presupun că ar trebui să-i spun cât de plăcut va fi să am la ce să mă uit atunci când mă voi întoarce acasă şi îmi va fi dor de ea, pentru că simt practic convins că asta şi-ar dori acum să audă din gura mea, însă adevărul e că, fiind, împotriva voinţei mele, la şaptesprezece ani distanţă de ea, uitatul la pozele acestea ar fi ultimul lucru de pe lume pe care voi dori să-l fac. Şi totuşi presupun că o să-l fac oricum.

— Uite, zice bătând cu palma pe coperta albumului. Acum vei avea ce să arăţi familiei. Zâmbeşte dulce şi încurajator, însă cuvintele ei mă readuc cu picioarele pe pământ. M-am gândit că din moment ce nu voi putea niciodată să merg la tine acasă şi să-i cunosc pe ai tăi, ai putea să le arăţi fotografiile. Chicoteşte. Ştii tu, ca să nu creadă cumva că sunt o născocire a imaginaţiei tale sau aşa ceva.

Stomacul mi se face ghem. Anna aşteaptă să-i

răspund, însă cum tac, continuă.

— Am făcut un album foto şi pentru mine, dar trebuie – evident – să-l ţin ascuns de părinţii *mei.* I-am convins că boldurile înfipte pe hartă sunt doar nişte dorinţe de-ale mele, dar nu ştiu cum le-aş putea explica pozele cu mine şi cu tine în vârful Turnului Eiffel.

Mă uit în jos la poze şi mă gândesc la weekendul petrecut împreună. La discuţia cu ea sub bolta de frunze, la petrecerea aniversară a Emmei. La nerăbdarea din ochii ei atunci când am luat-o de mâini şi i-am spus să închidă ochii şi la uimirea şi bucuria ei în clipa în care i-a deschis. La faptul că am adormit cu ea în braţe la Paris. Şi m-am trezit lângă ea.

Vâr albumul foto în rucsac şi îmi feresc privirea.

— Bună idee. Mă întreb dacă a sesizat nuanţa de vinovăţie din vocea mea. Îmi doresc să nu fi adus asta în discuţie acum, când mai am doar câteva minute înainte de a pleca şi nu o voi mai vedea trei săptămâni încheiate. Apropo de părinţi, ar trebui s-o iau din loc, zic şi trag fermoarul, închizând rucsacul. Petrec bretelele pe după umeri şi Anna se uită în jos, spre covor. Fac un pas în faţă şi o mângâi pe braţe. O să fii bine?

Dă din cap fără să mă privească. Îi prind bărbia între mâini şi-i înalţ capul.

— Du-te jos şi stai de vorbă cu Maggie.

Anna închide ochii, strânge din buze şi dă încet din cap.

Îi arunc un zâmbet curajos, cu toate că în sinea mea mă gândesc că aş da orice să mai rămân aici o zi, o săptămână, trei luni… Povestea asta cu a te arăta puternic de dragul altcuiva este cu mult mai dificilă decât am crezut, îmi dau seama că şi ea încearcă să-şi păstreze cumpătul de dragul meu.

— O să mă întorc foarte curând, spun şi-mi încleştez maxilarul în clipa în care cuvintele îmi ies din gură.

— Ştiu. Trage aer în piept şi-l scoate oftând. A fost cel mai grozav weekend din viaţa mea.

Îşi îngroapă faţa în pieptul meu şi mă strânge în braţe. Rămânem aşa multă vreme, ascultând muzica din fundal şi încercând să nu ne gândim la ceea ce ne aşteaptă în chip inevitabil.

Şi dintr-odată îmi dau seama: aşa va fi tot anul care vine. O dată la câteva săptămâni, *aşa* îmi voi lua rămas-bun de la ea. Mai rău, aşa va fi o dată la câteva săptămâni atâta timp cât noi doi vom fi împreună. Mă voi obişnui vreodată cu asta?

Blochez gândul şi o sărut pe păr şi pe obraji, care sunt acum umezi şi săraţi. O sărut pe frunte şi apoi pe buze. E nevoie să îmi adun toată puterea de care sunt în stare pentru a mă desprinde din îmbrăţişare şi a face un pas în spate, dar o fac.

Închid ochii şi dispar.

SEPTEMBRIE 2012

20

San Francisco, California

Mă lovesc cu fruntea de ceva tare şi mă sforţez să deschid ochii. Când reuşesc, desluşesc logoul Jeep pe volan. Văd totul ca prin ceaţă, interiorul maşinii se învârte cu mine şi-mi simt braţele grele, ca şi cum aş avea nişte poveri atârnate de încheieturi. Cu toată energia pe care o mai am, îmi aşez capul pe volan, dar când simt atingerea pielii, mă apuc cu toată forţa de volan şi mă împing în spate, rezemându-mă de tetieră.

Scot un geamăt.

Ochii mi se închid iarăşi şi rămân aşezat acolo, în întuneric, în garajul urât mirositor, inspirând şi expirând şi încercând să nu iau în seamă durerea, mai intensă ca de obicei. Şi în clipa următoare simt o gâdilătură şi ceva cald prelingându-mi-se pe buza de sus. Mă ling pe buze şi gura mi se umple de gustul inconfundabil de sânge, metalic şi lipicios. Mă şterg la nas cu dosul palmei şi când o răsucesc spre mine văd o dâră roşie.

Îndrept oglinda retrovizoare către faţa mea. Ce Dumnezeu?

Cutia cu provizii se dovedeşte inutilă în asemenea circumstanţe, dar nu anticipasem că voi avea nevoie de

şerveţele Kleenex. În viaţa mea nu mi-a curs sânge din nas. Îmi folosesc poalele tricoului ca să-mi strâng nările şi sângerarea se opreşte după câteva minute.

E seară şi prin crăpăturile uşii garajului pătrunde o rază slabă de lumină. Dau pe gât dintr-o suflare Doubleshot-ul, urmat de o doză încălzită de Red Bull şi două sticle cu apă. Rămân mult timp aşezat în maşină, cu ochii închişi, rugându-mă în gând ca durerea să înceteze. Mă uit în oglinda retrovizoare. Am faţa roşie şi umflată şi ochii injectaţi. Pe urmă arunc o privire spre ceasul de pe bord. A trecut aproape o oră de când m-am întors.

Într-un târziu, când capul nu-mi mai zvâcneşte, apăs butonul telecomenzii şi uşa se ridică încet şi zdrăngănind. Pornesc motorul şi scot maşina din garaj.

Înainte de a închide uşa, mă răsucesc şi mă uit în spate. Nu mă pot abţine şi izbucnesc în râs. Dacă vreodată m-aş lăsa legănat de iluzia că aş fi cine ştie ce supererou, priveliştea aceasta m-ar aduce înapoi la realitate. Ascunzătoarea mea secretă nu e o grotă subterană ori vreo construcţie din gheaţă de la Polul Nord. E un garaj. Un garaj întunecos şi împuţit în care abia dacă încap o maşină de dimensiune medie şi o persoană de talie medie, aşa ca mine. Şi care, exact aşa cum am sperat, este perfect.

Din fericire, casa noastră e cufundată în tăcere, aşa că

mă strecor înăuntru, traversez bucătăria şi urc spre camera mea de la etaj, în speranţa că voi ajunge sus fără ca mama să observe petele de sânge de pe poalele tricoului. Mă dezbrac, îndes hainele murdare în coşul de rufe din fundul şifonierului şi îmi arunc pe mine un trening curat. Intru în baie, mă spăl şi mă frec bine pe faţă cu prosopul.

Revin în dormitor, deschei fermoarul rucsacului şi scot albumul foto făcut de Anna. Îl răsucesc în mâini, examinând motivele geometrice colorate de pe copertă. Aş vrea să îl deschid, dar n-am puterea să o fac. Nu încă.

Trag sertarul şi văd carneţelul roşu undeva în spate, îndes albumul înăuntru, împreună cu celelalte lucruri, şi închid sertarul la loc.

Pornesc să cobor şi când ajung cam pe la jumătatea scărilor mă uit peste balustradă. Dau cu ochii de mama şi de tata, sunt lângă uşa de la intrare în casă. Tata îşi trage jacheta de la costum pe el, se uită în oglinda de pe hol şi îşi aşază mai bine ochelarii pe nas. Ia poşeta mamei de pe masă şi i-o întinde. Ea îi mulţumeşte şi-şi trece cureaua peste umăr.

— Hei, zic eu.

Îşi înalţă amândoi privirea în acelaşi timp. Mama îmi zâmbeşte larg.

— O, ce bine. Te-ai întors. Nu te-am auzit intrând,

spune şi vine spre mine la baza scării. Cum a fost excursia? mă întreabă şi mă sărută pe obraz. Te-ai distrat bine cu prietenii tăi?

Mă fac că n-aud întrebarea şi schimb subiectul făcând o observaţie evidentă.

— Înţeleg că ieşiţi în oraş.

— Ne-am gândit că n-am mai luat o cină plăcută împreună în oraş de câteva săptămâni bune, spune tata.

Stă în spatele mamei şi o mângâie uşor pe braţe.

— Nu vrei să vii cu noi? mă întreabă mama. Ai atâtea lecţii de făcut, încât abia dacă te mai vedem de când a început şcoala.

Are o expresie sinceră pe faţă, dar tata o priveşte de parcă nu ar înţelege de ce m-a invitat şi pe mine la cina lor „plăcută" în doi. Din spatele umărului ei se holbează la mine cu ochii mari şi-mi face un semn discret cu capul, pentru eventualitatea că nu m-aş fi prins deja.

Mă uit la ei poate pentru întâia oară cu alţi ochi. Îmi amintesc de comentariul de aseară al lui Maggie, cum că tata e o persoană cu trăiri mai intense decât mama, dar că ea îl iubeşte. Cum că lumea lor se învârte în jurul lui Brooke şi al meu. Aş da orice ca să pot discuta cu mama despre Maggie. De fiecare dată când am încercat să aduc vorba despre cele trei luni petrecute de mine acasă la bunica, m-a întrerupt spunându-mi că nu vrea să audă nimic. Presupun că nu pentru că n-ar vrea să ştie, ci

fiindcă nu e în stare să-şi înfrunte sentimentul de vinovăţie.

— Vii cu noi? repetă ea întrebarea.

— Nu, mersi, răspund eu şi tata dă din cap recunoscător. Mergeţi şi distraţi-vă.

Tata o ia pe mama de mână şi o conduce afară, pe verandă, şi îl aud cum mormăie ceva. Mama râde în timp ce uşa se închide în urma lor.

După plecarea lor rămân mult timp acolo, la baza scării, uitându-mă la fereastra uriaşă cu vedere spre golf din capătul celălalt al holului şi gândindu-mă ce să fac. Bat darabana cu degetele pe balustradă şi trec în revistă săptămâna care mă aşteaptă. Mâine am test Ia fizică şi marţi un interviu la instituţia de asistenţă socială pentru care lucrează Sam. Ar trebui să mă pun cu burta pe carte.

Mă întorc la mine în cameră, însă înainte să dau drumul la muzică şi să mă apuc de învăţat, îmi vine o altă idee. Deschid cel mai mare sertar al biroului şi scotocesc înăuntru. Găsesc albumul foto, îl vâr înapoi în rucsac şi cobor ca să caut skateboardul.

Soarele stă să apună când ajung în parc şi constat uşurat că locul e relativ pustiu. E cald încă afară şi mă uit în depărtare spre Golful San Francisco, albastru sclipitor şi plin de bărci cu pânze. Mă aşez pe bancă, scot albumul din rucsac şi încep să-l răsfoiesc. Şi Anna

e de data asta aici, cu mine.

OCTOMBRIE 2012

21

San Francisco, California

Derulez calendarul pe telefonul mobil, numărând zilele care au trecut de la ultima mea călătorie. Mi-o imaginez pe Anna făcând aproximativ acelaşi lucru, bifând încă un x în căsuţa cu ziua de azi pe calendarul ei de perete înainte de a pleca la şcoală. Ne apropiem din ce în ce mai mult de data marcată cu „reuniunea absolvenţilor". Mai avem trei căsuţe. Ne mai despart trei zile.

Ar trebui să scriu un eseu despre dinastia Zhou pentru ora de Civilizaţiile lumii, cursul pentru avansaţi, însă în loc de asta mă holbez la taburile din capul *browser-ului:* DINASTIA ZHOU-WIKIPEDIA, CIVILIZAŢIILE LUMII/SURSE ONLINE PENTRU ELEVI, PANDORA.

Dau click pe Pandora şi butonez până ce mă opresc la „Muzică alternativă anii '90". Fără să mă gândesc, deschid o fereastră nouă şi o altă pagină apare pe ecran. Scanez articolele despre apropiatele alegeri prezidenţiale şi urmăresc cele mai populare filme video postate astăzi pe You tube.

Apăs pe butonul de „Ştiri locale" şi parcurg titlurile:

VICTIMELE PRĂBUŞIRII UNUI MIC AVION IDENTIFICATE. BĂRBAT ARESTAT PENTRU INCENDIERE PREMEDITATĂ. FEMEIE ÎMPUŞCATĂ ÎN FAŢA UNUI MALL. FUGARUL DE 16 ANI GĂSIT MORT PE O PLAJĂ. Lista tragediilor sau a posibilelor tragedii petrecute în ultimele douăzeci şi patru de ore în zona metropolitană din San Francisco se prelungeşte la nesfârşit.

Dau să închid fereastra şi să mă întorc la eseul meu, când o poveste postată mai jos pe pagină îmi atrage atenţia. TATĂ ŞI FIICĂ UCIŞI DE UN ŞOFER ADOLESCENT.

Dau click pe link şi pe ecran răsare o poză cu o bicicletă vopsită albastru-deschis, contorsionată şi zăcând la rigolă. Citesc relatarea:

7.34 p. m. — Astăzi, cu puţin după ora 3.30 p. m., un şofer de şaptesprezece ani a lovit cu maşina o familie de biciclişti. Băiatul a pierdut controlul camionetei şi s-a lovit de un hidrant înainte de a da peste tată şi cele două fiice ale sale, ucigându-i pe bărbat şi pe una din fete şi rănind-o pe cealaltă. Şoferul a fost externat din spital cu răni minore, fiind imediat arestat sub acuzaţia de ucidere din culpă.

Îmi spun că ar fi cazul să închid fereastra, dar mă trezesc citind mai departe.

Identităţile persoanelor implicate în accident nu au

fost făcute publice, însă, potrivit raportului poliţiei, cicliştii erau un bărbat, fiica sa de nouă ani şi sora acesteia, în vârstă de doisprezece ani. Bărbatul şi fata de nouă ani au fost găsiţi morţi la locul impactului. Fiica de doisprezece ani a fost transportată la spital şi prezintă răni uşoare. Tatăl obişnuia să-şi ia zilnic fetele de la şcoală şi se întorcea cu ele acasă pe bicicletă, pentru a se asigura că ajung în siguranţă.

Textul articolului îmi face rău la stomac, dar pozele sunt cele care mă dau gata. În afara celei cu bicicleta albastru-deschis, mai este o fotografie cu clădirea în care s-a oprit în cele din urmă camioneta. Tencuiala este împrăştiată peste tot, în grămezi, pe trotuar, şi structura casei este acum perfect vizibilă.

Mă holbez la ecran, cu gândul la şofer şi la faptul că o greşeală atât de mică – un lucru întâmplat într-o fracţiune de secundă – i-a schimbat viaţa pentru totdeauna. Nu are decât şaptesprezece ani, dar tot viitorul lui s-a oprit astăzi în loc cu un scrâşnet de roţi. Chiar dacă nu va primi decât minimum de detenţie, cum va putea să rămână acelaşi om ştiind că o fată şi mama ei nu vor mai avea o soră şi o fiică, un tată şi un soţ? Mi-l imaginez pe băiat la închisoarea districtuală, îmbrăcat în salopeta aceea portocalie, dorindu-şi să dea timpul înapoi, să aibă parte de o a doua şansă. Apăs de două ori pe taste şi imprimanta prinde viaţă uruind.

Înşfac hârtia cât este caldă încă şi o iau la goană spre etaj.

Uşa de la biroul tatei este întredeschisă, dar ciocănesc înainte de a intra. Stă aşezat în spatele mesei de lucru, în faţa computerului, îşi ridică ochii şi mă urmăreşte cu o privire curioasă în timp ce traversez încăperea. Nu spun nicio vorbă cât timp aşez pe masă coala de hârtie cu articolul.

— Ce-i asta?

— Citeşte.

Aruncă o privire peste text şi se uită în sus la mine.

— Spune-mi că e o idee proastă, zic eu.

Rămâne tăcut mult timp, recitind articolul, apoi rânjeşte.

— E o idee foarte, foarte proastă.

— Ştiu.

Se uită lung la mine.

— Vrei să vin cu tine?

Găsesc vechiul rucsac al tatei pe raftul din garaj rezervat echipamentului de camping al familiei, neglijat de mult timp, şi suflu stratul subţire de praf aşternut pe el în ultimii ani. Când eram mic, aproape că nu exista weekend în care să nu văd rucsacul. Îmi amintesc cât de mare mi se părea pe vremea când mă târâm după tata în drumeţiile pe munte organizate de clubul de cercetaşi.

Acum mă grăbesc să-l pregătesc pentru o cu totul

altfel de aventură, umplându-l cu două sticle cu apă la temperatura camerei pe care le iau dintr-o navetă aşezată pe jos, lângă frigider. Dau să mă întorc în casă, când zăresc skateboardul meu rezemat de peretele din partea opusă a garajului, iar asta îmi dă o idee. Îl îndes în rucsacul meu, lăsând să se iţească unul din capete afară, prin fermoarul neînchis complet.

Revin la mine în cameră şi adaug restul lucrurilor esenţiale: teancuri mari de bancnote îndesate în buzunarele din faţă ale ambelor rucsacuri şi, pentru orice eventualitate, un tricou curat făcut ghem în buzunarul principal al rucsacului meu. Intru şi în baie şi iau o mână de şerveţele Kleenex din cutia de pe policioară.

Tata se plimbă de colo-colo prin birou şi-şi curăţă ochelarii cu poalele cămăşii. Îi dau rucsacul lui şi închid uşa.

— Ce-i cu ăsta? zice, arătând spre rucsacul meu.

Mă întorc şi mă uit la el.

— E un skateboard, tată.

— Mersi frumos, Bennett, atâta lucru ştiu şi eu, zice el clătinând din cap. De ce îl iei cu tine?

— Pentru că vreau să-mi respect regulile autoimpuse. Nu sunt nici acum convins c-ar trebui să schimb cursul evenimentelor, dar în ultima vreme am… experimentat schimbând lucruri mici: ştii tu, detalii mărunte,

nesemnificative, care ar putea avea totuşi efecte uriaşe. Îi arunc o privire de ştrengar şi gesticulez spre skateboard: Skateboardul e o diversiune.

Pare relativ mulţumit de puţinătatea informaţiilor pe care i le ofer, aşa că întind mâinile spre el. Se uită în jos cu o expresie precaută.

— A trecut ceva vreme, spun. Îţi aminteşti cum funcţionează?

Dă din cap. Mă prinde într-o strânsoare puternică şi mâinile lui sunt aspre şi mari, total diferite de cele ale Annei şi ale lui Brooke. Pentru o clipă, mă simt de parcă aş avea din nou zece ani: mic, fragil, deloc o persoană înzestrată cu putere.

— Eşti gata? îl întreb.

Nu răspunde, se mulţumeşte să închidă ochii.

Mi-i închid şi eu şi blochez timpul. Vizualizez aleea banală pe care am văzut-o on-line, la jumătate de cvartal distanţă de intersecţia unde viaţa a patru oameni s-a schimbat definitiv. Rostesc în gând o rugăciune ca să îi pot ajuta pe toţi.

— Deschide ochii.

Îi deschide şi se uită în jur. Îl văd cum încearcă să nu intre în panică.

— Unde suntem?

Arăt spre capătul celălalt al aleii. Maşinile trec în goană pe lângă noi, iar eu o pornesc în direcţia aceea,

spunându-i tatei să mă urmeze. Când ajungem, arunc o privire pe după colţ şi studiez împrejurimile. La jumătatea distanţei dintre alee şi intersecţia aglomerată zăresc o scară lată de ciment care urcă spre o clădire de birouri. Nu am văzut-o pe hartă, dar e cu atât mai bine.

Arăt în depărtare, dincolo de intersecţie, şi tata stă lângă mine şi urmăreşte ce-i arăt.

— Vezi hidrantul ăla roşu de la blocul următor?

Îşi mijeşte ochii.

— Da.

Îi povestesc tot ce am aflat citind articolul on-line.

— Maşina a ieşit de sub control şi s-a izbit de hidrant, iar după câteva secunde i-a lovit pe biciclişti. Dar mai înainte ca accidentul să se întâmple, toţi au trecut prin intersecţie, la momente diferite. Avem zece minute până ce bicicletele vor traversa intersecţia, aşa că uite care-i planul.

Tata se holbează la mine cu ochii mari în timp ce îi descriu ce am de gând să fac, iar când ajung să îi explic ce rol va juca el, scoate o serie de mormăituri, de genul „OK” şi „am priceput”. Pare cam speriat de bombe, dar, din câte îmi dau seama, înţelege tot ce-i spun.

— Deci ăsta-i planul? mă întreabă.

— Mda.

Mă pregătesc să-i înfrunt criticile sau cel puţin propunerile de îmbunătăţire. Tata zâmbeşte însă şi îmi

spune:

— E foarte bun.

Zâmbesc şi eu.

— Mersi. Aşa mă gândeam şi eu.

Are o expresie ciudată pe faţă, de parcă ar vrea să zică ceva important, însă se mărgineşte să se uite peste umăr, în josul străzii. Un curier pe bicicletă trece în viteză pe lângă noi.

— Atunci ar fi momentul să o iei din loc, spune gesticulând spre intersecţie, după care se îndreaptă în direcţia opusă.

Într-o serie de mişcări rapide, scot skateboardul din rucsac, îl arunc pe jos, îmi iau avânt şi îmi azvârl rucsacul pe umeri în timp ce încep să alunec. Îmi fac vânt împingând cu piciorul din spate şi mă aplec în faţă şi în spate pentru a-mi găsi echilibrul. După un minut, ajung la baza scărilor. Prind skateboardul într-o mână şi urc în goană treptele. Locul e perfect – neted şi complet pustiu.

Alunec pe skate prin curtea goală, făcându-mi singur curaj, când zăresc o mică despărţitură de ciment în capătul opus. Accelerez şi mă îndrept spre ea. Mă apropii încrezător în mine. Sar şi aterizez fară probleme de partea cealaltă.

Mă întorc şi alunec înapoi spre trepte. Las skate-ul în capul scărilor şi cobor în fugă până la jumătatea

treptelor pentru a verifica ce se petrece. Pe drum sunt şi alţi ciclişti, dar mi se pare că îi recunosc pe cei trei în faţa blocului următor. Pedalează încet, în şir, iar când culoarea semaforului trece pe roşu, se opresc la stop. Deocamdată totul merge bine.

Revin în capul scărilor, înşfac skate-ul, sar pe el şi fac un 50-50 *grind* până jos, aterizând perfect. Acum îl văd bine pe tata, care dă colţul, chiar în faţa bicicliştilor. Se mişcă repede cu toţii. Alerg înapoi până în capul scărilor şi plonjez adânc pe skate până în fundul curţii ca să prind mai multă viteză.

După care pornesc, alunecând rapid spre trepte, cu vântul răvăşindu-mi părul de pe faţă. Accelerez spre ei, concentrându-mă numai asupra bordurii de ciment care desparte treptele de un pâlc de copaci. Apăsând pe coada skate-ului, echilibrez roţile pe margine şi alunec în jos – rapid dar fără să pierd controlul. Şi aterizez, flexând genunchii pentru a absorbi şocul şi răsucind iute skate-ul pentru a-l împiedica să iasă în stradă. Apoi mimez căderea.

Las skate-ul să-mi alunece de sub picioare şi mă prăbuşesc împleticit la pământ. Cad pe umăr şi mă rostogolesc, aşa cum am făcut de sute de ori, dar îmi imaginez că situaţia pare mult mai dramatică pentru necunoscători. Şi, pentru a face totul şi mai convingător, adaug câteva înfloriturі.

Zac la pământ şi îmi prind piciorul cu ambele braţe şi îl duc la piept, urlând tare şi zvârcolindu-mă de durere. În clipa următoare, tata vine lângă mine, îmbrăcat în costum, imaginea perfectă a pietonului îngrijorat.

— Eşti bine? mă tot întreabă, iar eu răspund cu alte urlete.

Plus alte zvârcoliri.

Scoate telefonul mobil, iar eu îmi feresc privirea ca să-mi ascund rânjetul de pe faţă. Niciodată nu m-am gândit că aş putea transforma un simulacru într-un gest eroic, şi mai ales nu m-am gândit că l-aş putea folosi pe tata pe post de partener.

Biciclistul s-a oprit la curbă şi-şi trece acum greutatea de pe un picior pe celălalt. Fiicele lui s-au oprit şi ele în spatele lui şi se holbează curioase la mine. Las să-mi scape un geamăt tare şi mă zvârcolesc în continuare la pământ.

Tata e nevoit să ţipe pentru a acoperi zgomotul traficului.

— Telefonul meu e mort şi băiatul ăsta are nevoie de ajutor. Puteţi suna, vă rog, la 911?

Nu aud ce răspunde bărbatul, dar se pare că scotoceşte în buzunarul de la blugi.

Spectacolul acesta stradal strălucit ar trebui probabil să fie unica mea preocupare în acest moment, dar nu pot să nu mă uit în jur. Mă uit pe stradă, dincolo de cele

două fetiţe, şi văd camioneta. Şi tata o vede şi sunt convins că amândoi ne ţinem respiraţia în timp ce vehiculul goneşte pe banda de lângă noi.

Mă salt în fund ca să mă uit mai bine, fără să îmi mai pese dacă m-am dat de gol. Oricum, peste o fracţiune de secundă nimeni nu-mi va mai acorda nicio atenţie.

Camioneta accelerează pentru a prinde stopul pe verde şi traversează intersecţia, iar după câteva momente derapează la curbă şi iese de pe drum. Loveşte hidrantul de incendiu, din care apa ţâşneşte imediat în aer, şi nu se opreşte până ce nu izbeşte clădirea în lateral. Tencuiala zboară în toate direcţiile şi din capota deschisă iese fum.

Ştiu cum va arăta scena peste câteva ore – îmi amintesc bine fotografia „de după” a clădirii (ferestre sparte, structura vizibilă, tencuiala adunată grămadă pe trotuar), dar când mă uit la fetiţa din faţa mea, o altă poză din articolul on-line îmi vine în minte. O văd cum stă acum călare pe bicicleta ei albastru-deschis, necontorsionată, şi îşi lungeşte gâtul ca să vadă ce se petrece mai încolo. Mă surprinde holbându-mă la ea. Sare din şa, ajustează cu piciorul bara de susţinere ca să facă bicicleta să stea drept şi vine către mine.

Se aşază pe vine în faţa mea.

— Ai păţit ceva la picior? mă întreabă.

— Nu. Cred că n-am nimic.

Sunt sigur că arăt ridicol, cum stau aşa în fund, în mijlocul trotuarului, cu un zâmbet prostesc pe faţă.

Îl aud pe tata, care mi se adresează direct, vorbind tare:

— Stai aici. Ne ducem să vedem dacă şoferul a păţit ceva.

Fetiţa şi cu mine îi urmărim pe taţii noştri care aleargă spre locul accidentului.

— Sper că a scăpat fără răni, zice ea.

— Nu-ţi face griji, rostesc eu pe un ton probabil prea entuziast, având în vedere împrejurările. Am o presimţire că n-are nimic.

22

Tata deschide ochii şi se uită în jur, la camera lui de lucru, de parcă acum ar vedea pentru întâia oară rafturile cu cărţi şi tablourile.

— Am reuşit? îmi lasă mâinile să cadă din mâinile lui şi începe să se plimbe de colo-colo prin faţa mea. Cum putem fi siguri că am schimbat evenimentele?

Mă uit la ceasul agăţat deasupra uşii. Nu e decât patru fără un sfert.

Tata traversează camera în trei paşi mari şi ajunge în spatele biroului, unde începe să caute printre hârtii.

— Unde e? Unde-i articolul ăla?

Îmi păstrez tonul calm, pentru a compensa anxietatea

pe care o ghicesc în vocea lui.

— Tată, e OK. Accidentul nici n-a avut loc încă. Arăt cu degetul spre ceasul analog de deasupra biroului. Când ţi-am arătat articolul, era în jur de şapte şi jumătate. Adică peste patru ore.

Ochii lui îmi urmăresc degetul, dar nu aruncă decât o privire rapidă ceasului înainte de a reveni la scotocitul prin vraful de hârtii de pe birou.

— Tată. Opreşte-te. Îmi aşez mâna peste mâna lui. Diseară vom fi atenţi la ştiri, numai că cel mai probabil *nu* va exista nicio ştire. Sau *dacă* va exista, va fi una total diferită. Te simţi bine? Eşti cam palid.

Bâjbâie după scaun, se lasă să cadă pe el şi îl trage spre birou, pe care îşi sprijină braţele. Îşi prinde capul în mâini. Umerii i se ridică şi coboară cu fiecare răsuflare înceată, deliberată, dar în afara atacului de panică pare să nu aibă alte reacţii.

Asta mă face să-mi dau seama că şi eu mă simt destul de bine. Inima îmi bate cu putere, îmi simt stomacul uşor şi-mi vine să… alerg. Să ies din casă, să sar din nou pe skateboard şi să gonesc în jos pe deal, cu vântul biciuindu-mi pielea şi răvăşindu-mi părul de pe frunte. Mă simt incredibil – nasul nu-mi sângerează şi n-am dureri de cap –, doar freamăt, de parcă întreg corpul mi-ar vibra, debordând de atâta adrenalină.

Tata îşi înalţă capul şi începe să tasteze pe computer.

Ocolesc biroul şi vin lângă el ca să îl urmăresc cum introduce toate combinaţiile posibile de cuvinte care ar putea avea legătură cu evenimentele de astăzi: „bicicletă” şi „accident” şi „intersecţie” şi „ucidere din culpă”.

Niciun rezultat.

— Tată, deocamdată n-ai ce să găseşti. Accidentul abia a avut loc. N-are cum să apară imediat on-line. Tată… adaug şi îi iau mâinile de pe tastatură. O să verificăm mai târziu, îţi promit, dar crede-mă, nu vom găsi nimic. A mers. Toată lumea e bine, cu excepţia băiatului care conducea camioneta, care e probabil rănit şi a fost arestat pentru neatenţie la volan şi nu pentru ucidere din culpă.

Nu mai apuc să zic nimic, fiindcă se ridică de pe scaun, mă trage spre el şi mă îmbrăţişează cu atâta forţă, încât abia mai pot să respir. Într-un târziu, îmi dă drumul din strânsoare, dar încă mă mai ţine de braţe. Se uită lung la mine, ca şi cum n-ar şti ce să spună, şi în final se decide:

— Sunt nişte oameni drăguţi, nu-i aşa?

Scot un hohot de râs nervos.

— Da, tată, sunt nişte oameni foarte drăguţi.

Îmi amintesc de fetiţa îngrijorată de starea şoferului şi care – într-o versiune a liniei timpului care acum nu mai există – ar fi sfârşit moartă la numai nouă ani, împreună

cu tatăl ei.

— Mă duc să-mi termin eseul, zic, gesticulând spre dormitorul meu de la etaj. Trebuie s-o iau de la capăt cu scrisul.

Mă bate zdravăn pe braţ şi chicoteşte.

— Scuze. M-am purtat cam nasol, zice.

— Nu face nimic. Eseul e la fel de nasol.

Rucsacul e mult mai uşor fară skateboard. Îl arunc pe umăr şi ajustez curelele, după care furişez o ultimă privire spre ceasul de pe noptieră. N-ar trebui să ajung în Evanston până la reuniunea absolvenţilor din weekendul acesta, dar nu mai pot aştepta. Trebuie neapărat s-o văd pe Anna acum. Ca să îi povestesc ce am făcut.

Iau cheile de la maşină de pe birou şi sprintez către Jeep şi o jumătate de oră mai târziu sunt în capătul celălalt al oraşului, parcându-l cu spatele în garaj. Opresc motorul, cobor geamul şi închid ochii.

Când îi deschid, văd pista de cros pe teren accidentat de lângă cea de alergare de la Westlake. Am ajuns exact în momentul pe care l-am ales şi într-un loc liniştit de pe traseu, în spatele unui pâlc de copaci şi al unui tufiş întins care mă ascunde vederii. Îmi aşez rucsacul pe jos şi scot din el lucrul de care am nevoie. Mă furişez apoi spre pistă şi trag cu urechea, în aşteptarea zgomotului de paşi. N-aud nimic.

Nu-mi ia mult timp ca să descopăr locul perfect. Drept în mijlocul potecii e o buturugă mare, special plasată acolo pentru ca alergătorii să sară peste ea, şi îndes cartea poştală într-o crăpătură, ca să stea dreaptă. După care mă ascund.

Adrenalina îmi curge încă repede prin vene şi cu toate că ştiu că ar trebui să stau tăcut şi nemişcat, nu mă pot abţine şi mă fâţâi în sus şi în jos. Aştept şi ascult, gata-gata să-mi ies din piele. După câteva minute aud în fine sunet ritmic de picioare care lovesc pământul, însoţit de gâfâieli şi de câte un geamăt. Mă sforţez să mă relaxez şi îmi sprijin mâna de scoarţa copacului.

După care paşii se opresc.

— Asta ieşea din buturugă, zice careva.

— Ce e? întreabă altă voce.

— O carte poştală. Din *Paris.*

Nu recunosc glasul, dar râd în barbă când remarc fascinaţia cu care rosteşte cuvântul „Paris”.

— Ce ciudat.

Alţi paşi.

— Ce s-a întâmplat?

A, asta-i vocea Annei. Rămân nemişcat şi continui să trag cu urechea.

— Nimic. Haideţi să nu mai pierdem timpul, se aude o altă voce şi fetele reîncep să alerge.

— Uită-te şi tu. Cartea asta poştală era vârâtă în

buturugă.

— Hm…

Mi-o imaginez pe Anna luând vederea din mâinile colegei şi răsucind-o între degete.

— Ciudat. Haide. Are dreptate Stacy. Să nu mai pierdem vremea.

Zgomotul se îndepărtează şi totul rămâne tăcut până ce aud iarăşi paşi, de data aceasta din direcţia opusă. Frunze se rup şi crenguţe trosnesc şi faţa Annei se iveşte de după panta lină, din spatele unui tufiş.

— Ce cauţi aici? mă întreabă. E în mod cert surprinsă să mă vadă. Sunt în mijlocul antrenamentului.

Face paşi mari, radiind în timp ce se apropie. Îmi încolăcesc braţele în jurul mijlocului ei şi o salt de la pământ.

— Hei, ce faci? Lasă-mă jos! Râde şi mă pocneşte uşor peste mână. Sunt transpirată toată.

— Nu-mi pasă.

Întăresc strânsoarea şi o sărut pe păr. Fusesem perfect conştient de valul de adrenalină care mă copleşise, însă acum nu îi mai dau aşa mare atenţie. Simt că migrena e pe cale să se instaleze, dar nu o iau în seamă.

— Eşti bine? Tremuri.

— Da. Sunt bine. Trebuie să-ţi povestesc ceva. Îmi trec mâinile prin păr. N-o să-ţi vină să crezi ce am făcut…

Dintr-odată nu ştiu cum să încep. Anna se uită la mine nedumerită şi curioasă şi mă aşteaptă să continui. Detaliile a *tot* ce s-a petrecut în ultimele patruzeci şi cinci de minute mi se învălmăşesc în minte, zburând prea repede pentru a putea prinde măcar unul. Toate acestea chiar s-au întâmplat? Bicicletele. Accidentul. Fetiţa.

— N-ar fi trebuit să te întorci până vineri.

— Da, ştiu, dar…

Un ţârâit slab în ureche mă face să mă opresc la jumătatea frazei, dar înainte de a mai apuca să rostesc vreun cuvânt, ţârâitul îşi schimbă complet intensitatea – devine acut, sfredelitor şi neîntrerupt – şi mă prind cu mâinile de cap şi mă ghemuiesc la pământ, în faţa Annei.

O aud cum mă strigă pe nume, dar vocea ei pare îndepărtată. Încerc să-mi smulg mâinile de pe cap ca să mă sprijin de pământ şi să mă ridic de jos, dar nu mă pot mişca. Îmi simt tot corpul slăbit, ca şi cum muşchii mi s-ar atrofia în chiar clipa aceasta. Genunchii îmi cedează şi cad cu pieptul în jos.

Am ochii atât de căscaţi, încât mă ustură şi-mi lăcrimează. Simt pietricele şi noroi sub unghii când mă zbat să mă scol în capul oaselor. Mă prăbuşesc din nou la pământ şi mă lovesc cu capul de ceva tare. Nu îmi mai pot controla ochii, care se închid. Şi dintr-odată

ţârâitul dispare şi se lasă liniştea.

23

Durerea mă loveşte brusc, atât de puternică şi neaşteptată, încât nici nu am timp să mă agăţ de ceva ca să mă sprijin. Capul îmi cade în faţă şi mă izbesc de podea, iar când deschid ochii zăresc o baltă de sânge sub cap. Mă uit în jos şi modelul de covor e clar cel din biroul tatei.

Niciun tufiş, niciun copac şi nici urmă de Anna. Ori de garaj şi Jeep.

Mă târăsc spre măsuţa din colţ, de lângă scaunul tatei. Mă sprijin de ea şi încerc să mă trag în sus, dar genunchii nu mă ţin şi mă prăbuşesc într-o parte, lângă taburet. Îl simt cum alunecă de sub mâna mea şi încerc să mă agăţ de el, dar efortul meu e inutil. În câteva secunde mă trezesc stând chircit pe covor.

Pieptul tricoului e îmbibat de sânge, care continuă să curgă. Îl simt prelingându-se de pe buza de sus, cald şi gros, şi strecurându-mi-se în gură, aşa că îi simt şi gustul, metalic, dezgustător. Prind cu mâna un colţ curat al tricoului şi mă strâng cu putere de nas. Mă salt în şezut şi-mi las capul pe spate, iar marginea măsuţei mi se înfige dureros în ceafă.

De fiecare dată când clipesc, îmi simt ochii în flăcări şi picături de sudoare mi se adună pe frunte. Capul îmi

zvâcneşte de durere şi în gură simt câlţi.

Şi pe urmă totul se întunecă în jur.

— Bennett!

Vocea e îndepărtată, înăbuşită şi de nerecunoscut. Încerc în zadar să deschid ochii.

— Bennett. Scoală-te. Bea asta.

— Anna?

Nu văd nimic, iar când reuşesc în fine să articulez „Unde sunt?”, cuvintele îmi ies din gură bolborosite şi neclare. Încerc din nou să deschid ochii şi întrezăresc într-un târziu o rază de lumină. Pipăi în jur ca să-mi dau seama unde sunt. E ceva moale pe jos. Ca un covor.

— Anna? întreb din nou.

— Bennett.

Simt o mână pe umărul meu. Capul mi se învârte şi fac eforturi disperate să-l ţin în loc.

— Unde sunt? bălmăjesc iar.

De data asta, vocea îmi sună ceva mai limpede, dar tot nu capăt un răspuns.

Mâna îmi strânge umărul.

— Bea asta, fiule.

Simt ceva răcoros la buze şi înainte să am timp să procesez ce se întâmplă, lichidul rece ca gheaţa îmi pişcă limba, dar îmi arde gâtul în timp ce alunecă în jos. Mă cutremur şi împing paharul din faţa mea.

— Bea, zice el, şi-mi duce iar paharul la gură.

La început sorb cu înghiţituri mici, dar apa e atât de bună, atât de umedă, încât mă aplec cu disperare să înghit mai multă, şi mai multă. Paharul se înalţă şi sorb cu lăcomie din el, până ce îl golesc.

— Aşa, ai văzut? Acum e mai bine.

Deschid ochii. Expresia de pe faţa tatei e plină de îngrijorare şi mâna lui mă prinde iarăşi de umăr. Îl aud cum aşază paharul pe masa de lângă mine.

— Crezi că te poţi ridica?

Dau încet din cap şi mă sforţez să mă salt de jos.

Sângerarea din nas nu seamănă acum de niciun fel cu ultima. De data asta am tricoul complet îmbibat. Îmi amintesc cum am pipăit sângele, cum l-am gustat, şi mă chircesc îngreţoşat. Tata mă prinde de umeri şi mă trage în capul oaselor.

— Mă duc să-ţi mai aduc nişte apă. Mă întorc imediat.

Vreau să-i atrag atenţia ca apa să fie la temperatura camerei, dar uşa se închide înainte să apuc să rostesc cuvintele. Mă holbez în sus, spre tavan, şi îmi fixez privirea pe o crăpătură din tencuială. Refuz să închid ochii, cu toate că îmi lăcrimează şi mă ard.

Trec câteva minute şi tata reapare şi-mi vâră un pahar de apă în mână, apăsându-mi un prosop înmuiat în apă rece pe frunte. Îmi deschide cealaltă palmă şi aşază în ea trei pastile. Scutur încet din cap.

— E Advil, zice. Ia-le. O să te ajute.

Dau să îi spun că e ceva normal să am dureri de cap. Că vor trece de la sine şi că tot ce îmi trebuie e apă, cafea şi douăzeci de minute de odihnă. Dar îmi dau seama că migrena asta e diferită de celelalte şi că ceea ce ştiu eu că se întâmplă „întotdeauna" nu se aplică, mai mult ca sigur, şi de această dată. Arunc pastilele în gură şi le dau pe gât cu apă. Tata mă urmăreşte din ochi. Golesc paharul din câteva înghiţituri.

Mâinile îmi tremură în continuare, aşa că mi le strâng în pumni.

— Mă duc să-ţi aduc un tricou curat, zice tata, pornind spre uşă.

— Tată. Mă holbez din nou la crăpătura din tavan, însă cu coada ochiului îl văd că se opreşte. Vrei să rămâi cu mine, te rog? îl întreb, şi în câteva clipe se întoarce şi se aşază pe taburet, fără să mă scape din ochi.

Rămânem aşa, tăcuţi şi nemişcaţi, mult timp.

— Acum vrei să-mi explici unde ai fost? mă întreabă.

Îmi frec puternic tâmplele cu încheieturile degetelor şi mă uit la ceasul de pe peretele din spatele biroului lui. Mijesc ochii, încercând să desluşesc cât e ceasul, dar văd arătătoarele ca prin ceaţă.

— Unde am fost? zic şi mă forţez să dau filmul înapoi, trecând prin toate evenimentele întâmplate.

Am aşteptat împreună cu tata să apară în presă ştirea

despre accident, ca să vedem dacă e diferită de cea originală, pe care o printasem pentru tata. Pe urmă mă dusesem să o văd pe Anna, şi după aceea totul se întunecase şi când deschisesem ochii, zăceam ca vai de capul meu întins pe covor şi tata era lângă mine, cu paharul cu apă în mână.

— Cât e ceasul?

Vocea îmi este încă slabă şi răguşită. Mă frec pe gât.

Cu toate că ceasul de pe perete e la vedere, tata se uită la cel de la încheietura mâinii.

— E trecut cu puţin peste ora două. Bennett, trebuie să-mi spui unde ai fost.

— Ora două? repet eu, fără să-i iau în seamă rugămintea.

Îmi frec cu şi mai mare furie fruntea. Nu are niciun sens. Era în jur de ora patru când plecasem ca să o văd pe Anna.

Dintr-odată, totul se limpezeşte în mintea mea şi încep să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Am fost aruncat înapoi în prezentul meu. Cu violenţă.

Inima îmi bate repede în piept în timp ce pun lucrurile cap la cap. Era în jur de trei şi jumătate când printasem articolul cu accidentul ca să i-l arăt tatei. Înseamnă că nu am schimbat evenimentele.

Acum sunt pe deplin conştient şi casc ochii mari, întorcând brusc capul spre tata. Mişcarea mea rapidă îl

face să tresară şi să se dea un pic în spate, dar eu nici măcar nu încerc să îmi ascund teama din voce.

— Te rog, spune-mi că le-am oprit. Le-am oprit, nu-i aşa?

Pare mirat.

— Ce să oprim? mă întreabă, şi mâinile încep să-mi tremure din nou. Bennett, trebuie să-mi spui unde ai fost.

— *Bicicletele?*

Deşi nu asta am intenţionat, sună mai mult a întrebare, îmi strâng pumnii iar pe lângă corp.

— Bicicletele?

Îi simt nedumerirea din glas. Habar n-are despre ce vorbesc eu. Nu le-am oprit. Am fost aruncat în timp şi nu am reuşit, la urma urmei, să le opresc. Îmi acopăr faţa cu mâinile.

— Tată, spun fără să mă uit la el. A fost un accident de biciclete şi noi doi ne-am întors în timp şi… Am luat cu mine skateboardul, a fost o diversiune, şi tu m-ai ajutat. Fetiţa aceea… mă înec eu.

— Ştiu, ştiu, zice el pe un ton de parcă ar fi îngrijorat acum nu numai de starea mea fizică, ci şi de cea mintală. Fetiţa e bine. Toţi sunt bine. Exact aşa cum ai prevăzut.

Îmi iau mâinile de pe faţă şi mă holbez la el.

— Ce? Eşti sigur?

— Absolut. Te-am aşteptat să te întorci acasă ca să-ţi arăt articolul. Vorbeşte pe un ton convingător, dar eu continui să mă uit la el de parcă m-aş aştepta cumva să se răzgândească. Articolul este exact aşa cum mi-ai spus tu. Un adolescent a intrat cu camioneta într-o clădire. Niciun cuvânt despre vreo familie de biciclişti.

Îşi aminteşte. Îşi aminteşte, iar dacă îşi aminteşte, înseamnă că s-a întâmplat. Nu am şters trecutul. Nu înţeleg nimic, dar un zâmbet mare mi se lăţeşte pe faţă şi în clipa următoare îmi simt pielea strângându-se, de parcă ar fi gata să crape. Mă scarpin şi mă uit la deget. E plin de sânge închegat, dar nu-mi pasă. Scot un hohot de râs.

— Bennett, asta s-a întâmplat ieri.

Îngheţ şi zâmbetul îmi dispare de pe faţă.

— Cum?

Dă din cap. Se uită şi acum la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

— Ieri? Nu… nu se poate.

Tocmai am coborât din camera mea. Tocmai m-am întâlnit cu Anna.

— Bennett, e joi după-amiază. Îşi trage taburetul mai aproape de mine şi pare că-şi alege cu grijă vorbele. Mama ta şi cu mine am fost îngrijoraţi de moarte. Ai ieşit de la mine din birou şi mi-ai spus că te duci la tine în cameră ca să lucrezi la un eseu, dar când mama te-a

chemat să vii la masă, nu erai în casă. Ai lipsit toată noaptea. Şi acum o oră te-am găsit aici în cameră, întins pe covor.

Rămân încremenit. Nici nu-mi vine să rostesc cuvântul cu voce tare. *Joi?*

— Fiule, zice tata, rostind cuvântul cu blândeţe şi mare grijă, de parcă aş avea nevoie de mai mult timp pentru a procesa ce are de gând să-mi spună. Accidentul a avut loc ieri, Bennett. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat după ce ne-am întors acasă?

Încerc să-mi amintesc. Am fost aici, în biroul tatei, şi pe urmă am urcat la etaj, am luat o vedere din sertar şi am vârât-o în rucsac. Am închis ochii şi am ajuns la pista de cros pe teren accidentat de la Westlake. M-am ascuns în spatele unor tufişuri şi le-am auzit pe Anna şi pe colegele ei speculând pe tema cărţii poştale misterioase. Şi după aceea Anna a venit la mine şi am discutat. Şi m-am simţit excelent, asta până ca ţiuitul acela groaznic din ureche să mă culce cu faţa la pământ. După care m-am trezit aici, în biroul tatei. Totul s-a întâmplat acum cincisprezece minute, cel mult douăzeci.

Numai că nu s-a întâmplat acum douăzeci de minute. Ci ieri.

— Bennett, trebuie să-mi spui unde ai fost. Trebuie să-mi spui adevărul. De ce ai lipsit azi-noapte de acasă?

Adevărul. Îmi feresc ochii şi clatin din cap. Nu pot să-

i spun unde am fost pentru că n-am idee.

Îl privesc drept în ochi.

— Tată, crede-mă, nu ştiu unde am fost.

Se uită neîncrezător la mine şi scoate un oftat lung, ca pentru a se face şi mai bine înţeles.

— Nu mă minţi, Bennett. Cum de nu ştii unde ai fost în ultimele douăzeci şi două de ore?

Douăzeci şi două de ore? Simt cum îmi cade falca şi mă holbez la el cu ochii mari, clătinând din cap. Nu ştiu. Chiar nu am nici cea mai vagă idee unde am fost.

Îşi dă probabil seama, judecând după expresia mea, că nu îl mint de data asta.

— Chiar nu ştii, nu-i aşa?

Clatin şi mai tare din cap, îmi ridic picioarele la piept şi îmi îngrop faţa în genunchi.

— Ce s-a întâmplat cât am lipsit? îl întreb fără să îl privesc.

Ezită, apoi răspunde, cântărindu-şi cu grijă vorbele:

— I-am povestit mamei totul, spune încetişor, iar eu îmi ridic brusc capul. Când am văzut că se făcuse miezul nopţii şi tu încă nu te întorseseşi…

Glasul i se frânge. Îmi las capul să cadă înapoi pe genunchi.

— Care e ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti?

Mint.

— Că stăteam la mine în cameră şi lucram la eseu.

— Şi după aia?

Cad pe gânduri cam un minut, până mă hotărăsc să mint în continuare.

— Şi după aia m-am trezit încercând să mă adun de pe covorul din biroul tău.

Trebuie să mă întorc la Anna şi să o liniştesc că totul e în regulă. Am lăsat-o acolo, în pădure, urmărindu-mă cum dispar. I-am promis că niciodată nu o voi mai părăsi aşa. Dar după asta îmi vine o idee. Dacă de fapt nici nu am fost plecat? Dacă în toate astea douăzeci şi două de ore am stat aici, numai că nu îmi amintesc?

— Uite ce-i, ieri ai făcut un lucru minunat. Poţi să fii mândru de tine.

— Dar?

— Dar e periculos. Arată spre petele de sânge care au pătat covorul. Bennett, tu eşti un copil deştept şi deja ştii lucrul ăsta, dar simt oricum nevoia să ţi-o spun. Trage taburetul mai aproape şi se apleacă spre mine. Ceea ce ţi s-a întâmplat acum e din cauza călătoriei în timp, nu-i aşa?

Mă holbez la el cu o privire goală.

— Mama ta a avut dreptate de la bun început. E prea periculos.

Trag încet aer în piept şi mă gândesc la cuvintele tatei. Nu mama a avut dintotdeauna dreptate… Eu am avut. Eu am ştiut de la bun început că nu ar trebui să schimb

cursul evenimentelor. Nu există o a doua şansă, chiar dacă este meritată.

După episodul cu Emma mă simţisem bine. Chiar şi după cel cu incendiul. Ultima dată când mă întorsesem din Evanston, îmi cursese sânge din nas, dar nu crezusem că are vreo legătură cu călătoria mea în timp. Şi acum am ajuns să nu ştiu cum am petrecut douăzeci şi două de ore din viaţa mea şi să fiu acoperit de sânge din cap până în picioare; e limpede, există o legătură între *toate* astea. Îmi pot folosi talentul pentru a face bine, dar trebuie să plătesc un preţ.

— Unde e mama? întreb.

— Doarme. Nu a dormit toată noaptea. Am convins-o în cele din urmă să se odihnească. O să se bucure că te-ai întors acasă teafăr şi nevătămat. Se ridică de pe taburet şi-şi şterge nişte fire de praf imaginare de pe pantaloni. Să ştii că mama ta e destul de supărată pe mine. Crede că eu te-am convins să o faci.

— De ce crede asta?

Ridică din umeri.

— Pentru că aşa i-am spus. În plus, este greşeala *mea.* Chiar dacă tu ai venit cu ideea, eu am fost cel care a insistat să o pui în practică.

— Ba nu, zic eu, dar fără să reuşesc să-i schimb părerea.

Tata se uită fără rost prin cameră şi pare complet

dezumflat.

— Tată?

Îşi întoarce privirea spre mine. Şi în clipa următoare îmi amintesc cum făcusem întoarcerea aceea în 50-50 *grind* pe skate la coborârea treptelor şi cum mimasem căderea. Îmi amintesc de privirea de pe faţa fetiţei. Şi cât de strâns mă îmbrăţişase tata după ce totul se terminase.

— Să ştii că a fost grozav, adaug.

— Da, a fost incredibil, nu-i aşa?

Şi iat-o acum din nou: privirea lui atunci când ne întorseserăm. Pare iarăşi triumfător şi mândru şi simt un gol imens în stomac când mă gândesc că e posibil să fie pentru ultima oară când îl văd aşa.

— Mai mult decât atât, zice el, chiar aşteptam cu nerăbdare să mai facem asta împreună, dar acum… Clatină din cap şi îşi aşază o mână pe genunchiul meu. Îţi mulţumesc că m-ai luat cu tine. Mă bate uşurel cu palma peste picior, după care, pentru a-şi face de lucru, întinde mâna şi ia paharul de pe masă. Îţi mai aduc nişte apă. Mă întorc imediat.

De cum iese din cameră, mă ridic în picioare. Mă clatin încă şi mă simt slăbit, dar mă prind de marginea scaunului şi mă îndrept de spate. Pornesc spre uşă, dar ecranul computerului îmi atrage atenţia şi simt nevoia imperioasă de a vedea ştirea cu ochii mei.

Mă apropii împleticit de birou, mă aşez pe scaunul din piele al tatei şi întind mâna după mouse. Dau să deschid o nouă fereastră din *browser,* dar nu e cazul, o imagine este deja afişată pe ecran. E o ştire de azi-dimineaţă, despre un băiat care a fost ultima oară zărit la staţia de autobuz din apropierea casei, dar nu a ajuns la şcoală.

Tata nu exagerase atunci când mi-a spus că aştepta cu nerăbdare să schimbăm din nou împreună mersul evenimentelor.

Ba chiar găsise deja ceva de schimbat.

24

Apuc să urc jumătate din trepte când mama mă zăreşte din capul scării. Porneşte să coboare în goană şi eu mă prind de balustradă.

— Ai venit… Ce ţi s-a întâmplat?

Clipeşte des, de parcă i-ar fi greu să-şi concentreze privirea.

— N-am nimic.

— Ba *ai,* Bennett!

Ochii îi fug de pe faţa mea la blugi şi înapoi în sus.

— Mi-a curs sânge din nas, atâta tot, zic eu, holbându-mă în gol la tricoul meu.

— *Nu* e doar atât. Strânge din buze şi bărbia îi tremură. Unde ai fost toată noaptea? Bennett, te rog, spune-mi ce s-a întâmplat.

Se uită la mine cu o privire sticloasă şi îmi dau seama cât de mult suferă. Sunt atâtea lucruri pe care aş vrea să i le spun, dar m-am afundat aşa de tare în minciuni, încât n-aş şti de unde să încep. Când ochii noştri se încrucişează, mă simt ca un băieţel de cinci ani care tocmai a căzut de pe tobogan şi are nevoie de alinare din partea mamei. Şi dacă i-aş povesti totul, pun pariu că asta aş căpăta de la ea.

— Unde ai fost? repetă ea încet.

— Nu ştiu, mamă.

Vocea mi se frânge în clipa în care rostesc cuvintele şi îmi dreg glasul. Îmi dau seama după expresia de pe faţa ei că mă crede. Dar îmi mai dau seama şi că asta nu e de ajuns. Dacă intenţionez să ajung cândva în capul scărilor, va trebui să vin cu ceva mai bun.

Îşi aşază mâna peste mâna mea, încurajându-mă să continui.

— M-am trezit în halul ăsta în biroul tatei.

Îmi trag tricoul departe de corp şi clatin din cap. După care mă uit în jos spre balustradă, ezit şi îmi aleg cu grijă vorbele. Niciodată nu am discutat cu mama în amănunt despre talentul meu. Ne-am învârtit amândoi în jurul cozii. Dar acum nu am de ales, trebuie să atac problema frontal.

— Tata ţi-a povestit ce am făcut amândoi, nu-i aşa?

Dă din cap afirmativ.

— Ei bine, se pare că după asta am leşinat, continui eu.

Îşi încrucişează braţele la piept. De la gât în jos pare furioasă, dar faţa o trădează.

— Ai fost leşinat în tot acest timp? zice şi scutură din cap, ca şi cum s-ar mira singură că e în stare să pună o asemenea întrebare ridicolă.

Ridic din umeri şi încerc să par nepăsător, de parcă n-ar fi mare scofală. Însă îmi simt faţa schimonosindu-se şi dându-mă de gol. O privesc drept în ochi.

— Pe cuvânt, habar n-am unde am fost.

Faţa mamei exprimă acum un amestec ciudat de înţelegere şi îngrijorare.

Instinctul „luptă sau fugi" mi se trezeşte brusc şi mă face să mă apuc şi mai strâns cu mâinile de balustradă şi să-mi îndepărtez iarăşi tricoul de corp.

— Te rog, nu vrei să discutăm mai târziu despre asta? Vreau să mă duc să mă spăl.

Nu aştept să-mi răspundă şi îi plantez un pupic pe obraz, strecurându-mă în sus pe lângă ea.

— Ai nevoie de ceva? strigă în urma mea.

Da. Am nevoie să fiu în două locuri în acelaşi timp. Am nevoie să fiu cu toată lumea şi toată lumea să fie cu mine.

— Nu, mersi, răspund în timp ce cotesc pe hol.

Intru în baie şi mă grăbesc să-mi spăl sângele de pe

faţă cu săpun şi apă caldă. Mă pieptăn, dar părul meu pare în continuare gras şi lipicios. Îmi scot tricoul şi îl arunc la coşul de gunoi. E unul dintre tricourile mele preferate, însă în clipa asta sper să nu-l mai văd în viaţa mea.

Închid uşa dormitorului şi o încui. Am pleoapele grele şi deşi forţa gravitaţională mă trage spre pat, aleg să o ignor. După toate câte s-au întâmplat, realizez că ceea ce intenţionez să fac e unul dintre cele mai prosteşti lucruri posibile şi că un număr practic infinit de piedici mi s-ar putea pune în cale. Dar trebuie neapărat să mă duc să o revăd pe Anna. Doar pentru câteva minute. Doar cât să-i spun că sunt OK şi să verific dacă versiunea mea asupra celor petrecute pe pista de cros este aceeaşi cu a ei. După care n-am decât să dorm.

Blugii îmi sunt parcă lipiţi de piele. Îi scot şi îi arunc în coş şi pe urmă cotrobăi prin sertare după pantalonii de trening preferaţi şi un hanorac Cal Bears. Îmi schimb ciorapii şi-mi vâr pantofii în picioare. Ochii îmi ard şi încep să lăcrimeze, dar mi-i şterg cu dosul palmei.

Rucsacul e plin şi sunt aproape gata de plecare. Mă duc la minifrigider şi scot un Red Bull, iar de sub pat două sticle de apă la temperatura camerei, apoi aşez totul pe noptieră, ca să le am la îndemână când mă întorc.

Stau în mijlocul camerei, pregătit să închid ochii,

când aud o bătaie în uşă. Înjur în şoaptă şi-mi azvârl rucsacul într-un colţ.

— Intră, spun după ce mă întind pe pat şi mă prefac că moţăi.

Mânerul se învârte şi clicăie de câteva ori.

— E încuiat, strigă mama de cealaltă parte a uşii şi eu traversez cu paşi greoi camera ca să mă duc să descui. Pot să intru?

Nu. Tocmai plecam. *Trebuie* să plec. Fac însă câţiva paşi în spate şi-i deschid uşa. Intră şi se îndreaptă către fereastra circulară din colţ, cu vedere spre golf. Îşi trece degetele peste ramă, apoi îşi încrucişează braţele la piept şi rămâne cu spatele la mine.

— Îmi amintesc de ziua când ne-am mutat în casa asta.

— Mamă, spun eu. Sunt foarte obosit. Îmi acopăr ochii cu mâna. Chiar trebuie să purtăm discuţia asta acum?

Continuă de parcă nu m-ar fi auzit.

— Tu şi cu tatăl tău veneaţi încoace cu camionul de transport de mobilier, iar eu am făcut ocolul casei, cameră cu cameră, încercând să ghicesc pe care le veţi alege tu şi cu Brooke. Şi stăteam aici, admirând peisajul, când Brooke a intrat şi a spus că asta era camera pe care o voia. Dar am convins-o să o ia pe cealaltă.

— De ce? întreb eu.

— Asta era mai drăguţă. Avea vederea asta superbă şi m-am gândit că ar trebui să-ţi aparţină ţie. La urma urmei, datorită ţie ne-am permis să cumpărăm casa, nu-i aşa? Se răsuceşte cu faţa spre mine. Să ştii că l-am certat foarte aspru pe tatăl tău pentru ceea ce aţi făcut voi doi…

— N-am făcut decât să cumpărăm nişte acţiuni.

A fost mai mult decât atât, dar n-am chef să intru acum în detalii. Am tot discutat despre asta şi am tot dezbătut diversele nuanţe ale manipulării pieţei prin cumpărarea de acţiuni pe baza unor informaţii pe care niciunul dintre noi nu ar fi trebuit să le deţină ori să le poată folosi. Dar, pe de altă parte, ultima dată când am verificat, legislaţia împotriva informaţiilor obţinute din interior nu zice nimic despre călătoriile în timp.

— Nu am de gând să-ţi cer să justifici ce ai făcut, Bennett. Cu toate că şi acum consider că a fost un lucru incorect. Însă ţi-am înţeles motivele.

Nu spun nimic.

— Ai vrut să ne faci fericiţi. Să oferi familiei tale o viaţă mai bună.

— Mda.

— Şi poate să-l faci pe tata să renunţe să te bată la cap.

Zâmbesc.

— Da, poate şi asta.

Îmi aruncă o privire încărcată de înţelesuri şi se încordează, ca şi cum s-ar pregăti să rostească ceva important.

— Întotdeauna am apreciat ce ai făcut pentru familia noastră, Bennett, dar vreau să ştii un lucru. Face câţiva paşi spre mine, fără să se apropie însă ca să o pot atinge. Nu era nevoie să faci toate astea, spune.

Îşi desface braţele şi cuprinde camera din ochi.

Îi arunc o privire sceptică şi ea clatină din cap.

— Nu mă înţelege greşit. Apreciez ce ai făcut pentru noi… şi recunosc, îmi plac lucrurile frumoase şi viaţa noastră a devenit mult mai uşoară după ce am avut… toate astea. Dar nu era nevoie.

Pare hotărâtă în ceea ce spune şi eu nu mă abţin şi ridic din sprâncene.

— Vorbesc serios. Tatălui tău nu îi plăcea slujba pe care o avea, iar mie nu-mi plăceau apartamentul acela mic şi cartierul nesigur în care locuiam. Şi e adevărat, nu prea aveam bani şi ne certam frecvent pe tema asta, dar ştii ceva?

Clatin din cap.

— Tatăl tău şi cu mine ne iubim şi vă iubim pe tine şi pe Brooke mai mult decât vă daţi voi seama. Şi am fi scos-o la capăt şi fără toate astea. Probabil că sesizează o urmă de incredulitate în ochii mei, căci se grăbeşte să adauge: Poţi să fii sigur, şi îmi aruncă o privire aspră

pentru a-şi sublinia spusele.

Probabil că încă nu par convins. Am văzut-o cât de mult îşi iubeşte maşina şi hainele ei de firmă.

— Vrei să zici că ai fi dispusă să renunţi la ăsta? întreb, arătând spre şiragul de perle de la gâtul ei.

— Absolut. Mai mult, cred că ar fi bine să scap de sentimentul de vinovăţie.

Mă uit în ochii ei şi văd că vorbeşte serios.

— Tatăl tău mi-a povestit ce aţi făcut voi ieri pentru familia aceea. Şi despre incendiu…

Vocea i se frânge. Face trei paşi în faţă şi mă îmbrăţişează.

— Sper că nu te-a convins să…

Îi tai vorba.

— Mamă, tata nu m-a convins să fac nimic. Jur. A fost ideea mea. Îmi simt faţa arzând. Te rog să nu-ţi mai faci atâtea griji, sunt stăpân pe situaţie.

— Aşa să fie?

Îmi aruncă o privire piezişă. Are dreptate şi o ştie. Acum două zile aş fi fost îndreptăţit să susţin aşa ceva, dar astăzi… ei bine… nu prea.

— Uite ce-i… Mă bucur că le-ai ajutat pe fetiţele acelea, Bennett, mă bucur cu adevărat. Dar tu eşti copilul *meu* şi îmi dau seama că e egoist din partea mea, dar nu vreau să te expui pericolelor pentru a-i salva pe alţii.

Scutur din cap.

— Zău aşa, mamă… Nu mă expun niciunui pericol.

— Ba da, Bennett. Prea multe nopţi am petrecut întrebându-mă pe unde umblau copiii mei. Aş vrea să fii aici, în locul ăsta, şi să trăieşti ca un om normal.

Ştiam eu că mai devreme sau mai târziu avea să scoată din gură cuvântul „normal”. Fără să mă gândesc, mă pomenesc că spun:

— Mamă, fie ce-o fi, tot o să mă întorc s-o vizitez pe Maggie.

Falca îi cade. Întind mâna spre birou şi iau de pe el fotografia cu bunica şi cu mine.

— Ţi-am spus că am făcut fotografia asta când am locuit la ea, acum câteva luni, în anul 1995, dar te-am minţit. Nu aşa arăta ea în ’95. Poza asta a fost făcută în 2003, cu puţin înainte să moară.

Mâinile îi tremură în timp ce ia poza înrămată din mâna mea.

— De ani de zile mă tot duc la Maggie. Am grijă de ea.

Se uită în jur după ceva de care să se sprijine, dar nu găseşte nimic la îndemână, aşa că face doi paşi în spate şi se aşază pe marginea patului.

— Te duci la ea?

Buzele îi tremură când mă întreabă, iar când dau din cap, îşi acoperă gura cu palma.

— Foarte des, răspund eu.

Stă aşezată pe patul meu, holbându-se la poză, şi, urmărind-o, îmi dau seama că ar fi momentul perfect pentru a-i povesti şi despre Anna. Tot ce ar trebui să fac ar fi să scot albumul foto din fundul sertarului şi să rostesc câteva cuvinte simple, ca de pildă *Mă întorc în Evanston şi ca s-o văd pe ea. O cheamă Anna,* după care să încep să dau paginile albumului. Şi atunci ar înţelege. N-ar avea încotro şi ar înţelege.

Dar nu apuc să zic nimic, căci mama mă priveşte cu ochi umezi şi bate cu palma în salteaua de pe patul meu, făcându-mi semn să mă aşez. Întrebarea ei se referă la bunica, nu la iubita mea.

Aşa că în loc să mă duc spre birou ca să scot albumul, mă aşez lângă mama şi-i povestesc totul, începând cu florile pe care Brooke le-a plantat în grădina lui Maggie şi cu facturile pe care le-am achitat pentru ea şi terminând cu descrierea camerei în care locuiesc atunci când merg în vizită la ea. Lacrimile îi curg pe obraji, deşi nu a aflat nici pe departe totul.

Îi cer să-mi spună ce s-a întâmplat între ele două.

— Ne certam pe lucruri lipsite de importanţă şi chiar nu ştiu de ce am lăsat certurile astea să ne ţină departe una de alta atâta timp, spune ea şi tot corpul îi tremură, iar lacrimile prind să-i curgă mai iute pe obraji. Din cauza unor neînţelegeri stupide, am împiedicat-o să-şi

cunoască nepoţii… Inspiră adânc. Şi era singură când…

Nu-şi poate duce propoziţia la capăt, dar ştiu ce vrea să spună.

Mă trag mai aproape, lipindu-mă de ea.

— Nu a fost singură, spun eu încetişor şi ea îşi ridică ochii spre mine.

Îi povestesc cum Brooke şi cu mine ne-am întors în Evanston în ziua morţii bunicii şi cum am ţinut-o de mână şi am privit-o cum piere. Brooke a sunat la 911 şi imediat ce ambulanţa a sosit, am dispărut amândoi de acolo.

Mama mă strânge cu putere în braţe, iar eu mă relaxez, uşurat că a aflat în fine totul. Caut să găsesc o cale de a-i povesti şi despre Anna, fiindcă m-aş simţi minunat dacă aş reuşi să scap de toată povara minciunilor, dar am senzaţia că nu este momentul potrivit.

— Mulţumesc, spune ea, mângâindu-mă pe spate.

Se îndreaptă de şale şi se ridică în picioare. Îşi freacă mâinile de pantaloni şi-şi aranjează bluza, uitându-se în jur de parcă pereţii ar apăsa-o cumva şi ar dori să scape de aici. Mă sărută pe obraz, îmi spune că mă iubeşte şi mă priveşte drept în ochi.

— Te rog, fă-mi o favoare, spune cu o voce ceva mai fermă. Nu mai călători o vreme. Trebuie să mă gândesc la tot ce mi-ai povestit. Sper că înţelegi. Deocamdată,

tot ce vreau este să te ştiu aici, în siguranţă. Te rog, vrei să faci asta pentru mine?

Nu aşteaptă să răspund şi continuă:

— Acum ar trebui să te las să te odihneşti. Dă să plece, apoi se răsuceşte spre mine. Şi încă ceva, sun-o, te rog, pe Brooke. Se uită spre birou, aşteptându-se probabil să-mi vadă mobilul acolo unde îl ţin de obicei. E sora ta şi-şi face griji pentru tine, adaugă şi uşa se închide cu un zornăit în urma ei.

Mă uit la uşă şi mă gândesc ce mult aş vrea să pot respecta dorinţa mamei. Mă uit apoi la patul meu, dorindu-mi să mă pot întinde şi să dorm vreo zece ore încheiate. Mă uit pe geam şi sper că Jeepul e în continuare în garaj şi că telefonul meu e tot în torpedou şi dorindu-mi să o pot suna pe Brooke ca să îi povestesc totul. Riscurile sunt imense. Însă impulsul de a o vedea pe Anna – şi de a-i spune că sunt bine şi a-i cere să mă ajute să pun cap la cap cele întâmplate ieri – e mai puternic decât orice altceva.

Scot rucsacul de sub pat şi mi-l trag pe umeri, stau în mijlocul camerei şi închid ochii. Sunt tentat să vizualizez iarăşi traseul de cros şi să aterizez tot acolo, la doar un minut sau două după momentul când presupun că am fost aruncat înapoi în prezent, dar îmi fac totuşi griji că aş putea să şterg accidentul de bicicletă. Aşa că mă concentrez în schimb pe ziua de

ieri, puţin înainte de miezul nopţii. Vizualizez camera Annei. Vizualizez ceasul de pe noptiera ei. Închid ochii. Peste câteva secunde, îi deschid.

Mă aştept să văd rafturile familiare, pline de trofee şi CD-uri, dar dau peste imaginea dormitorului meu alb banal. Închid ochii şi încerc din nou. Când îi deschid, mă aflu exact în acelaşi loc.

Nu se poate.

Se repetă situaţia de data trecută, când Anna a fost aruncată din dormitorul meu în timpul ei prezent, iar eu am rămas blocat aici, incapabil să-mi părăsesc camera.

Poate că pur şi simplu creierul meu este prea obosit. Poate că doar are nevoie de ajutor suplimentar. Rămân pe loc şi mă răsucesc la o sută optzeci de grade, căutând din ochi ceva care să mă ajute să vizualizez spaţiul unde mi-am propus să ajung.

Albumul foto este îngropat şi acum adânc în fundul sertarului, dar îl scot şi îl deschid la ultima fotografie, cea cu Anna şi cu mine stând întinşi pe covorul din camera ei. Ea îşi ţine mâna întinsă sus în aer şi amândoi zâmbim. Mângâi suprafaţa din plastic cu vârfurile degetelor şi închid ochii. Acolo vreau să ajung.

Închid ochii. Din nou. Şi din nou. Nimic.

După alte şase încercări, mă chircesc pe podea, lângă pat. Mi-e greaţă şi sunt complet epuizat. Următorul lucru de care îmi amintesc este că mă trezesc dimineaţa,

cu razele de soare revărsate asupra mea.

25

N-am cea mai vagă idee ce se întâmplă acum cu Anna. Nu ştiu decât ce se petrece aici. Zilele se scurg şi deja am irosit patru încercând cu disperare să mă întorc la cea în care am plecat de lângă Anna acolo, în pădure. Închid ochii, îi deschid şi repet aceleaşi gesturi la nesfârşit, sperând mereu într-un alt rezultat. Cred că Einstein a fost cel care a catalogat asta drept definiţia nebuniei.

Au trecut trei săptămâni şi patru zile de la petrecerea aniversară a Emmei, ceea ce înseamnă că weekendul cu reuniunea absolvenţilor a fost deja. Mai rău, am părăsit-o pe Anna exact la fel ca ultima dată: am lăsat-o singură, fără niciun avertisment. Aşa cum jurasem că nu voi mai face niciodată.

Mama mă lasă să chiulesc de la şcoală vineri şi din nou luni, dar marţi insistă că mi-am revenit şi că sunt pe deplin capabil să înfrunt o zi plină de lecţii. Aşa că mă târăsc din parcare direct spre ora de Civilizaţiile lumii, cursul pentru avansaţi. Nu ajung primul în clasă, dar nici ultimul.

Scot din rucsac caietul şi un creion şi mă apuc să mâzgălesc ceva, în aşteptarea clopoţelului.

— Hei, salut, străine.

Mă uit în stânga şi o văd pe Meg ocupându-şi locul.

— Bine ai revenit printre noi, spune.

— Mersi.

Îi arunc un zâmbet şi mă întorc la mâzgălitul meu.

După un minut sau cam aşa ceva, se apleacă peste culoarul dintre bănci.

— Ai ratat testul de la jumătatea trimestrului. A fost ieri. A acoperit tot ce am studiat până acum.

Mă opresc din desenat şi mă uit la ea.

— A fost destul de greu, dar… ridică ea din umeri. Cred că m-am descurcat bine. În fine, dacă vrei să-ţi împrumut notiţele mele…

Doamna McGibney intră în clasă legănându-şi servieta şi mă ocheşte din prima.

— Domnule Cooper, zice ea pe un ton plat. Lasă servieta să îi cadă lângă catedră, unde aterizează cu o bufnitură. Începe să scrie pe tablă subiectul lecţiei de astăzi, dar îmi dau seama că la mine se referă atunci când spune: Ai lipsit la testul de ieri. Poţi să îl dai în pauza de prânz.

Furişez o privire spre Megan, care se strâmbă.

— Astăzi? întreb eu.

— Da, domnule. Astăzi ar fi tocmai bine. Îşi ia ochii de pe tablă şi se uită la mine peste umăr. Nu-ţi face griji, poţi să mănânci în timpul lui.

Se întoarce cu faţa spre tablă şi continuă să scrie.

— Speram să-mi acordaţi câteva zile ca să recapitulez.

— Am anunţat testul miercurea trecută, domnule Cooper. În catalogul meu scrie că ai fost prezent atunci. Judecând după punctajele obţinute, toată lumea de la acest curs şi-a petrecut ultimele zile „recapitulând". Dacă dumneata nu ai făcut la fel, asta nu este treaba mea.

— Dar am fost bolnav.

Scrie în continuare pe tablă.

— Îţi ofer posibilitatea de a da testul azi, la prânz. Altfel nu ar fi corect faţă de ceilalţi. Termină de scris şi ia markerul, cu care subliniază ultima propoziţie punând un punct mare şi sonor la final. Ei, cum ţi se pare propunerea mea?

Se întoarce şi se uită la mine.

Oricum, ce contează? Azi, săptămâna viitoare, probabil că voi obţine acelaşi scor. Dau din cap în semn de încuviinţare.

— Foarte bine. Ne vedem la prânz.

Petrec următoarele patruzeci şi cinci de minute tocind. De fiecare dată când McGibney se răsuceşte cu spatele la noi, frunzăresc notiţele, încercând cu disperare să-mi amintesc toate lucrurile studiate, de când a început şcoala, despre vechile civilizaţii ale lumii. Unele notiţe sunt foarte detaliate, dar adevărul e că nu îmi amintesc

să le fi scris eu. Însă în alte locuri, când răsfoiesc caietul, dau peste pagină după pagină pline doar de mâzgălituri. Din câte se pare, acum câteva săptămâni am petrecut o oră întreagă căutând să născocesc un nume pentru garajul meu.

Clopoţelul sună şi toată lumea se ridică din bănci şi se îndreaptă spre uşă. Dau colţul pe coridor, spre următoarea sală de clasă unde trebuie să ajung, şi o văd pe Megan rezemată de şirul de dulapuri, zâmbind şi, în mod cert, aşteptându-mă.

— Cam dură tipa, remarcă atunci când mă apropii.

— Aminteşte-mi să nu cumva să mă îmbolnăvesc din nou.

Zâmbeşte.

— Poftim.

Scoate din geanta de umăr un caiet cu coperte tari, alb cu negru. Are coperta îndoită şi paginile zdrenţuite, şi în timp ce îl răsucesc în mâini observ că arată mult mai hărtănit decât al meu, ca şi cum într-adevăr l-ar folosi pentru a lua notiţe la curs şi a le studia mai apoi acasă.

— Pe bune?

— Sigur. Închide geanta şi îşi rearanjează cureaua peste umăr. Poate că n-ar fi rău să sari peste următoarele trei ore şi să te duci să studiezi la bibliotecă.

În condiţii normale, exact aşa aş proceda. Iar după ce aş termina cu tocitul, m-aş întoarce la începutul zilei şi

aş repeta-o. Şi a doua oară aş fi pregătit atât pentru testul, cât şi pentru întrebările lui McGibney. Iar când Megan nu ar fi atentă, i-aş strecura caietul înapoi în geantă, fără măcar să îşi dea seama că i l-am luat. Conversaţia aceasta nu ar avea loc niciodată şi Megan nu ar şti că a existat o variantă a evenimentelor pe care eu am şters-o, o variantă în care ea, stând în mijlocul coridorului, s-ar oferi să-mi împrumute notiţele ei.

Numai că astea nu sunt condiţii normale. Nu ştiu dacă aş fi capabil să mă întorc cu patru ore în urmă, chiar dacă aş vrea. Dacă mi-aş fi recăpătat abilitatea de a călători în timp, cu siguranţă nu m-aş afla aici, la şcoală, făcându-mi griji în legătură cu un test. Aş fi cu Anna.

— Mersi, zic eu într-un sfârşit. Îndes caietul în rucsac şi încep să-mi formulez în cap scuze pentru lipsa de la următoarele trei ore. Foarte drăguţ din partea ta.

— Nicio problemă. Stă pe loc, privindu-mă de parcă ar avea şi altceva să-mi spună. Bun, e cazul să mă duc la oră. Mult noroc la test.

Nu apuc să răspund, că se răsuceşte pe călcâie şi o ia din loc. Mă răsucesc şi eu şi pornesc spre bibliotecă.

A trecut mai mult de o oră şi stau în acelaşi colţ al bibliotecii, holbându-mă la aceeaşi pagină şi încercând să *nu* mă mai uit pe aceeaşi fereastră. Notiţele lui Megan sunt scrise citeţ şi detaliate, însă cuvintele par să îmi zboare din creier mai iute decât se aşază.

Răsucesc creionul între degete, cu gândul la Anna şi la ultimele cuvinte pe care mi le-a spus: *N-ar fi trebuit să te întorci până vineri.*

Dar nu mă pot întoarce la ziua de vineri. Nici la cea de miercuri ori de joi. De fiecare dată când încerc, deschid ochii în exact acelaşi loc unde i-am închis. Dar acum, dintr-odată, am o revelaţie. Am tot încercat să mă întorc în Evanston înainte de reuniunea absolvenţilor, pentru a nu o lăsa baltă pe Anna. Dacă mă străduiesc prea tare să mă întorc în timp la un moment anume, când de fapt ar trebui, pur şi simplu, să încerc doar să mă *întorc* şi atât?

Iau telefonul, dar las restul lucrurilor în bibliotecă, şi mă îndrept spre zona rezervată computerelor. Caut un calendar pe 1995 şi ajung la lima octombrie. Deschid calendarul de pe telefonul meu mobil la ziua de azi şi apropii telefonul de ecranul computerului. Calendarele sunt aproape identice, cu o diferenţă de o zi. În 2012, data de azi cade într-o marţi. În timp ce în 1995, într-o luni.

Intru în toaleta pentru bărbaţi şi mă încui într-o cabină. Las telefonul pe capacul toaletei şi închid ochii. Cu ochii minţii revăd amplasamentul de la Westlake Academy, încercând să-mi amintesc de locurile mai retrase în care m-am ascuns de fiecare dată când am simţit că aveam să fiu aruncat înapoi în timpul meu

prezent, în San Francisco.

Chiar lângă clădirea de spaniolă există o potecă mai puţin cunoscută, adăpostită de plante şi tufişuri prea înalte. Am dus-o pe Anna acolo o dată, când am chiulit amândoi de la ore, şi i-am dezvăluit ultima parte a secretului meu.

N-am idee dacă stratagema mea va funcţiona, dar închid ochii, murmur o rugăciune şi îmi imaginez locul.

Pielea mă furnică de la căderea bruscă de temperatură şi trag în piept aerul proaspăt, imposibil de găsit într-o toaletă pentru bărbaţi. Deschid ochii, care îmi fug imediat de jur împrejurul câmpului pustiu, şi las să-mi scape un icnet. De data aceasta am reuşit.

Îmi prind faţa între mâini şi arunc o privire prin uşile de sticlă. E linişte şi, cu toate că am aterizat *unde* am intenţionat, nu sunt sigur că şi *când* am vrut. Apăs pe clanţă şi uşa se deschide. Cel puţin am nimerit într-o zi de şcoală.

Coridorul e gol. Caut din ochi un ceas şi găsesc unul deasupra unui şir de dulapuri. Sincronizarea a fost perfectă. Mă aflu la doar câţiva metri de locul în care vreau să ajung şi mai am la dispoziţie un minut. Mă reazem de dulapuri şi-mi iau un aer nonşalant, ca şi cum aş avea ce căuta acolo, şi clopoţelul sună. Abia atunci îmi dau seama că sunt singurul care nu poartă uniformă.

De-a lungul coridorului, uşile încep să se deschidă şi

lumea iese pe hol, îmbrăcată în hainele ecosez alb cu negru tradiţionale de la Westlake. Fetele poartă fuste şi bluze albe. Băieţii, pantaloni şi cămăşi. Unii dintre ei, cravate şi pulovere cu gulere în V.

Regulile sunt foarte clare în acest hol circular poreclit Donut, Gogoaşa, şi pentru că lumea trebuie să se deplaseze în pauze în sensul acelor de ceasornic, se îndreaptă cu toţii în acelaşi timp în direcţia mea. Câţiva mă observă stând aici, total nelalocul meu în haine de stradă, şi îmi aruncă o privire întrebătoare în timp ce trec pe lângă mine.

Mătur din ochi mulţimea, în căutarea Annei, dar nu o văd, iar când forfoteala dă să se liniştească, încep să am dubii. Poate m-am înşelat în privinţa programului ei? Dar după asta o zăresc dând colţul, discutând cu Alex, şi inima mi-o ia la goană.

Când ajunge la câţiva metri de uşa sălii de clasă, mă zăreşte şi ea. Încremeneşte şi îşi acoperă gura cu mâna. Are o expresie indescifrabilă întipărită pe faţă şi în timp ce se apropie cu paşi mari de mine, nu îmi pot da seama dacă e uşurată să mă vadă ori furioasă pentru că nu am apărut atunci când ar fi trebuit. Mă pregătesc pentru ce e mai rău, dar imediat ce ajunge suficient de aproape, îşi aruncă braţele pe după umerii mei şi mă strânge cu putere. Niciodată nu am fost mai fericit să o văd.

— Îmi pare foarte rău, îi şoptesc la ureche.

Alex trece pe lângă noi în drum spre sala de clasă şi mormăie încet „Ticălosule”.

— Nu-l băga în seamă, spune Anna, îngropându-şi faţa în gâtul meu.

Încerc să mă desprind din îmbrăţişare pentru a-i vedea faţa, dar ea mă strânge şi mai tare.

— Îmi pare foarte, foarte rău că am ratat reuniunea absolvenţilor.

— Nu-mi pasă. Acum eşti aici.

Gogoaşa se goleşte şi îmi dau seama că în curând va suna clopoţelul. Fac un pas în spate şi îmi aşez mâinile pe umerii ei.

— Trebuie să vorbim. Arăt cu bărbia spre uşile duble care dau afară şi din expresia ei îmi dau seama că a înţeles ce vreau. De data asta însă nu te mai pot lua cu mine într-o călătorie în timp. Va trebui să chiuleşti pe bune de la ora de spaniolă. De acord?

— Mda.

O spune cu un mic chicotit, de parcă nici n-ar concepe să răspundă altfel.

Urcăm pe potecă până la copacul înalt din vârful pantei. Ne aşezăm unul lângă celălalt, aşa cum am făcut şi anul trecut, când i-am povestit a treia şi ultima parte a secretului meu şi ea a devenit a patra persoană de pe lume care ştie tot ce e de ştiut despre mine. Dar acum citesc pe faţa ei doar durere şi îngrijorare şi nu pot decât

să mă întreb dacă în ziua aceea am luat decizia corectă.

— Nu am ştiut ce să fac.

Vocea îi tremură, la fel şi mâinile, iar eu o îmbrăţişez şi o trag mai aproape.

— În ziua aia eram cu tine în pădure şi tu erai foarte emoţionat de ceea ce ţi se întâmplase, iar pe urmă, din senin, pur şi simplu te-ai prăbuşit. Ce s-a întâmplat? De ce nu te-ai putut întoarce?

Clatin din cap.

— Nu ştiu. Lipsesc câteva… fragmente. Atunci a fost ultima dată când m-ai văzut?

Dă din cap, dar pare nedumerită că-i pun o asemenea întrebare. Ar trebui să ştiu singur răspunsul.

Respiră mai iute şi îi simt panica din voce.

— Da, atunci te-am văzut ultima dată. Acum înţeleg. Ai fost aruncat în timp la tine acasă.

Nu, nu acasă. Şi cel puţin nu imediat. Dar dacă nu am fost acasă şi nici aici, atunci unde am fost, leşinat în garaj timp de douăzeci şi două de ore?

În următoarele cincisprezece minute vorbesc nonstop, povestindu-i Annei tot ce s-a petrecut în ultima săptămână – ştirea postată on-line, eu pe skateboard, cele două fetiţe şi parteneriatul cu tata –, subliniind că nu am idee unde am fost aproape o zi întreagă şi adăugând că mi-am petrecut ultimele cinci zile încercând să mă întorc la ea. Faţa i se contorsionează

când îi povestesc ce dureroase au fost întoarcerile şi cum au devenit tot mai dificile şi al naibii de sângeroase.

— Dar de acum încolo totul va fi bine. Afişez cel mai frumos zâmbet de care mă simt în stare şi sper că vorbele îmi sună convingător. O să mă întorc la ceea ce am făcut întotdeauna. Se pare că atâta timp cât îmi folosesc talentul ăsta ridicol pe care îl am exclusiv în scopuri personale, pot pleca şi mă pot întoarce oricând vreau.

Anna îmi ia faţa în mâini şi mă priveşte drept în ochi.

— Trebuie să îmi promiţi, da? Ai terminat cu schimbarea cursului evenimentelor. Pentru totdeauna.

Dau din cap.

— Da. Sunt ca şi convins că ăsta e mesajul.

Scot un hohot de râs, dar Anna nu mi se alătură.

— Promite-mi, insistă ea.

— Bine, promit.

În timp ce rostesc cuvintele, mă întreb de ce îmi e aşa uşor să-i fac promisiunea asta ei, şi nu părinţilor.

Oftez.

— Ei bine, măcar acum mama şi cu tata pot cădea şi ei de acord asupra unui lucru. Amândoi mi-au cerut cât se poate de limpede să renunţ la călătorii.

— Nici măcar pentru a mă vizita pe mine? întreabă Anna, iar eu mă opresc din râs.

— Nu… nu tocmai. Da.

Anna îşi lasă mâna să cadă şi se îndepărtează.

— Cum adică „nu tocmai”? Ţi-au cerut să nu mai vii niciodată aici?

Mă uit în jos.

— Da, mi-au cerut. Dar acum cinci luni.

Mă aşteaptă să-i dau explicaţii, dar n-am idee ce aş putea să-i spun în continuare. Conversaţia asta era inevitabilă şi de multe ori am purtat-o în gând, însă departe de mine ideea c-ar fi putut avea loc chiar astăzi.

— Părinţii mei nu… ştiu… despre tine.

Respir adânc şi aştept, în timp ce ea se holbează la mine atât de lung încât mă doare.

— Nu ştiu despre mine?

Nu-mi dau seama dacă îi vine să plângă ori să mă pocnească. Clatin din cap în semn că nu şi Anna îşi îngustează ochii, incredulă.

— Dar sora ta?

— Brooke ştie, şoptesc eu.

— Brooke?

Vocea i se frânge când îi rosteşte numele şi o spune pe un ton întrebător, de parcă nu îi vine să creadă că o singură persoană din lumea mea ştie de existenţa ei.

— Te rog, ascultă-mă. Părinţii mei n-ar înţelege. Şi prietenilor… ce aş putea să le spun?

— Să le spui că locuiesc în Illinois. Aşa cum prietenii

mei cred că tu eşti un tip normal din San Francisco. Se trage şi mai departe şi pare confuză şi dezgustată în acelaşi timp. Nu trebuie să le spui că trăiesc în anul 1995. Rosteşte fraza asta atât de încet, încât trebuie să-mi încordez auzul. Dar după asta îşi regăseşte vocea. Uite ce-i, ştiu că îţi plac secretele, dar am crezut că am trecut de faza asta.

— Aşa e. Nu mar am niciun secret faţă de tine.

— Nu, nu mai ai. Atâta doar că *eu* sunt secretul tău, pufneşte ea sarcastic.

Se uită la geamurile sălii de mese şi de data asta sunt convins că se întreabă cum de a lăsat viaţa mea complicată să se amestece cu viaţa ei destul de simplă.

— Ascultă, îi spun eu, în iunie, când am rămas blocat în San Francisco şi nu m-am mai putut întoarce aici, am crezut că n-o să te mai văd niciodată. Nu am ştiut ce să le spun părinţilor ori prietenilor.

Îmi aruncă o privire aspră şi clatină din cap.

— Toată lumea din viaţa *mea* ştie de tine, chiar dacă nu-ţi cunosc marele secret. Rosteşte sarcastic ultima parte a frazei şi-şi flutură degetul în aer pentru a-şi sublinia spusele. Şi nimeni nu pricepe. Nimeni nu pricepe de ce am o relaţie cu un tip care locuieşte la două mii de mile distanţă – şi nu cunosc adevărul nici măcar pe jumătate.

Pufneşte. Dar ştiu de *tine.* Nu aş putea niciodată să te

ţin numai pentru mine, adaugă încet, dar suficient de tare ca s-o aud.

Mă frec pe frunte cu vârfurile degetelor şi încerc să găsesc cuvintele potrivite.

— N-am vrut să te rănesc. Îţi jur, aveam de gând să le spun în cele din urmă, dar a fost… mai uşor să n-o fac.

Tresare şi îşi înalţă brusc capul, iar expresia aceea reapare pe faţa ei.

— Mai uşor? întreabă.

Acum chiar sunt convins că vrea să mă pocnească.

— Nu mai *convenabil.* Ci mai *uşor.* Îmi duc mâna la piept. Mai uşor pentru *mine.* Se pare că îţi place să te chinuieşti singură cu albume foto şi alte lucruri care îţi amintesc de noi doi, dar mie nu-mi place. Pentru că asta nu face decât să îngreuneze lucrurile. Atunci când nu suntem împreună, e mai *uşor* pentru mine să mă prefac că nu exişti.

O lacrimă i se prelinge pe obraz şi ea şi-o şterge iute de pe faţă.

Întind braţul şi sunt uşor surprins când văd că mă lasă să-i prind mâinile.

— Ai idee cât de mult urăsc momentele când nu sunt cu tine? în loc să-mi fac temele, mă plimb cu maşina. Cobor capota Jeepului, dau drumul la muzică şi străbat pur şi simplu oraşul, oraşul meu pe care îl iubesc dintotdeauna şi pe care îmi doresc din toată inima să ţi-l

pot arăta. Vreau să te duc la cafeneaua mea preferată din North Beach, unde servesc *latte* în boluri, nu în căni. Vreau să-ţi arăt „Orga valurilor”, o sculptură acustică cioplită în stânci, cu vedere formidabilă spre Alcatraz. Vreau să te duc la mine la şcoală şi să te prezint lui Sam şi celorlalţi prieteni ai mei, ca să-i cunoşti aşa cum eu îi cunosc pe Emma şi Danielle şi Justin. Dar nu voi putea face asta *niciodată.*

Anna mă strânge de mână.

— Ştii că am încercat deja şi a ieşit un dezastru, continui eu. Aşa că mi-am spus că dacă voi avea de-a face cu mai puţine lucruri care să îmi aducă aminte că nu eşti cu mine, îmi va fi mai uşor.

Anna îmi eliberează mâna ca să îşi şteargă lacrimile de pe faţă.

— Uite, spun eu, tot ce îmi doresc este să am o relaţie normală cu tine, şi când sunt aici am impresia că o am. Dar când plec… Mi-e dor de tine. Mi-e dor de tine tot timpul.

Îmi ia o mână în mâinile ei şi o strânge tare.

— O să le zic despre tine. Le voi arăta mamei şi tatei albumul foto şi o să le povestesc totul. Şi o să le spun că am terminat cu schimbarea evenimentelor – pentru că ăsta a fost singurul motiv pentru care mi-am pierdut controlul –, dar că trebuie să mă întorc mereu aici ca să te văd. OK? Promit.

Clopoţelul sună, dar niciunul din noi nu se mişcă. Sala de mese se umple încetul cu încetul şi-i văd pe toţi cum se aşază la locurile lor obişnuite şi îşi încep conversaţiile uzuale.

— Minunat, murmură Anna, urmărind scena de la poalele pantei.

— Ce e?

— Pun pariu pe zece dolari că Alex le-a spus deja tuturor că te-a văzut aici. Se ridică şi-şi scutură praful de pe blugi. O să am parte de un prânz foarte plăcut.

— Vrei să mai rămân? o întreb eu.

Îmi întinde mâna şi mă ajută să mă salt de jos. Se uită la mine şi lasă să-i scape un oftat greu.

— Nu, e în regulă. Mă descurc.

Pornim să coborâm dealul şi ea îşi strecoară braţul pe sub braţul meu.

— Dar data viitoare când vii, ai face bine să-mi aduci un buchet mare de flori sau aşa ceva. Dacă apari cu mâna goală, părinţii mei ar putea să născocească o pedeapsă mai dureroasă pentru tine decât momentele de după ce eşti aruncat înapoi în San Francisco.

— Chiar aşa de gravă e situaţia?

— Mda.

— N-am apucat să te văd în rochia aia.

Ridică două degete în aer.

— Pentru a doua oară.

Mă înfior.

— De data asta chiar ai purtat-o?

Îşi arcuieşte o sprânceană şi dă încet din cap.

— Dumnezeule, chiar *sunt* un ticălos.

— Mda. Îmi aruncă un zâmbet trist şi îmi loveşte şoldul cu şoldul ei. Dar n-o faci dinadins.

După exact patruzeci şi cinci de minute din momentul când am plecat, deschid ochii şi mă trezesc în toaleta pentru bărbaţi. Împing uşa în clipa când migrena se instalează. Ochii îmi ard şi mă duc împleticit spre chiuvetă, sprijinindu-mă de pereţi.

Bâjbâi după robinet, îl învârt şi-mi vâr gura sub şuvoiul de apă. Beau cât de repede şi cât de mult pot, după care îmi fac palmele căuş şi mă stropesc cu apa rece peste faţă. Luminile fluorescente mă împiedică să deschid ochii, iar capul îmi bubuie, dar măcar toate astea sunt simptome familiare.

Mă reazem de chiuvetă şi îmi ţin capul jos, respirând adânc şi concentrându-mă pentru a alunga durerea. După douăzeci de minute, bubuitul se domoleşte şi se transformă într-o durere surdă în tâmple.

După câte se pare, totul a revenit la normal. Mă rog, cel puţin la normalul *meu.*

NOIEMBRIE 2012

26

San Francisco, California

Bâzâitul telefonului mă trezeşte dintr-un somn adânc şi mă rostogolesc pe o parte, trăgând pledul peste cap pentru a bloca lumina soarelui. Sunt gata să aţipesc din nou, când aud un nou bip. Pipăi pe noptieră, găsesc telefonul şi mă holbez la mesajele trimise unul după altul de Brooke:

Neata!

Hei, ce faci diseară?

Încerc să-mi obişnuiesc ochii cu lumina, când un nou mesaj apare pe ecran:

Petrecere la noi acasă. Vino!

Mă holbez gânditor la ecran. În afara unui plan nu foarte bine definit de a mă întâlni mai târziu cu băieţii pentru a pierde vremea în Lafayette Park, nu am practic nimic altceva de făcut în weekendul ăsta. Dar conflictele sociale nu sunt motivul real pentru care mă gândesc că ar fi bine să evit petrecerile. Mai este doar o săptămână până la data la care am stabilit să o revăd pe Anna şi nu vreau să mă bag în nimic care să pună în pericol întâlnirea noastră. Un nou mesaj:

Vreau sa le cunoşti pe colegele! mele de apartament.

Un geamăt îmi scapă din gură în clipa în care îmi las capul să cadă înapoi pe pernă. Ridic telefonul deasupra capului şi tastez răspunsul:

Cred c-ar fi mai bine sa nu ies.

Azvârl mobilul pe pled şi închid ochii. Nu trec decât cinci minute şi telefonul bâzâie din nou. Mă aştept la un alt mesaj exagerat de entuziast din partea lui Brooke, dar mă înşel, e de la Sam.

Ce faci?

Tastez:

Dorm.

După care mă corectez:

Dormeam.

Mi-e imposibil să mai adorm, dar las mâna să-mi cadă şi telefonul aterizează din nou pe pat. Mă las cuprins de o toropeală odihnitoare, când un nou text soseşte, urmat de un altul. Oftez şi întind mâna după telefon.

Trezește-te. Escalada. Afara.

Pe stânci adevărate.

Vino sa ma iei în 20 min.

Soarele se strecoară printre perdele. N-am mai făcut cățărări în aer liber de astă-vară. Cât de curând va începe sezonul ploios şi Sam şi cu mine nu vom mai avea alte alternative decât sala de escaladă. În plus, e o propunere atât de… normală. Şi mi-ar prinde bine ceva normal.

Azvârl pătura de pe mine şi mă târăsc sub duş, iar peste zece minute mă simt de parcă aş fi primit cel mai grozav mesaj de pe lume. Torn cafea într-un termos, îmi îndes echipamentul în Jeep şi intru la ţanc pe aleea casei lui Sam.

N-am idee unde mergem, dar Sam ştie exact locul şi înainte chiar să ieşim de pe alee, introduce datele în GPS. Drumul începe cu traversarea podului Golden Gate, aflat la mică distanţă, şi se încheie la baza unui munte, după trei ore de mers.

— Vrei să escaladăm Donner? întreb eu în timp ce opresc la un stop şi studiez harta.

Sam ridică exagerat de mult din umeri şi gesticulează spre geamul maşinii.

— N-ai văzut ce zi frumoasă e?

Mă priveşte lung, de parcă nu i-ar veni să creadă că n-

am observat.

Îmi lungesc gâtul ca să mă uit mai bine. E una din zilele acelea care anunţă venirea iernii: cer de un albastru adânc, soare strălucitor, briză răcoroasă. Apăs pedala de acceleraţie, cobor geamul şi în timp ce ne îndreptăm pe deal în jos către golf, maşina se umple de aer proaspăt.

La următorul semafor cotesc la stânga pe o stradă rezidenţială şi opresc. Sam mă priveşte pieziş când mă vede dându-mă jos din maşină, dar nu-i ia mult timp ca să priceapă ce fac, aşa că sare şi el din Jeep şi mă ajută să cobor capota. O tragem şi o fixăm. Şi pornim la drum.

— Acum e o adevărată excursie.

Îşi încrucişează braţele sub cap şi înclină scaunul pasagerului. Caută muzică pe iphone-ul meu şi discutăm despre jobul pe care îl voi începe luni la instituţia de asistenţă socială. Îmi povesteşte despre copii şi îmi promite că mi-i va arăta pe cei mai neastâmpăraţi dintre ei, ca şi pe cei care par realmente interesaţi de activităţile extraşcolare.

M-am descurcat excelent la interviu. Şeful instituţiei mi-a oferit pe loc postul. Am amânat deja de două ori să încep munca, de parcă aş încerca să mă fofilez, şi, cu cât Sam mă bate mai tare la cap, cu atât îmi dau seama că toată treaba nu-mi convine de fapt. E ceva care mă

deranjează la jobul ăsta.

Jeepul se târăşte înainte până ce ajungem, în fine, la intrarea pe podul Golden Gate. Dintr-odată îmi amintesc de organizaţia peste care am dat atunci când căutam on-line proiecte de servicii comunitare. Cea din cartierul Tenderloin, pe aceeaşi stradă cu apartamentul care a ars, dar fără a-i ucide pe cei doi copii ai familiei.

Cuvintele îmi ies din gură pe negândite:

— O să renunţ la slujba asta, Sam.

— Ce? Nu se poate. Deja ai acceptat-o.

Ţin ochii aţintiţi pe traficul din faţă.

— Ştiu. Dar o să-i anunţ că renunţ.

Îl simt cum mă priveşte lung.

— Trebuie să-ţi îmbunătăţeşti CV-ul cu activităţi extraşcolare, zice Sam, iar eu îl asigur că asta şi intenţionez.

Traversăm podul şi îi povestesc tot ce am aflat în ziua aceea din filmul postat on-line şi, pe măsură ce continui, mă simt tot mai entuziasmat şi mai dornic să mă întorc acasă pentru a completa formularul de înscriere.

— Cum vrei, spune Sam şi-şi reazemă capul de tetieră, uitându-se în sus prin capota deschisă. Ia uite, adaugă în timp ce trecem pe sub arcadele portocaliu-închis ale podului. Ah, asta e cea mai frumoasă privelişte… Nu-şi ia ochii de pe peisaj şi aruncă iphone-ul meu pe consolă. Ce zici, e prea devreme pentru Jack

White?

— Niciodată nu e prea devreme pentru Jack White, răspund eu.

Se aude prima melodie de pe compilaţia pe care am făcut-o acum câteva luni. Cuprinde cântece de White Stripes, Raconteurs, Dead Weather, plus solourile lui White. Cele patru chitare electrice atacă acum „Sixteen Saltines”.

Saltines[1]. Zâmbesc imaginându-mi-o pe Anna ronţăind un biscuit sărat şi dau muzica mai tare.

În următoarele trei ore înaintăm spre Donner, ascultăm multă muzică, vorbim foarte puţin şi nu ne oprim decât o dată, ca să luăm prânzul la In-N-Out. Dăm pe gât *shake-urile* şi ne îndesăm cartofii prăjiţi în gură, dar lăsăm burgerii nedesfăcuţi în ambalaj, ca să-i putem mânca pe creastă.

Ajungem la parcarea de pe autostradă, ne luăm echipamentul şi timp de treizeci de minute înaintăm pe jos până la baza primului traseu. Niciunul din noi nu a mai fost aici şi Sam e foarte vesel şi trăncăneşte la nesfârşit despre ceea ce a descoperit azi-noapte pe internet. Granit pur. Multe trasee. Privelişti incredibile

[1] *Saltitie cracker* — biscuit sărat, consumat de obicei la micul dejun sau în combinaţie cu supe şi salate, precum şi ca remediu împotriva greţurilor sau deranjamentelor stomacale (n. tr.).

din vârf.

Ajungem la poalele primei stânci şi mă pregătesc de cățărare. Îmi leg şireturile de la pantofi, îmi prind sacul cu praf de cretă de cureaua pantalonilor şi îmi vâr bluza de trening în rucsac. Desfac unul din batoanele de granola pe care le-am luat azi-dimineaţă, înainte de plecare, din cămară şi îl înfulec din trei înghiţituri. La fundul rucsacului am îndesat baxul de şase sucuri Gatorade călduţe; desfac o sticlă şi o beau pe toată.

Mă uit în jur. În afară de mine şi de Sam, nu mai e nimeni prin preajmă. Îmi înalţ capul spre cer şi scot un urlet, iar Sam tresare şi mă bruftuluieşte că l-am speriat de moarte. Revine la strângerea bandei de arici de la pantofi. Aerul e curat şi locul minunat şi abia aştept să ajung în vârf ca să admir priveliştea. Nici nu mi-am dat seama cât de mult mi-au lipsit escaladările.

— Vrei să o iau eu înainte? întreb în timp ce încep să-mi prind camele de hamuri.

Sam se uită în sus la stâncă.

— De fapt, stânca asta este escaladată în mod tradiţional mai mult solo. Ce zici? Te simţi în stare?

Cad pe gânduri, analizând situaţia. Stânca nu e foarte verticală şi punctele de sprijin par relativ uşor de depistat, chiar şi de aici, de jos.

— Sigur, spun şi bag echipamentul la loc în rucsac.

— Ai luat burgerii?

Sam înfășoară frânghia şi şi-o aruncă pe umăr, apoi îşi prinde sacul cu praf de cretă de curea.

— Mda, zic, bătând cu palma peste rucsăcelul pe care l-am adus cu mine şi-mi trag bretelele peste braţe.

Deşi nu mi-e deloc foame. Mă simt doar euforic şi plin de energie.

Căţărarea este la început uşoară şi găsesc fără probleme punctele de sprijin pentru mâini şi picioare. Mă trag în sus, alunec spre stânga şi mă trag iarăşi în sus.

Granitul e rece la pipăit şi-l simt uscat sub vârfurile degetelor. Mă mişc rapid.

Parcurg cam un sfert din traseu, zăresc un loc tocmai potrivit pentru un mic popas şi îmi vâr mâna într-o crăpătură mare, după care găsesc un loc la fel de confortabil în care să-mi proptesc piciorul. Îmi relaxez un pic braţele.

Mă uit după Sam. Mi-a luat-o înainte şi pare că se descurcă bine. Îl văd cum se prinde cu degetele de marginea stâncii şi se saltă pe o ieşitură ca să se odihnească. Nu e decât la vreo zece metri în faţă şi îi zăresc picăturile de transpiraţie lucindu-i pe frunte şi scurgându-i-se pe obraji, îşi găseşte o poziţie în care îşi poate elibera o mână şi îşi ridică poalele tricoului pentru a se şterge pe faţă.

E cazul să o iau din loc, aşa că îmi dau iarăşi cu praf

de cretă pe mâini şi întind braţul, în căutarea unui punct de sprijin. E destul de mic, abia reuşesc să mă prind de el, şi în câteva secunde încheieturile mâinii mi se albesc şi antebraţele mă ard. Zăresc un punct de sprijin mai bun, la numai câţiva centimetri mai încolo, şi îmi răsucesc corpul ca să mă prind de el, săltându-mă pe o ieşitură suficient de lată pentru a sta în picioare pe ea. Mă opresc şi-mi trag răsuflarea.

Vârful e mai departe decât m-am aşteptat şi de aici încolo căţărarea va decurge mai încet. Nu ştiu ce-a fost în capul meu. De luni de zile n-am mai făcut alpinism şi, deşi se presupune că ăsta ar fi un traseu uşor, încep să mă gândesc că escalada solo n-a fost o idee prea bună. Îmi dau cu praf de cretă pe mâini şi constat că braţele îmi tremură de oboseală.

Revin la căţărat şi după puţin timp îl văd pe Sam că a ajuns în vârf. Mă opresc ca să îmi calculez ultimele mişcări şi el stă în picioare, îndoit de mijloc şi rânjind în jos către mine.

— Tipule, până şi mama se caţără mai iute decât tine.

Cu o mână întăresc strânsoarea degetelor în jurul punctului de sprijin, eliberându-mi cealaltă mână ca să-i arăt degetul. Sam scoate un hohot de râs zgomotos şi reîncepe să transpire şi să gâfâie. Aştept să resimt acea euforie care se instalează de obicei la acest moment al căţărării, dar fiecare mişcare pe care o fac pare mai

anevoioasă decât ar trebui să fie. Mâine o să mă trezesc cu nişte dureri atroce.

Aproape am ajuns. Încă una sau două mişcări strategice şi bine gândite, şi gata, voi fi pe creastă. Trag aer adânc în piept şi-mi fixez privirea pe următorul punct de sprijin. Fac o mişcare, apoi încă una, şi dintr-odată mă prind cu mâinile de prag.

Respir. Sap cu degetele în granit.

— Iisuse, era şi cazul, zice Sam, luând o înghiţitură de Gatorade şi uitându-se la ceasul de pe telefon. E deja ora unu. Hai, hopa sus. Mor de foame.

Mă trag în sus şi simt marginea lespezii cum cedează sub mâinile mele. Praf şi bucăţi de stâncă îmi cad în ochi şi bâjbâi orbeşte, încercând să dau peste ceva de care să mă prind. Mâna dreaptă se desprinde şi încerc să mă agăţ mai bine cu stânga, care alunecă.

Sam reacţionează imediat: lasă să-i cadă sticla de Gatorade din mână şi se aruncă pe burtă. Întinde mâna chiar deasupra lespezii, numai că eu nu mai sunt sub el.

Obrazul mi se zgârie de suprafaţa stâncii şi mă izbesc cu şoldul de ceva ascuţit. Umărul meu loveşte un galet şi asta îmi încetineşte alunecarea, dar numai pe moment. Degetele, deja zdrelite, îmi ard şi mă înţeapă când mă agăţ de suprafaţa de granit.

Îl aud pe Sam strigând ceva de sus, din vârf.

Aştept să-mi amorţească tot corpul, ca să nu mai fiu

nevoit să îndur durerea prăbuşirii. Brusc, simt cum şoldul mi se izbeşte de ceva tare şi mă opresc pe loc. Zac întins grămadă pe ieşitura pe care m-am odihnit mai devreme, şi e suficient de lată pentru a fi în siguranţă, însă mă zbat ca să găsesc ceva de care să mă agăţ.

— Rămâi acolo, zice Sam, iar eu izbucnesc în râs.

Dispare de pe lespede şi eu continui să râd, deşi nu prea ştiu de ce. Poate ca să nu mă gândesc cât de tare îmi bate inima şi cât de moi îmi simt picioarele.

După câteva minute, îl văd că revine pe prag, se întinde pe burtă şi îşi încolăceşte în jurul mijlocului o frânghie roşie. O aruncă peste marginea pragului şi eu o urmăresc cum cade, dănţuind şerpuit până la mine. Ridic privirea şi îl văd pe Sam. Are faţa trasă, ochii panicaţi şi braţele îi tremură violent în timp ce desfăşoară în jos frânghia.

Leg frânghia de hamuri. Sam ţipă: „Ţine-te bine”, după care dispare un minut întreg. Mi-l imaginez legând frânghia de ancore, astfel ca să stea perfect întinsă. Se întoarce la marginea lespezii.

— OK. Eşti ancorat. Te-am prins!

Ridică degetul mare şi se lasă din nou să cadă la pământ, încearcă să se dea mare, dar îi simt îngrijorarea din voce.

Reîncep căţărarea, de data asta înaintând mai încet, calculând fiecare mişcare mai atent decât de obicei.

Încerc să nu mă gândesc la eventualitatea unei noi căderi. Nu mă uit în sus, dar îl simt pe Sam cum se încordează pentru a ţine frânghia întinsă.

Sunt la câţiva metri de vârf când Sam se aşază din nou pe burtă, iar când mă apropii suficient, îmi întinde mâna. De data asta o prind şi-l las să mă tragă în sus.

Niciunul din noi nu rosteşte o vorbă în timp ce ne prăbuşim pe stânca încălzită de soare şi ne holbăm în sus spre cer. Nu-mi scot încă frânghia cu care mi-am înfăşurat mijlocul. Mă mulţumesc să zac întins. Într-un târziu, îmi duc mâna la faţă. Obrazul îmi zvâcneşte şi am braţele acoperite de julituri adânci. Şoldul drept mă doare în clipa când încerc să mă salt în şezut, am o tăietură mică în umăr şi degetele acoperite de sânge închegat.

— Eşti bine? mă întreabă Sam, iar eu dau din cap.

Nu mă uit spre el, dar sesizez că vocea îi tremură încă.

— Dă-mi rucsacul.

Întinde mâna şi eu îmi trag rucsacul de pe umeri, însă breteaua îmi zgârie tăietura de pe braţ. Mă opresc la jumătatea mişcării. Sam răscoleşte prin rucsacul meu şi după un minut, când îmi ridic ochii, îl văd cum înmoaie un şerveţel de la In-N-Out în Gatorade.

— Toată apa e la fundul rucsacului, zice în timp ce îmi întinde şerveţelul. Va trebui să te mulţumeşti cu asta.

Mă curăţ de praful de pe faţă şi îmi spăl rana de pe braţ. Fără să spun o vorbă, întind mâna şi Sam îmi dă sticla de Gatorade. Vărs un pic pe un colţ curat al şerveţelului, iau o înghiţitură zdravănă, o învârt în gură şi o scuip afară; e plină de praf.

— Măcar ai căzut cu faţa în jos, şi nu pe burgeri, zice Sam râzând.

Ia din rucsăcel burgerul său Double-Double, apoi îmi aruncă şi mie punga cu mâncare.

Dau pe gât încă o sticlă de Gatorade. Sam muşcă zdravăn din burger şi nu vorbim niciunul în timp ce admirăm peisajul. Muşc şi eu de câteva ori din burger, dar când încep să mă gândesc la ceea ce s-ar fi putut întâmpla, stomacul mi se face ghem şi pofta de mâncare îmi dispare.

Dacă m-aş fi prăbuşit până jos? Nu m-am gândit că aş fi putut să călătoresc în timp şi să repet scena – totul s-a petrecut atât de repede. Dacă m-aş fi întors înapoi în timp înainte de a începe escalada, mi-aş fi închis ochii şi pe urmă m-aş fi întors în prezent? Dacă mi-aş fi salvat propria viaţă? Oare *chiar* aş putea să o fac? Dacă aş fi făcut-o, Sam ar fi fost martor la întreaga scenă.

Ca din senin, îmi vine în minte ceva ce i-am spus Annei cândva. O invidiam pentru rădăcinile adânci pe care le avea în Evanston şi pentru viaţa normală pe care o ducea şi de care abia aştepta să scape, şi i-am spus că,

în afara părinţilor şi a surorii mele, toţi ceilalţi oameni pe care îi cunoşteam acasă erau doar nişte trecători prin viaţa mea. Acum mă simt vinovat pentru acele vorbe. Îl urmăresc pe Sam cum îşi mestecă burgerul şi-şi şterge sosul de pe faţă şi-mi amintesc cum s-a lăsat să cadă pe burtă şi mi-a întins braţul peste marginea pragului.

Sam nu e un trecător prin viaţa mea. Nu a fost niciodată. Şi în clipa aceea realizez că deşi nu îi pot mărturisi cel mai mare secret al meu, poate că n-ar trebui totuşi să îi ascund atâtea lucruri celui mai bun prieten al meu.

Ne terminăm burgerii şi îmi arunc rucsacul – cu mult mai uşor acum, fiind plin doar cu resturi – peste prag. Folosesc frânghia ca să cobor în rapel, iar Sam mă urmează.

Ne strângem lucrurile şi ne îndreptăm spre următoarea stâncă. Escalada asta pare mult mai tehnică şi când Sam se oferă să preia conducerea, accept imediat. Parcurgem două trasee diferite. La apus, pornim înapoi pe drumul de o jumătate de oră care ne va duce la Jeep.

Mergem unul în urma celuilalt şi ajungem aproape de capătul potecii.

— Sam, îi spun eu din spate.

Scoate un „mda” abia audibil.

— Am ceva să-ţi spun.

Continuă să meargă fără a întoarce capul.

Inspir adânc.

— Astă-primăvară n-am fost cu rucsacul în spate prin Europa.

Îşi smuceşte capul spre mine şi şi-l înclină iute, în semn de confirmare. După care îşi reia mersul pe potecă.

— Am fost în Illinois.

— Oh…

— Am stat la bunica.

Faptul că nu îi pot vedea faţa îmi uşurează situaţia.

— Şi cât am stat acolo, am cunoscut… o fată.

Se opreşte brusc şi aproape că mă împiedic de rucsacul lui. Se răsuceşte spre mine, cu ochii mari de uimire.

— De ce ai stat la bunica ta?

Mă holbez la el. Nu mă aşteptam la întrebarea asta şi nu am pregătit niciun răspuns inteligent.

— Ca să mă ocup de… nişte probleme de familie. Ceva foarte complicat. A trebuit să plec pentru o vreme.

Nu i-am spus întreaga poveste, dar nici nu l-am minţit deocamdată.

Îşi împreunează sprâncenele.

— Coop, zice el. Cu toţii ştim c-ai fost internat într-un centru de reabilitare. Încremeneşte şi se uită lung la mine. Stai aşa, vrei să zici c-ai întâlnit-o pe fata asta la *reabilitare*?

— Un centru de reabilitare? De ce Dumnezeu să mă fi internat la reabilitare?

Mama a jurat că nu a spus povestea aceea ridicolă nimănui în afara conducerii administrative a şcolii. Iar Sam nu m-a văzut niciodată bând alcool, fumând sau înghiţind pastile. Chiar dacă astfel de zvonuri i-au ajuns la urechi, cum a putut să le dea crezare? Şi cum de abia acum îmi spune şi mie?

— Hai să fim serioşi, ce alt motiv ai fi avut să te retragi de la şcoală în mijlocul trimestrului şi să nu te întorci timp de trei luni, ca după aia să le spui tuturor că ai călătorit prin Europa? îşi dă Sam, pe bună dreptate, ochii peste cap. În plus, maică-ta i-a zis mamei lui Cameron că eşti plecat ca să „te ocupi de nişte probleme". Ce altceva am fi putut crede?

Grozav.

Păşesc în faţa lui şi mă îndrept pe potecă spre maşină. N-am vrut să stârnesc o confruntare majoră despre locul unde am fost astă-primăvară; n-am vrut decât să-i spun de Anna. Sunt extenuat. Aş fi putut să mor astăzi pe stânca aia. Iar acum creierul meu nu funcţionează suficient de bine pentru a mă ajuta să vin cu minciuni noi cu care să-mi păstrez acoperirea. Toate minciunile astea mă epuizează, aşa că decid să renunţ şi să-i spun adevărul.

— Uite ce-i, spun fără să mă întorc spre Sam. N-ai

decât să nu mă crezi, dar n-am fost internat într-un centru de reabilitare. Trei luni de zile am locuit la bunica mea, în Illinois, după care m-am întors. Şi mă întorc des acolo ca să o vizitez. Pe ea şi pe Anna.

Mă simt bine când îi rostesc numele cu voce tare.

Aud paşii lui Sam în spatele meu, dar prietenul meu se abţine să spună ceva, iar eu îl imit. Ajungem la maşină, încărcăm în tăcere bagajele şi ne urcăm. Pornesc motorul şi dau drumul la căldură, după care caut iphone-ul, ca să pun muzică.

Sam îşi închide centura de siguranţă.

— De-asta ai stat acolo până la sfârşitul semestrului?

Dau din cap fără să mă uit la el.

— Din cauza Annei.

Trag adânc aer în piept când îl aud pe Sam spunându-i pe nume şi mă răsucesc cu faţa spre el.

— Da, din cauza Annei.

— Care locuieşte în Illinois.

— Din păcate, da.

Gesticulează în sens că *hai s-auzim povestea mai departe,* şi în timp ce ies cu spatele din parcare şi mă înscriu pe şoseaua cu două benzi de circulaţie care duce spre poalele muntelui, cuvintele încep să-mi iasă din gură.

Omit detaliile referitoare la deceniul în care călătoresc şi-i povestesc tot ce e de ştiut despre oraşul Evanston

din Illinois şi ceea ce fac eu de obicei atunci când mă duc acolo în vizită. Mai mult, îi relatez totul în ordine cronologică, începând din martie, când am ajuns pentru întâia dată acasă la bunica şi m-am înscris la Westlake. După o jumătate de oră, Sam nu numai că ştie totul despre Anna, dar ştie şi de Emma şi Justin, de Maggie şi de familia Greene. A avut dreptate Anna. Acum îmi simt umerii mai uşori ca oricând în ultimele luni.

Ajungem la poalele muntelui şi Sam îmi arată un local care serveşte nonstop micul dejun, iar eu opresc şi parchez maşina în faţa lui. Dau să cobor, când telefonul meu scoate un bip. Citesc mesajul.

Mi-e dor de tine. Vii în weekendul viitor? Vreau sa cunoşti pe cineva.:)

— Nu vrei s-o iei tu înainte ca să reţii o masă? îl întreb pe Sam. Trebuie să răspund la mesaj.

— E de la Anna? zice el, repetând numele, ca şi cum i-ar face plăcere că e la curent cu situaţia mea.

De-ar şti cât de imposibil e asta.

— Nu, e de la Brooke. Vin într-o secundă.

Sam închide portiera şi intră în local. Îmi dau seama că oricât de dor îmi e de Brooke şi oricât de tare mi-aş

dori să îi pot povesti ce s-a întâmplat astăzi, mă bucur că în clipa asta nu mă aflu în Boulder. Nici nu-mi mai amintesc de când mi-am dorit să fiu exact în locul în care mă aflam.

Încep să tastez:

Şi mie mi-e dor de tine dar nu pot weekendul viitor (Anna).

Răspunsul ei vine peste un minut.

Păcat.

Dau să vâr telefonul înapoi în buzunar şi să mă alătur lui Sam, când îmi vine o idee. Anna m-a prevenit să-i aduc flori data viitoare când voi veni la ea, dar mă gândesc că aş putea să-i fac un cadou mult mai interesant. Tastez răspunsul.

Şi eu vreau să-ți prezint pe cineva

Nu vrei sa vii cu mine?

NOIEMBRIE 1995

27

Evanston, Illinois

— Dumnezeule, ce frig e aici!

Brooke îşi trage picioarele înăuntrul maşinii şi

trânteşte din nou portiera. Îşi strânge jacheta şi mai tare pe lângă corp şi se înfioară.

— De fapt, aveam de gând să te rog să aştepţi în maşină. Te deranjează?

— Glumeşti? Am mers trei ore cu maşina şi în ultima parte a drumului am traversat o furtună electrică şi aici pare că sunt minus douăzeci de grade.

Adevărul e că sunt vreo zece grade sub zero, dar mă decid să nu o contrazic.

— Sunt *mai mult* decât fericită să stau să aştept în maşină, continuă ea. Întinde mâna, cu palma în sus. Cheile, te rog.

— Poftim?

— Cheile. Căldură. Muzică. Cheia de contact.

Îi dau cheile şi întind mâna în spate, pe banchetă, de unde culeg buchetul uriaş de flori pe care l-am cumpărat pe drum.

— Voi fi acolo, spun, arătând spre mulţimea adunată pe terenul care înconjoară nişte corturi albe. Îl vezi pe tipul ăla în hanorac albastru? E tatăl ei. Urmăreşte-mă şi când o vezi pe Anna că vine lângă noi, aşteaptă zece minute şi pe urmă vino şi tu. Ai priceput?

— Am priceput. Dă drumul la motor, potriveşte termometrul la treizeci şi două de grade şi începe să rotească butonul radioului, în căutarea unei post. Se opreşte la jumătatea mişcării şi-mi face vânt. Du-te. O

să mă descurc.

Închid portiera şi când aud la distanţă pistolul care anunţă începutul cursei urmăresc indicatoarele şi mă îndrept spre linia de start. Tatăl Annei stă în continuare de vorbă cu ceilalţi părinţi, fiecare ţinând într-o mână un pahar identic de cafea Styrofoam şi un cronometru în cealaltă.

Mă proţăpesc lângă el.

— Bună ziua, domnule Greene, rostesc încet, iar el se întoarce spre mine.

Ţin buchetul în jos, pe lângă corp, dar într-o poziţie perfect vizibilă.

Îmi cercetează faţa şi zice:

— Ai venit.

După care îşi mută privirea spre traseu şi soarbe îndelung din cafea.

Mă foiesc de pe un picior pe celălalt.

— Da, domnule, am venit.

— Anna mi-a spus că o să vii, dar n-am crezut-o.

Se uită în jos spre florile din mâna mea, duce paharul de cafea la gură, îşi dă capul pe spate şi îl goleşte.

— Am vrut să vă spun personal cât de rău îmi pare că n-am fost aici la reuniunea absolvenţilor. Am vrut foarte mult să fiu prezent, dar…

Las fraza în aer pentru că nu pot născoci nicio scuză care să nu fie o minciună.

Se holbează la mine.

— De ce n-ai sunat?

Mă foiesc agitat. Caut o cale de a-i explica situaţia şi a-i spune totodată adevărul, dar nu găsesc niciuna.

— Ştii ceva? A stat îmbrăcată în rochia aia o oră, aşteptându-te. Şi tu nici măcar n-ai *sunat.* Cum ai putut să-i faci aşa ceva?

Nu ţipă la mine, deşi aproape că-mi doresc s-o facă. Mi-ar fi mai uşor de suportat decât atitudinea lui calmă şi vocea încărcată de dezgust şi reproş. Simt că nu mai rezist. Îmi vine să îi povestesc pe loc totul, toate secretele mele, ca să înţeleagă şi el de ce continui să dispar şi s-o las baltă pe fiica lui, deşi ăsta e ultimul lucru de pe lume pe care mi-l doresc.

— Nici nu pot să vă spun cât de rău îmi pare. Ştiu că… am dezamăgit-o pe Anna.

Probabil că sesizează regretul meu autentic, pentru că ochii i se îmblânzesc, dar numai pentru o secundă sau două. Se îndepărtează fără a mai zice ceva şi-mi spun că ăsta e sfârşitul. După care îl văd însă că aruncă paharul gol la gunoi şi se întoarce la mine.

Are aceeaşi privire dură.

— Problema mea, Bennett, spune el într-un târziu, este că nu e *prima* oară când o dezamăgeşti. Şi din motive pe care nici eu şi nici mama ei nu reuşim să le pricepem, Anna te iartă de fiecare dată.

Îmi simt faţa arzând. Nu mi-am închipuit că mă voi simţi vreodată mai oribil ca în momentul în care Anna m-a acuzat că o ţin la secret.

Mulţimea începe să se strângă de o parte şi de cealaltă a bandei galbene, lăsând la mijloc un culoar între liziera pădurii şi linia de sosire. Domnul Greene se uită la ceas şi zice:

— Trebuie să sosească din clipă în clipă.

Mă gândesc că se va duce spre ceilalţi părinţi, dar îl văd în schimb că răsuflă adânc şi se răsuceşte cu faţa spre mine.

— Uite ce-i, n-o să pretind că înţeleg ce se întâmplă între voi. Ei pare să nu-i pese că locuiţi la două mii de mile distanţă şi că nu te vede decât o dată la câteva săptămâni, dar mie îmi pasă. Atâta timp cât ai locuit aici, totul a fost bine, dar acum nimic nu mai are sens. Cât îţi închipui că mai puteţi continua în felul ăsta?

Strâng şi mai tare florile în mână.

Gesticulează spre linia de sosire.

— Uite-le că vin.

Se îndepărtează şi-şi face loc printre ceilalţi părinţi. Bate din palme şi ovaţionează cu o voce adâncă şi tunătoare, cu toate că deocamdată alergătoarele nu şi-au făcut apariţia. Strigă şi mai tare când se ivesc Anna şi celelalte fete. Fac şi eu un pas în faţă ca să văd mai bine, dar mă ţin la o distanţă sigură de el.

Sunt trei alergătoare, şi Anna e acum a treia, dar imediat în urma fetei de pe poziţia a doua. O întrece fără probleme şi accelerează. Picioarele i se mişcă atât de repede, încât le zăresc ca prin ceaţă, braţele pompează aerul cu forţă, iar pe faţă are o expresie mai îndârjită decât am văzut-o vreodată.

— Hai, Annie! strigă domnul Greene. Haide! Bagă viteză! Aşa!

Se apropie şi îi zăresc ochii, sunt fixaţi pe banda galbenă. Reduce distanţa faţă de lider, dar se pare că nu mai are timp să o ajungă. Este imediat în urma ei şi cealaltă fată sprintează şi ea. Anna o întrece chiar la finalul cursei. Trece prima linia de sosire şi îşi aruncă braţele în aer.

Domnul Greene continuă să răcnească, dar se opreşte brusc şi apasă pe câteva butoane ale ceasului.

— Da! strigă apoi.

Anna e de cealaltă parte a terenului, îndoită de mijloc, cu mâinile pe genunchi. Se îndreaptă de spate şi începe să meargă în cerc, încercând să-şi recapete suflul. Se opreşte lângă fata care aproape că a învins-o şi îi întinde mâna.

Colegele se strâng în jurul ei şi ţopăie, blocând-o vederii. Dar după câteva minute iese din mulţime şi o văd uitându-se în jur, probabil după tatăl ei. El o zăreşte imediat şi flutură entuziast din mână.

Anna începe să alerge către noi şi eu îl urmăresc pe domnul Greene cum se plimbă în sus şi în jos, ca şi cum numai aşa se poate împiedica s-o ia la goană spre ea şi s-o ridice în braţe ca pe o fetiţă de şase ani, nu o adolescentă de şaisprezece.

— Ai văzut? întreabă ea.

Tatăl ei saltă mâna în aer şi cei doi bat palma.

— Frate, a trebuit să mă întrebuinţez serios la final.

Are pantofii complet acoperiţi cu noroi şi pe măsură ce mă apropii văd că e stropită peste tot, de la gambe în sus.

— Bravo, scumpo! îl aud pe tatăl ei că o laudă în timp ce o îmbrăţişează strâns.

Ea îl sărută pe obraz şi el o strânge tare, şi mai tare, şi-n clipa aceea ea deschide ochii şi mă vede. Se eliberează din strânsoare.

— Bună, spune.

— Bună.

Ridic buchetul de flori şi ochi ei se luminează. Îşi acoperă faţa cu mâinile şi zice:

— Am glumit în privinţa florilor.

Domnul Greene îşi drege glasul şi Anna îi aruncă o privire, dând din cap o dată, ca şi cum i-ar face semn să plece, numai că el nu se dă dus.

— Tată.

— OK. Mă duc să verific ce timp ai scos la

cronometrai oficial, zice el şi pleacă, lăsându-ne singuri.

— Tatăl tău e supărat foc pe mine, spun, uitându-mă după el.

Pulsul mi se accelerează şi mâinile îmi tremură în timp ce îi întind buchetul.

— Mi-e teamă că florile nu mi-au fost de prea mare ajutor.

— Mersi oricum. Sunt superbe. Ia buchetul cu o mână, iar pe cealaltă şi-o aşază pe obrazul meu drept. Ce ai păţit la faţă? mă întreabă.

— M-am zgâriat la o căţărare pe stâncă. Îi acopăr mâna cu mâna mea şi îi sărut palma. Ţi-am mai adus ceva.

— Zău? Se uită peste umărul meu, de parcă ar vrea să vadă ce ascund acolo, la spate. Unde e?

— În maşină. M-am gândit că aş putea să te duc cu maşina acasă.

Anna mă priveşte mirată, aşa încât continui.

— M-am tot gândit la ceea ce mi-ai spus ultima dată şi cred că ai dreptate. Ar trebui să-mi cunoşti familia. Şi vreau ca şi ei să te cunoască.

Îşi încreţeşte fruntea şi se holbează tăcută la mine.

— Şi vom începe cu Brooke.

— Brooke?

— Îhî. Ne aşteaptă în maşină.

Gesticulez în spate, spre parcare. Un zâmbet uriaş mi

se lăţeşte pe faţă şi mă aştept ca şi ea să surâdă, dar o văd în schimb panicată.

— În *maşină*? Nu pot să fac cunoştinţă cu Brooke *acum.* Uită-te şi tu în ce hal arăt…

Are tricoul năclăit de sudoare şi obrajii pătaţi cu noroi. Îşi scoate părul din coada de cal, şi-l mătură de pe faţă, şi-l strânge la loc şi face ochii mari uitându-se peste umărul meu.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Bună!

Aud vocea lui Brooke în spate. Am uitat că i-am spus să aştepte zece minute şi pe urmă să coboare din maşină.

Ar fi trebuit să-i spun să mă aştepte acolo. Pentru ca Anna să se poată obişnui cu ideea. Surpriza pe care i-am pregătit-o pare dintr-odată un gest egoist din partea mea.

— Bună. Anna se uită în jos la hainele ei şi clatină din cap. Uau… Am sperat să ne cunoaştem în alte condiţii, când o să fiu… mai curată.

Brooke îşi flutură mâinile în aer, ca pentru a arăta că nu ia în seamă comentariul Annei.

— Nu-ţi face griji, spune. Dar pe urmă rămâne înţepenită acolo, deloc în largul ei, încrucişându-şi şi desfăcându-mi braţele, în timp ce încearcă să găsească ceva de zis. Sunt aşa de încântată de excursia asta. Am locuit în Chicago câteva luni, dar n-am vizitat restul

Illinois-ului.

— Nu prea e mare lucru de văzut, replică Anna.

Scoate un hohot de râs nervos şi se holbează iar la Brooke, ca şi cum ar vrea să-şi bage adânc în cap faptul că se află acum în faţa ei.

Şi pe urmă tatăl Annei se întoarce şi eu i-o prezint pe sora mea.

Brooke ţopăie pe loc ca să se încălzească şi îi întinde mâna.

— Mă bucur foarte mult să vă cunosc în sfârşit, domnule Greene. Bennett mi-a povestit atât de multe despre familia dumneavoastră, spune ea.

Îi scutură mâna îndelung şi tatăl Annei se uită în jos, întrebându-se probabil când are ea de gând să i-o elibereze.

— Şi eu mă bucur să te cunosc, răspunde el, furişând iute o privire spre mine. Şi noi am auzit multe despre tine. Sunt încântat să văd că eşti sănătoasă.

Faţa lui Brooke se schimonoseşte şi o văd că dă să spună ceva, după care ochii îi fug spre mine şi eu îi fac un semn discret, gen *Las-o moartă.*

Dă din cap şi spune „Mersi”, apoi îi eliberează mâna din strânsoare. Iar când domnul Greene se uită în altă parte, mă săgetează din priviri.

— A venit un reporter local să ia interviu echipei, îi spune domnul Greene Annei.

Arată în depărtare spre un cort alb inscripţionat cu sigla Asociaţiei Liceelor din Illinois. Îl recunosc pe antrenorul Annei şi pe câteva dintre colegele ei.

— Probabil că ar trebui să te duci şi tu, adaugă.

Ochii îi fug spre mine şi înapoi la Anna. Totul, începând cu expresia de pe faţa lui şi continuând cu felul în care îşi ţine braţele încrucişate, îmi demonstrează clar că nu agreează prezenţa mea aici.

— Vin imediat, ne spune Anna, după care se adresează tatălui ei: O să mă întorc acasă cu maşina lor, da? Dar mai întâi o să merg cu tine la hotel ca să fac un duş.

— Şi ce facem cu magazinul? o întreabă el pe Anna, dar uitându-se la mine cu faţa roşie şi impasibilă.

Aproape că simt cum îi clocoteşte sângele în vene. Într-un târziu, îşi ia ochii de pe mine, iar eu respir adânc.

— N-am nevoie de tine decât pentru o oră, adaugă. Nu pot să închid magazinul în mijlocul zilei.

Anna şi tatăl ei schimbă apoi priviri pline de subînţeles şi am senzaţia că în ultimele câteva săptămâni am făcut obiectul a nenumărate discuţii tensionate în sânul familiei Greene. După câteva secunde jenante, tatăl Annei se uită din nou la mine, cu braţele în continuare încrucişate şi fruntea în continuare încreţită.

— Trebuie să fie înapoi la librărie la ora trei.

— Va fi, îl asigur eu.

Îşi întoarce atenţia spre Anna, arătând spre florile din mâna ei.

— Vrei să le iau eu ca să le pun în apă?

Faţa lui se relaxează şi Anna îi zâmbeşte cu recunoştinţă în timp ce îi întinde buchetul.

Ei doi pornesc spre cort pentru interviu şi Brooke mă pocneşte tare peste braţ.

— Au, mă strâmb eu. De ce mă loveşti?

— Aşa, ca să îţi dovedesc că-s sănătoasă tun.

Izbucnesc în râs şi mă frec pe braţ în locul unde m-a pocnit.

— Mda, probabil c-ar trebui să te pun la curent.

Brooke şi cu mine aşteptăm în maşină, în parcarea din faţa hotelului, şi într-un târziu o vedem pe Anna apărând prin uşile duble. Urcă în faţă, pe scaunul pasagerului. Are şi acum părul ud şi miroase a săpun.

— Din toate locurile de pe lumea asta, tu vrei să mergem trei ore cu maşina din Peoria[2] la Evanston.

— O să ne distrăm, ai să vezi.

— Să ne distrăm?

— Da. Află că Brooke şi cu mine am făcut un plan al excursiei care ne va purta pe toţi, în următoarele trei ore, în locuri pe care niciunul dintre noi nu le-a văzut până

---

[2] Oraş din statul Illinois, situat la circa 260 km de Chicago (n. tr.).

acum. Am ales un traseu pitoresc.

— Nu există niciun traseu pitoresc de aici până la Lacul Michigan. Crede-mă, ştiu ce vorbesc.

— Ah, te înşeli. În următoarea oră vom trece pe lângă optsprezece lacuri.

— Serios?

Dau mândru din cap.

— Pun pariu că n-ai fost niciodată la Oglesby[3].

Anna ridică din sprâncene.

— Am dreptate, nu? Dar la Starved Rock State Park?

Se abţine cu greu să nu zâmbească.

— Ştiai măcar că stâncile pot fi înfometate[4]?

Clatin din cap la asemenea idee ridicolă.

— Cum de ştii de locurile astea?

Nu pot să-i explic că săptămâna trecută m-am documentat on-line pentru excursie, aşa că fac o glumă.

— *Lonely Planet: Illinois.* Sau poate că nici de asta n-ai auzit?

Se mulţumeşte să se holbeze la mine.

---

[3] Orăşel din statul Illinois (n. tr.).

[4] „Starved Rock" — stâncă înfometată. Denumirea acestui parc naţional din statul Illinois se pare că provine de la o legendă legată de asasinarea, în anul 1769, a conducătorului tribului indian Ottawa de către un membru al unui trib rival. Pentru a-i răzbuna moartea, oamenii lui i-au urmărit pe duşmani de-a lungul fluviului Illinois. Duşmanii au urcat pe o stâncă, pentru a căuta refugiu, şi cei din tribul Ottawa au împresurat stânca şi i-au lăsat să moară acolo de foame (n. tr.).

— Atunci poate c-ar trebui s-o luăm din loc, spune, iar eu demarez spre Autostrada 29.

Anna îşi îndoaie un picior sub ea şi se răsuceşte cu faţa spre Brooke, aşezată pe bancheta din spate.

— Bun… acum povesteşte-mi totul despre tine.

În următoarea oră, ele două vorbesc nonstop, iar eu nici măcar nu încerc să intervin.

Zăresc un local cu vedere spre Lacul Fox şi ne dăm toţi trei jos din maşină ca să ne dezmorţim. Suntem conduşi într-un separeu care dă spre lac şi Anna şi cu mine ne aşezăm pe o banchetă, iar Brooke în faţa noastră.

— Cafea? ne întreabă chelneriţa în timp ce ne oferă meniurile.

După o rundă de „Da, vă rog”, se întoarce cu trei ceşti aburinde. Brooke şi cu Anna întind în acelaşi timp mâna după lapte, iar eu râd în sinea mea.

Consultăm meniurile şi chelneriţa revine ca să ia comanda.

— Aş vrea specialitatea casei, vă rog, spune Anna.

Mă uit pe meniu şi găsesc rapid mâncarea: ouă, chifteluţe de cartofi, şuncă şi pâine prăjită.

— Cu ouă jumări, dacă se poate, adaugă ea.

— Şi eu la fel, spun.

Brooke oftează din greu când chelneriţa o întreabă ce

doreşte să comande.

— Omletă cu legume, dar numai cu albuşuri, vă rog. Şi fără garnitură de şuncă sau cârnaţi. Şi cu pâine integrală. Fără unt.

Chelneriţa se holbează la ea.

— Omletă din albuşuri? întreabă ea şovăitoare, iar Brooke dă din cap în semn de confirmare. Fără gălbenuşuri? mijeşte chelneriţa ochii şi îşi înclină capul.

— Exact.

Chelneriţa clatină din cap şi notează comanda.

— O să discut cu bucătarul să văd ce poate face.

Se îndepărtează şi Brooke se uită la mine şi-şi aruncă mâinile în aer.

— De parcă nu a auzit în viaţa ei de omletă din albuşuri.

— Suntem în anul de graţie 1995, îi amintesc eu.

— Şi în mijlocul Illinois-ului, adaugă Anna.

Îmi pun un braţ pe după umărul ei, iar ea mă sărută pe obraz. Ochii ni se încrucişează pentru o clipă şi încerc să-i descifrez expresia feţei.

— Eşti bine? o întreb.

Stă să se gândească o secundă. Pe urmă dă din cap.

— Absolut.

— Bine.

O sărut uşor.

— Sper că o să încetaţi cu chestia asta când o să ne

aducă mâncarea, nu? zice Brooke.

Întind mâna peste masă, iau un pacheţel cu zahăr şi îl azvârl în direcţia ei. Îl prinde din zbor şi îl aşază înapoi pe masă.

— Cât eşti de pueril, spune, clătinând din cap. Dar după aceea scoate un hohot de râs şi îşi apasă palmele de blatul mesei. OK, nu mai am răbdare să aştept. Am ceva să vă spun.

Anna şi cu mine ne uităm unul la celălalt, apoi la ea.

— Am cunoscut un tip. Îl cheamă Logan şi e din Australia. Are un accent adorabil.

Pare să se mândrească foarte tare cu originile prietenului ei.

Anna mă priveşte pieziş şi se apleacă peste masă.

— Unde l-ai cunoscut? întreabă, iar faţa lui Brooke se luminează toată iarăşi. Saltă pe loc şi se apleacă şi ea în faţă, imitând-o pe Anna.

— La concertul formaţiei Train.

Îmi dreg glasul.

— Ai grijă… o atenţionez eu, şi Brooke îşi aruncă exasperată braţele în aer şi răspunde:

— Ce? Tipii ăştia cântă de nu ştiu când.

Ridic din sprâncene.

— Nu de atâta timp pe cât crezi tu.

Oftează.

— Bine. O ia de la capăt cu povestea, de data asta

alegându-şi cuvintele cu mai multă grijă. Ne-am cunoscut la un concert la Red Rocks. Se uită la mine pentru confirmare, iar eu dau din cap, aşa încât continuă: Era cu un grup de amici, iar eu cu colegele mele de apartament, Shona şi Caroline. Shona l-a recunoscut pe unul dintre amicii lui, au fost colegi de şcoală. Aşa că ei doi au început să discute şi nu după mult timp ne-am strâns cu toţii, aşteptând să înceapă concertul. Şi unul dintre băieţi ne-a întrebat dacă nu vrem să stăm lângă ei. Brooke se opreşte ca să-şi tragă răsuflarea şi să soarbă din cafea, apoi continuă: Logan s-a aşezat lângă mine şi am început să discutăm. Şi el adoră muzica. Brooke se apleacă spre mine. Muream de poftă să-i spun că am dat o fugă până la Sydney ca să îi văd pe cei de la Maroon 5 în concert, în 2008.

— Ai grijă, repet eu.

— Of, OK. Se apleacă spre Anna şi-i face cu ochiul. Deşi solistul lor vocal e foarte *sexy.*

Îi fac semn cu piciorul pe sub masă şi ea râde.

— Aşa că am trăncănit tot timpul concertului şi după pauză s-a aplecat spre mine şi m-a întrebat – în felul ăla simpatic şi timid al lui – dacă am prieten. La care eu am răspuns, desigur, că nu am. Şi pot să jur că a vrut să mă sărute. Numai că n-a avut curaj. Am dansat, ne-am frecat unul de celălalt, dar nimic altceva.

Chelneriţa ne aşază farfuriile cu mâncare în faţă.

Brooke se uită în jos la omleta ei, care pare una cât se poate de normală, făcută din trei ouă întregi, apoi îşi ridică ochii către chelneriţă.

— Mulţumesc, zice, apoi îşi ia furculiţa şi începe să scoată toate legumele afară. La sfârşitul concertului am făcut schimb de numere de telefon şi ne-am luat la revedere şi fiecare a pornit să traverseze separat parcarea, dar după asta l-am auzit cum mă striga din spate. Aşa că m-am întors şi el m-a întrebat dacă îi dau voie să mă sărute, radiază Brooke de fericire. Nu-i aşa că-i nemaipomenit de drăguţ? Se apleacă peste masă şi Anna face la fel. Şi sărută incredibil de bine, adaugă Brooke.

Furişez o privire spre Anna. Zâmbeşte cu timiditate şi roşeaţa a început deja să-i urce pe obraji. Ia o bucăţică de şuncă şi muşcă din ea.

— În seara următoare am ieşit în oraş şi să nu-ţi vină să crezi… stă doar la un cvartal distanţă de mine. Extraordinar! Şi de atunci suntem de nedespărţit. Mergem împreună cu bicicleta în campus şi prânzul îl luăm împreună şi arătăm ridicol de bine împreună. Se opreşte să-şi tragă sufletul şi să muşte din pâinea prăjită. Apoi oftează. Deja mi-e dor de el.

Mă uit la ea şi un val de gelozie mă cuprinde. Anna şi cu mine nu vom şti niciodată ce înseamnă să locuieşti la un cvartal distanţă de persoana iubită. Nu ne vom

organiza orele de curs astfel încât să putem merge împreună cu bicicletele la facultate şi nu ne vom întâlni niciodată din întâmplare prin campus şi n-o să ne zăpăcim când îl vedem pe celălalt că se iveşte pe neaşteptate în drumul nostru. N-a trecut nici măcar o zi de când Brooke nu şi-a văzut iubitul; habar n-are ce înseamnă să-ţi fie cu adevărat dor de cineva.

N-am cum să ştiu dacă Anna se gândeşte şi ea la asta, pentru că nu se trădează.

— Pare grozav, zice. După care îşi ia furculiţa în mână şi adaugă: Sunt moartă de foame.

Şi atacă micul dejun.

28

Petrecem următoarele ore pe drum. Ne oprim la Starved Rock State Park şi mergem pe poteci, admirând formaţiunile stâncoase şi cascadele. Anna nu spune nimic, dar pare extenuată şi îmi dau seama că nu era probabil momentul cel mai nimerit pentru o plimbare lungă. După patruzeci şi cinci de minute, propun să ne îndreptăm spre Evanston şi o văd că răsuflă uşurată.

Ajungem la librărie la ora două şi jumătate şi centrul oraşului e foarte aglomerat. Nu găsesc un loc de parcare decât în faţa următorului cvartal.

— E perfect, spune Anna, iar eu bag SUV-ul într-un spaţiu îngust, vizavi de parc. Avem timp să ne oprim la

cafenea ca să luăm câte un *latte.*

Coborâm toţi trei din maşină şi vâr câteva monede de douăzeci şi cinci de cenţi în automatul din parcare. Intrăm şi ne aşezăm în colţişorul nostru, pe banchetă, cu Anna şi Brooke stând faţă în faţă. Anna începe Să-i povestească lui Brooke despre formaţiile care susţin aici concerte în serile de duminică, în timp ce eu îi comand barmaniţei băuturile.

Mai discutăm toţi trei o vreme şi îmi dau seama că Anna stă ca pe ace. Se tot uită la ceas şi când, într-un final, nu mai poate rezista, îşi ia la revedere de la Brooke. Se îmbrăţişează şi schimbă alte câteva cuvinte, iar Brooke mă pune să-i promit că o voi aduce înapoi aici cât mai curând posibil.

După plecarea Annei, Brooke şi cu mine mai rămânem puţin ca să ne bem cafelele şi să discutăm despre ziua de azi.

— Mama şi tata ar plăcea-o, zice Brooke.

— Mda, pufăi eu. Până când ar afla că locuieşte pe aceeaşi stradă cu bunica. Îmi dau ochii peste cap. Şi că merge la aceeaşi şcoală la care a învăţat mama. Şi că ea şi cu Maggie au devenit prietene apropiate. Dar ai dreptate, dacă ar trece peste asta, pun pariu că ar adora-o. Îmi aşez cana cu cafea pe masă, mă reazem de speteaza canapelei şi-mi aţintesc privirea în tavan. Va trebui să le povestesc totul mâine, când ajung acasă.

Înclin capul şi mă uit la Brooke. O să mă omoare, adaug.

— Ba nu. Poate că n-o să te înţeleagă întru totul, dar ce-ar putea să facă? în plus, gândeşte-te ce bine te-ai simţi dacă nu ar mai trebui să te ascunzi de ei.

Încerc să mă gândesc, însă mint de atâta vreme, încât mi-e imposibil să-mi imaginez.

Brooke îşi dă capul pe spate şi soarbe din cafea, apoi îşi aşază cana pe masă, lângă a mea. Tăcem amândoi, dar ştim că a venit momentul ca ea să plece.

O iau înainte şi trecem pe lângă barmaniţă, străbatem holul lung ce duce către toalete, iar eu verific dacă e cineva în toaleta bărbaţilor, în timp ce ea rămâne afară, în aşteptare. Imediat ce văd că baia e goală, crăp uşa şi-i fac semn să intre.

Încui uşa şi ea mă prinde de mâini fără să spună nimic, îşi scutură braţele tare, aşa cum face de fiecare dată, şi mă sărută pe obraz.

— Mulţumesc mult.

— Cu plăcere, răspund, lucru nu tocmai adevărat, dar care pare potrivit pentru situaţia dată.

Închide ochii şi eu fac la fel. Când îi deschid, suntem în camera lui Brooke, în locul de unde am luat-o cu mine în călătorie în dimineaţa asta.

— Să ştii că tot vreau să-ţi prezint pe cineva, spune ea, iar eu o asigur că voi încerca să vin.

După care închid ochii. Şi când îi deschid, mă trezesc singur în toaleta bărbaţilor.

Nu ştiu cum să-mi petrec ora următoare, cât va fi Anna la lucru. Ies din cafenea şi pornesc spre magazinul de muzică, când o ambulanţă dă colţul şi zboară pe lângă mine, cu sirena şi girofarul aprinse. Dau să traversez strada şi o văd cum opreşte drept în faţa librăriei.

O iau la goană.

Ajung la uşă şi-i văd pe paramedici, care împing o targă înăuntru, dând la o parte lumea care a început deja să se adune afară. O iau pe urmele lor.

— Anna! strig de cum intru, dar n-o zăresc pe nicăieri.

Continui să merg în spatele tărgii, care se îndreaptă spre secţiunea „Cărţi de bucătărie”.

Şi atunci dau cu ochii de ea. Stă pe jos, cu braţele încolăcite în jurul tatălui ei, care e prăbuşit, rezemat de rafturile cu cărţi şi cu picioarele îndoite într-un unghi nefiresc. Unul dintre paramedici întinde braţul şi încearcă să o tragă deoparte, dar Anna îl priveşte panicată şi refuză să se mişte.

— Ce-i cu el? strigă ea.

— Nu ştiu, îl aud pe bărbat răspunzând. Vreau să te dai la o parte ca să văd ce are, da? Te rog.

Nu reuşesc să mă apropii de ea atât de iute pe cât aş

vrea.

Când mă zăreşte, îşi întăreşte strânsoarea din jurul braţului tatălui ei, dar eu îngenunchez lângă ea şi o trag spre mine.

— Vino încoace, îi spun şi mâinile îmi tremură în timp ce le întind spre ea. Lasă-i să-l ajute pe tatăl tău.

Arunc o privire spre domnul Greene. Are ochii larg deschişi şi se holbează în faţă. Dar după asta capul îi cade încet într-o parte şi se uită drept spre mine, clipind greoi.

Anna îşi răsuceşte capul spre mine, înapoi spre tatăl ei şi iarăşi spre mine. Într-un târziu îi eliberează braţul şi mă lasă să o trag câţiva paşi mai încolo. Paramedicii îl aşază pe domnul Greene pe podea şi încep să lucreze ca să-l aducă înapoi de acolo de unde e.

— Ce s-a întâmplat? o întreb.

— Nu ştiu. N-am crezut că e în magazin, spune cu vocea tremurată şi răsuflă cu atâta greutate, încât cuvintele îi ies înecate din gură. Am făcut turul librăriei şi abia atunci l-am văzut, zice, gesticulând spre el. Nu ştiu de când zace aici, Bennett. Şi nu ştiu ce-i cu el.

Justin a auzit probabil din magazinul de muzică sirena ambulanţei, pentru că dă buzna în librărie şi începe să se uite agitat în jur. Pare vizibil uşurat în clipa în care dă cu ochii de Anna, dar expresia i se Schimbă în clipa când zăreşte echipa de paramedici strânşi în jurul tatălui

ei.

— Ce s-a întâmplat? ne întreabă, dar niciunul dintre noi nu ştie să răspundă.

— L-am găsit în starea asta, zice Anna.

Plânge acum, iar eu îi repet că totul va fi bine, cu toate că n-am idee dacă e aşa sau nu.

Unul dintre paramedici se ridică şi se îndreaptă spre noi. Se uită direct la Anna.

— Îl ducem la Northwestern Memorial.

— Mama lucrează acolo, murmură Anna. E asistentă medicală. Îşi înalţă privirea spre mine. Trebuie să iau legătura cu ea, şopteşte.

N-apuc să-i răspund, că Justin spune „Mă ocup eu" şi porneşte spre telefonul din camera din spate.

Paramedicul ia un clipboard şi scoate un pix din agăţătoare.

— L-aţi văzut mai devreme?

În spatele lui, ceilalţi doi paramedici îl leagă pe domnul Greene la nişte maşinării şi îl aşază pe targă.

— Da, azi-dimineaţă, răspunde Anna pe un ton jos şi moale. Se simţea bine.

Omul notează ceva.

— La ce oră l-aţi văzut ultima oară?

Anna vorbeşte acum ceva mai tare.

— Pe la ora zece.

Nu se uită la mine şi nu ştiu dacă se gândeşte la ce mă

gândesc şi eu, dar simt că trebuie să pun întrebarea.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă l-am fi găsit mai devreme?

Omul clatină din cap.

— Deocamdată nu ştim nimic. Încă nu vă pot răspunde.

— Ce s-ar fi întâmplat? repet eu.

— Nu ştiu. Poate că aţi fi sesizat că ceva nu e în regulă cu el. Mă priveşte drept în ochi. Uite ce-i, o să-l ducem la spital ca să aflăm ce s-a întâmplat. OK?

Ceilalţi doi paramedici îi fac semn şi omul îşi închide carnetul şi o ia spre uşă.

— Poţi veni cu noi, cu ambulanţa, la spital, îi spune Annei. Iar mie: îmi pare rău, e valabil numai pentru membrii familiei.

Anna dă să-l urmeze, dar eu o strâng mai tare de braţ.

— Vino cu mine cu maşina. O să mergem imediat în spatele ambulanţei.

Paramedicul mijeşte ochii spre Anna.

— Vrei să-ţi laşi tatăl singur?

— O să fim imediat în spatele vostru, spun eu.

Ceilalţi paramedici trec pe lângă noi, împingând targa către maşină, iar el clatină dezgustat din cap înspre mine şi îi urmează.

Împing câţiva curioşi afară şi mica legătură de clopoţei răsună când trântesc uşa. Mă grăbesc apoi s-o

încui.

În timp ce sunetul sirenei se aude tot mai slab, iar girofarurile dispar din raza noastră vizuală, o prind pe Anna de mână şi o trag în capătul celălalt al librăriei. Trecem pe lângă tejghea şi zăresc buchetul de flori pe care i l-am cumpărat azi-dimineaţă. E pus într-o vază. În apă. Exact aşa cum îi promisese. Respir adânc.

— O să ne întoarcem în timp la dimineaţa asta. Justin e în camera din spate, dar eu continui să vorbesc cu voce joasă. Ascultă-mă cu atenţie, te rog. Va trebui să ne întoarcem în timp la hotel. Este singurul moment în care nu am fost în mişcare şi nu ne-a văzut nimeni. Nu există altă cale, altfel nu mă pot sincroniza.

Anna rămâne nemişcată şi tăcută.

— O să ne întoarcem la ora zece şi un sfert, chiar înainte să-l laşi pe tatăl tău la hotel. Vei merge cu el cu maşina, nu cu noi, şi asta ne va permite să-l supraveghem timp de trei ore, ca să descoperim… orice semn că Ceva ar fi în neregulă.

Clipeşte mărunt de câteva ori.

— Dar dacă ne întoarcem în timp şi nu descoperim nimic în neregulă cu el?

— Nu ştiu. Atunci poate că-i spui că *tu* nu te simţi bine. Că respiri cu greu. Sau născoceşti orice scuză îţi trece prin cap să îl faci să se oprească la spital, la mama ta. Orice, numai să ajungă direct la spital.

Dă din cap în semn că a înţeles.

— Îţi aminteşti unde a parcat maşina?

Cade pe gânduri vreun minut.

— Da, şopteşte.

E albă ca varul la faţă şi tremură din toate încheieturile.

— Trebuie să te aduni, da? Nu-ţi face griji. Ai să vezi, totul va fi bine.

Imaginea mea, zăcând ca vai de lume într-o baltă de sânge, blocat cine ştie unde şi când, îmi trece prin minte. Blochez imaginea. Efectele secundare n-au niciun fel de importanţă acum. Tot ce contează e ca Anna să se întoarcă în timp la dimineaţa asta.

Îmi sprijin fruntea de fruntea ei. Nu e nevoie să îi spun să îşi închidă ochii. Înainte de a-i închide pe ai mei, derulez în minte cele petrecute azi-dimineaţă, încercând să vizualizez hotelul şi momentul exact când îl pot lăsa pe celălalt „eu" al meu să dispară fără a cauza discontinuitate. Îmi imaginez aleea circulară din faţa hotelului, locul de unde Brooke şi cu mine am luat-o pe Anna astăzi dimineaţă, şi…

— Brooke. N-am vrut să îi rostesc numele cu voce tare, dar presupun că am făcut-o, pentru că în clipa când deschid ochii o văd pe Anna holbându-se la mine. Îi las mâinile să cadă şi mă frec pe frunte cu vârfurile degetelor. Ce se va întâmpla cu Brooke? mă pomenesc

zicând.

Brooke a fost cu mine tot timpul ăsta. Ce se poate întâmpla dacă Anna şi cu mine ne întoarcem în timp fără ea? Va dispărea şi Brooke? Dacă va fi în maşină în momentul în care mă voi întoarce, ce voi face cu ea? Iar dacă nu o voi găsi acolo, unde s-ar fi putut duce?

Nu, trebuie să mă întorc mai departe în ţimp. Înainte ca să o iau pe Brooke cu mine. O prind din nou de mâini pe Anna, însă de data asta nu pentru că am avea o destinaţie. Fără să mă gândesc, spun cu voce tare tot ce-mi trece prin minte.

— Nu ştiu exact cum să procedez. Nu e la fel de simplu ca dăţile trecute. Se… interpun atâtea necunoscute.

Abia rostesc aceste vorbe, când Justin scoate capul pe după colţ şi se apropie în goană.

— Aici eraţi. Am găsit-o pe mama ta, îi spune el Annei. E la spital. Mă aşteaptă să te duc acolo.

Anna îşi despleteşte degetele din mâna mea şi porneşte după el spre uşă. El o ia cu braţul pe după umeri, dar ea se opreşte şi se întoarce spre mine. Sunt în acelaşi loc în care m-a lăsat.

— Nu vii cu noi? mă întreabă.

— Ba da. Îmi vâr mâinile în buzunare şi îi urmez, în timp ce derulez în minte evenimentele dimineţii, încercând cu disperare să găsesc o portiţă de scăpare.

Maşina lui Justin este parcată vizavi, după colţul magazinului de muzică. El deschide portiera dinspre scaunul pasagerului şi o ajută pe Anna să urce, în timp ce eu mă las să cad pe bancheta din spate. În viaţa mea nu m-am simţit atât de neputincios.

Justin se opreşte la un semafor şi Anna arată pe geam şi se uită la el.

— Poţi să opreşti acolo, te rog?

Justin traversează intersecţia şi opreşte în faţa clădirii de după, iar Anna coboară din maşină, împinge scaunul pasagerului în faţă şi urcă lângă mine pe bancheta din spate. Îşi aşază capul pe umărul meu şi îmi şopteşte la ureche:

— Nu pot să te las să te întorci.

Mă uit în oglinda retrovizoare şi îmi încrucişez ochii cu Justin. Se holbează o clipă la mine, apoi porneşte motorul.

29

Doamna Greene ne vede de cum dăm colţul şi intrăm în sala de aşteptare de la terapie intensivă. Încremenim toţi trei când ea se avântă spre noi. E încă îmbrăcată în uniforma de asistentă.

O îmbrăţişează cu putere pe Anna, după care o trage deoparte, către scaunele din colţ, şi începe s-o bombardeze cu întrebări. Anna pare calmă în timp ce o

pune la curent cu tot ce s-a întâmplat, din momentul în care a plecat seara trecută de acasă împreună cu tatăl ei, trecând prin toate evenimentele, până când l-a găsit întins pe podeaua din librărie.

Justin îmi aruncă o privire, iar eu îl privesc la rândul meu în tăcere şi niciunul din noi nu ştie ce să facă. Îl văd cum se uită stânjenit de jur împrejur şi arăt spre un şir de scaune aflat la o distanţă convenabilă. În următoarele douăzeci de minute păstrăm amândoi tăcerea.

Părinţii lui Justin dau apoi buzna pe uşă, fapt care ridică până la cer nivelul de energie.

— Unde e? întreabă doamna Reilly, îndreptându-se direct către noi.

Justin o îmbrăţişează şi gesticulează spre colţul sălii. Nu-mi place că sunt nevoit să o ascult pe mama Annei cum repetă aceleaşi detalii îngrozitoare, dar stau suficient de aproape pentru a auzi fiecare cuvinţel rostit de ea şi fiecare icnet scos de doamna Reilly.

Mă aplec în faţă, cu coatele pe genunchi, pentru a-mi acoperi urechile şi înăbuşi măcar un pic sunetele. Mă gândesc să ies ca să iau aer, când aud vocea Annei.

— Aveţi vreo fisă unul din voi? întreabă ea, lăsându-se să cadă pe un scaun lângă mine.

Îşi întinde picioarele în faţă şi-şi reazemă capul de perete, în timp ce Justin şi cu mine ne scotocim prin

buzunare.

— Poftim, zice Justin.

Anna se întinde ca să ia moneda şi se ridică în picioare.

— Mă duc să caut un telefon cu fise ca s-o sun pe Emma. Mă întorc imediat.

Lipseşte mai bine de zece minute, timp în care Justin şi cu mine rămânem tăcuţi. Apoi o doctoriţă intră în sala de aşteptare şi rosteşte numele doamnei Greene. Ea se ridică şi traversează încăperea. Discută amândouă câteva clipe pe un ton scăzut.

Mama Annei îşi întoarce capul spre mine.

— Bennett, vrei să te duci să o cauţi pe Anna, te rog?

Mă mişc rapid. Ies din sala de aşteptare şi străbat coridoarele sterile, dar nu am nici cea mai vagă idee unde e Anna. Merg de-a lungul holurilor şi mă întorc din drum când am impresia că nu duc nicăieri, şi o zăresc într-un târziu în capătul unuia, rezemată de un perete şi jucându-se cu firul de oţel al telefonului, povestindu-i evenimentele celei mai bune prietene a ei.

Mă vede venind.

Doctorul, o anunţ eu pe muteşte, iar Anna zice ceva ce nu aud în receptor, după care trânteşte telefonul cu putere. O luăm amândoi în mare viteză înapoi spre sala de aşteptare.

De cum ne apropiem, mama Annei o ia pe după umeri

şi o trage spre ea, după care ne face semn nouă, celorlalţi, să venim lângă ele.

Stăm toţi şase în semicerc în timp ce doctoriţa ne explică, într-o manieră mult prea pragmatică şi dură, că domnul Greene a suferit un atac cerebral. Trece în revistă, în detaliu, testele pe care i le vor face pentru a determina momentul exact al atacului cerebral şi amploarea leziunilor.

Se uită în ochii mamei Annei, adresându-i-se mai degrabă ca unei colege decât ca soţie a unui pacient.

— După cum probabil că ştii, atacurile cerebrale sunt destul de complicat de descifrat la început. Totul depinde de timpul scurs între atac şi momentul în care fiica ta l-a găsit zăcând pe podea. Când paramedicii au ajuns la faţa locului, i-au administrat medicaţia necesară pentru dizolvarea cheagului de sânge, dar… Lasă fraza neterminată şi Anna începe să-şi răsucească un cârlionţ în jurul degetului. Până ce nu vom descoperi *unde* anume în creier a avut loc accidentul cerebral şi *când* anume s-a petrecut, nu putem estima şansele lui de recuperare.

Anna face câţiva paşi în spate, ca şi cum ar fi depăşită de situaţie, iar eu îi cer permisiunea mamei ei să o duc afară ca să ia aer.

Coborâm cu liftul la parter şi o conduc spre uşa de ieşire. Afară, vântul ne dă părul pe spate, dar ne

cuibărim unul lângă celălalt pe o bancă de ciment de lângă o scrumieră înaltă. Mirosul proaspăt de ploaie este amestecat cu cel stătut de mucuri de ţigară.

— Vreau să mă întorc în timp. Nu aştept să-mi răspundă, ci îi descriu, punct cu punct, planul pe care l-am pus la cale începând din clipa în care am ieşit din librărie. Mă voi întoarce la momentele de azi-dimineaţă. O să o iau pe Brooke cu mine şi voi două o să vă cunoaşteţi, după care o să-ţi povestesc ce se va întâmpla cu tatăl tău, da? Ai să vezi, totul va fi bine.

Clatină din cap.

— Şi cum rămâne cu efectele secundare? Ultima oară nu ai ştiut ce ai făcut timp de douăzeci şi două de ore. Dacă ne trezim aruncaţi cu toţii înapoi în cine ştie ce loc? Dacă pierdem orele acelea şi nu-l mai găsesc pe tata atunci când l-am găsit? Nu, Bennett, de data asta nu-ţi mai poţi permite să greşeşti.

O ascult, dar asta nu mă împiedică să iau în considerare scenariul cel mai optimist. Dacă ne-am întoarce la librărie, nu ştiu ce s-ar putea întâmpla cu Anna. Dacă ne-am întoarce la cursa de cros, nu ştiu ce s-ar putea întâmpla cu Brooke.

— Opreşte-te, zice Anna, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile şi ar fi ghicit că încă încerc să găsesc o cale de a rezolva lucrurile. Ascultă. Mi-ai promis că o să-mi spui dacă vei pierde vreodată controlul. Dar se pare că

eu sunt cea care trebuie să îţi atragă atenţia. Mă străpunge cu privirea. Ai pierdut controlul. N-ai cum să repari lucrurile.

Stomacul mi se strânge. Dumnezeule, de-ar şti cât de mult îmi doresc asta. Dacă ar şti c-aş da orice ca să repar lucrurile. Are însă dreptate. Nu pot. De data asta, riscul e prea mare. Şi eu nu mai deţin controlul. Pentru că nu am respectat regulile.

Anna strânge tare din buze şi-şi plimbă degetul mare pe obrazul meu.

— Ţii minte ce am discutat noi doi, că nu trebuie să schimbi cursul evenimentelor?

Îşi aşază capul pe umărul meu. Stăm aşa mult timp, ascultând zgomotul uşii automate care se deschide şi se închide în timp ce oamenii trec pe lângă noi intrând şi ieşind din clădirea spitalului.

Îi spun de alte câteva ori că îmi pare rău, iar ea îmi spune că nu e cazul. Dar nu îi spun ce gândesc cu adevărat: dacă n-aş fi venit astăzi aici, ea s-ar fi întors acasă cu maşina tatălui ei, nu cu mine şi cu Brooke. Ar fi mers trei ore cu maşina cu tatăl ei. Trei ore în care şi-ar fi putut da seama dacă ceva era în neregulă cu domnul Greene.

Acele trei ore ar fi trebuit să-i aparţină lui, iar eu i le furasem.

După ce îl găsiserăm pe tatăl ei întins pe jos în

librărie, amândoi ne puseserăm aceeaşi întrebare: *Ce-ar fi dacă ne-am întoarce în timp?* Niciunuia din noi nu îi trecuse prin cap o altă posibilitate: *Dacă nu am fi schimbat de la bun început nimic?*

Justin şi cu mine ieşim din spital şi vântul ne izbeşte cu forţă în faţă. Ne înfofolim mai strâns în haine în timp ce ne îndreptăm, cu capetele aplecate, spre maşină. El urcă primul şi-mi descuie portiera.

— Te descurci bine cu maşina asta?

Îmi aruncă o privire şi porneşte motorul.

— Mda.

Şi ăsta e ultimul lucru pe care îl rosteşte în următoarele douăzeci de minute. De fiecare dată când mă uit spre el văd o expresie ciudată pe faţa lui şi are încheieturile mâinilor albe de cât de tare strânge volanul. Rulăm pe Lake Shore Drive la viteza maximă admisă sau cu puţin sub ea, dar vântul zgâlţâie maşina. Când se izbeşte de părţile ei laterale, am mereu senzaţia că e pe cale să-şi înfăşoare degetele în jurul acestei Honda Civic de mic gabarit şi s-o azvârle direct în Lacul Michigan.

Încerc să fac conversaţie măruntă.

— N-am ştiut că ai maşină.

— Am primit-o astă-vară, răspunde Justin, cotind pe o stradă laterală. E simpatică, dar prea uşoară. Când va începe să ningă, va trebui să umplu portbagajul cu saci

de nisip ca să nu derapeze.

Acum, că am ieşit de pe şoseaua care înconjoară lacul şi înaintăm în direcţia în care bate vântul, maşina nu se mai clatină atât de tare. Văd că umerii lui Justin se mai relaxează puţin, iar degetele nu i se mai cramponează aşa de tare de volan. Îşi ia o mână de pe volan şi se freacă pe ceafă.

— Îl ştiu de când eram copil, spune el cu o voce mai, joasă decât de obicei. De când mă ştiu, părinţii noştri joacă bridge din două în două sâmbete. Răsuflă adânc. E un bărbat foarte *sănătos*. Mai sănătos decât părinţii mei.

Dumnezeule, de ani de zile tot încearcă să-l convingă pe tata să iasă la alergat cu el.

— Ştiu, răspund eu.

Deşi, desigur, habar n-aveam. Niciodată nu mi se povestiseră aceste lucruri. Şi în clipa asta n-am idee ce aş putea să-i spun lui Justin.

— Toată treaba asta e atât de ciudată…

Vocea lui Justin se frânge în timp ce coteşte din nou şi eu mă abţin să-i spun că sunt convins că domnul Greene se va face bine, pentru că nu am cum să ştiu aşa ceva şi poate că, dimpotrivă, starea lui se va înrăutăţi. Aerul din maşină e încărcat de tensiune, iar Justin mă priveşte de parcă aşteaptă să zic ceva.

Nu îl cunosc pe domnul Greene de mult timp. Nu am în spate poveşti strânse în ani de zile care să dovedească

impactul pe care l-ar fi avut el asupra vieţii mele sau aşa ceva. Ştiu doar că îl plac, că e un om drăguţ şi un tată bun şi că nu merită ca-n clipa asta să fie legat la nişte maşinării care-l ajută să respire.

Justin suflă înspre parbriz.

— Au spus că e posibil să-şi revină complet, dar nu ştiu ce să zic. Se opreşte la un semafor şi se uită la mine. Nu mă pricep deloc la atacuri cerebrale, dar mi se pare greu de crezut că nu ar afecta creierul. Probabil că a stat acolo, leşinat… cât zicea doctorul? Douăzeci… douăzeci şi cinci de minute?

La asta nici nu vreau să mă gândesc şi cu atât mai puţin să discut. Anna şi cu mine ne aflam pe aceeaşi stradă în timpul acelor douăzeci de minute. Dacă am fi găsit un loc de parcare chiar în faţa librăriei? Dacă nu am fi intrat în cafenea? Dacă nu aş fi venit aici astăzi?

— Presupun că mâine, când vom avea rezultatele testelor, vom şti mai multe.

— Mda. Dar toată povestea asta nu te face să-ţi doreşti să poţi prevedea cumva viitorul? Ce bine ar fi *să ştim* ce ne aşteaptă, nu-i aşa?

Culoarea semaforului se schimbă în verde şi Justin îşi ia ochii de la mine clătinând din cap, ca şi cum s-ar mira singur de ideea ridicolă care îi trecuse prin minte.

Încuietoarea uşii se deschide cu un păcănit puternic.

Intru în vârfurile picioarelor şi închid uşa în urma mea, bucuros să găsesc casa tăcută şi întunecată, cu excepţia veiozei pe care Maggie o lasă întotdeauna aprinsă pe scrinul din hol.

Îmi târăsc picioarele pe duşumeaua din lemn de esenţă tare şi fac un efort să urc scările. Creierul meu face ore suplimentare, dar corpul abia aşteaptă să se prăbuşească în pat.

Mă duc direct în baie, unde mă stropesc cu apă rece pe faţă şi mă uit în oglindă. Am pielea palidă, ochii injectaţi şi pleoapele pe jumătate închise, în ciuda şocului termic la care le-am supus. Sting lumina şi intru în dormitor.

Ar fi trebuit să insist să rămân cu Anna la spital, cu toate că privirea doamnei Greene m-a avertizat cu claritate că prezenţa mea nu e dorită. Pentru a suta oară revăd expresia Annei atunci când mi-a spus că nu pot călători înapoi în timp şi mă întreb dacă e bine ca nici măcar să nu încerc. Mai ales că-mi amintesc momentul când domnul Greene a clipit înspre mine.

Însă din toate cele întâmplate în seara asta – din toate lucrurile care au fost spuse –, cele care mă obsedează cel mai tare şi mă ţin treaz sunt cuvintele lui Justin.

A zis că ar vrea să poată prevedea viitorul, fără să aibă nici cea mai vagă idee că *eu* sunt capabil de aşa ceva.

Nu mai rezist şi, cu toate că nu sunt deloc convins că ceea ce fac e bine, îmi scot bocancii grei din fundul şifonierului şi mă încalţ cu ei, apoi îmi trag pe mine un hanorac negru, iar pe cap, până la sprâncene, o căciulă de lână. Îmi umplu rucsacul cu sticle cu apă şi teancuri de bancnote.

Nu vreau să schimb nimic. Nu intenţionez să manipulez timpul şi nici să repet evenimente deja petrecute. Voi fi un simplu observator, aşa cum am fost totdeauna. De data asta nu voi încălca regulile, iar când totul se va fi terminat, nimeni nu va şti ce am făcut.

Doctoriţa a spus că recuperarea va lua timp şi va cere răbdare; că o refacere completă va dura probabil un an sau doi. Cu aceste vorbe în minte, stau în mijlocul camerei şi închid ochii.

Vizualizez vopseaua galbenă deteriorată şi scorojită de pe faţada casei familiei Greene şi îmi golesc mintea de orice altceva în afara datei de astăzi: 15 noiembrie.

Aleg un moment al zilei când ştiu că el ar trebui să fie acasă: ora şase dimineaţa.

Şi un an din trecutul meu, dar din viitorul Annei: 1997.

30

Ajung în partea laterală a casei Annei, exact aşa cum mi-am propus, şi mă uit discret pe după colţ. Probabil că

a nins azi-noapte, dar nu prea mult. De sub stratul subţire de gheaţă care acoperă peluza se iţesc şi acum nişte fire mici de iarbă. M-am îmbrăcat prea gros în hainele astea de iarnă.

Furişez o privire pe geamul de la bucătărie şi văd că interiorul arată la fel – aceeaşi aparatură electrocasnică, aceleaşi scaune înalte. Cafetiera este perfect vizibilă, în acelaşi loc în care stă întotdeauna. Mă uit în jur, aşteptând să; apară careva, caz în care mă voi ascunde cât pot de repede.

Anna e probabil deja la colegiu, dar e un moment bun. Pentru a-l surprinde pe domnul Greene preparând cafeaua de dimineaţă.

Aud uşa de la intrare deschizându-se şi strecor o privire pe după colţ exact în clipa în care nişte paşi tropăie pe verandă. Par a fi picioare de bărbat, însă uşa îmi blochează vederea şi nu-mi dau bine seama. Ziarul dispare de pe verandă şi uşa se închide la loc. Fug înapoi ca să mă uit pe geam.

Domnul Greene intră în bucătărie şi se îndreaptă direct spre blatul de lucru. Despătureşte ziarul, scoate din el o secţiune şi aşază restul pe masă.

În timp ce se îndepărtează de dulap, observ că şchioapătă puţin de piciorul drept. Ajunge în dreptul cafetierei şi-şi ridică cu greu mâna dreaptă, iar când încearcă să deschidă cu ea punga de cafea, îl văd că

renunţă rapid şi recurge în schimb la mâna stângă şi la dinţi.

În timp ce cafeaua fierbe, întinde mâna şi ia de sus din dulap două căni. Se duce spre frigider şi scoate o cutie cu lapte.

Dă să o aşeze pe masă, când Anna intră şi ea în bucătărie. Îşi pune mâna pe umărul lui, îi ia cutia cu lapte din mână şi o pune deoparte. După care îl sărută uşor pe obraz şi se duce spre blatul de lucru, pentru a-şi lua cana.

Are părul tuns mai scurt, lăsat să atârne liber până la umeri. Poartă blugi şi un tricou cu mânecă lungă. Îmi ia un minut să descifrez textul imprimat pe tricou – CROS PE TEREN ACCIDENTAT NORTHWESTERN – şi să realizez că Anna încă locuieşte cu părinţii.

Domnul Greene dă să întindă mâna iar spre ziar, dar Anna i-o ia înainte. Îi aşază o secţiune în palmă, iar el o împătureşte în două şi o foloseşte pentru a o plesni peste mână. Ea râde şi îl aud pe domnul Greene cum îi cere să nu-l mai ajute.

După câteva minute, se aude soneria şi mă uit pe după colţ. Îl văd pe Justin pe verandă. Poartă pe cap o şapcă de baseball şi are un rucsac aruncat peste umăr. Uşa se deschide şi Anna strigă „Pa, tati” înainte de a ieşi şi a închide uşa în urma ei. Pornesc amândoi pe alee, către campusul universitar.

Am văzut tot ce era de văzut. Închid ochii şi mă întorc în dormitorul meu din casa lui Maggie.

Tâmplele îmi zvâcnesc. Mă aşez pe podea, lângă pat, şi scot din rucsac sticlele cu apă. Le golesc pe amândouă dintr-o suflare, după care întind mâna după un Frappuccino la temperatura camerei. Golesc sticla şi îmi las capul să cadă pe pat, aşteptând să-mi revin.

Am dureri, dar simptomele seamănă cu cele obișnuite – o migrenă îngrozitoare şi gura uscată –, fără sângerări din nas, fară ţiuituri în urechi şi, lucrul cel mai important din toate, fară pierderea controlului asupra liniei timpului. Am reuşit ca din 1995 să călătoresc în anul 1997 şi să revin în 1995 viu şi nevătămat.

Zac aici, pe podea, revăzând imaginea domnului Greene mişcându-se prin bucătărie, pe Anna ajutându-l şi pe el certând-o pentru asta. Tatăl Annei arată bine. Nu a revenit la normal, dar e în viaţă, se poate mişca şi a încăput, fară îndoială, pe mâini bune. Şi ştiu că pe de o parte e mulţumit că Anna locuieşte şi acum cu ei, dar pe de altă parte, şi în proporţie mai mare, se simte vinovat, pentru că Universitatea Northwestern nu a fost niciodată prima opţiune a Annei.

Îmi simt pleoapele grele şi abia aştept să le închid şi să adorm. Dar chiar când încep să moţăi, un anumit lucru spus de doctoriţă în seara asta mă trezeşte brusc. Recuperarea va fi lungă, a zis ea. Va dura probabil

câţiva ani. Comentariul mă face să mă întreb ce aş vedea dacă aş călători şi mai mult înainte în timp. Poate că astfel aş putea să-i dau mâine veşti mai precise Annei.

Mă salt în picioare şi mă întorc în centrul camerei. Bat din picioare până ce ultima pojghiţă de zăpadă mi se desprinde de pe bocanci. Închid ochii şi îmi imaginez o dată din viitor în care ştiu că Anna nu va mai locui cu părinţii, dar va veni cu siguranţă în vizită acasă: 2005, Ajunul Crăciunului.

31

Nu am nimerit casa.

Aleea e la locul ei. Geamul de la bucătărie e la locul lui. Dau ocol casei prin faţă şi mă uit în sus spre fereastra camerei Annei. Mă aflu în locul care trebuie, dar casa nu mai e acoperită de vopseaua aceea galbenă scorojită. A fost proaspăt zugrăvită într-o nuanţă adâncă de gri, cu borduri albe. Arată bine.

A nins probabil acum câteva ore, pentru că am picioarele îngropate într-o pulbere albă, uşoară, care nu arată şi nu se simte la pipăit ca zăpada cu care sunt obişnuit. Îmi acoperă marginea blugilor, ajungând până la tibie, şi degetele îmi îngheaţă în bocancii de iarnă.

Mă uit pe geam. Şi bucătăria arată altfel, e proaspăt zugrăvită şi are dulapuri noi, blaturi noi de granit şi

câteva aparate electrocasnice noi. Poate că sunt alţi proprietari, însă pe urmă observ că scaunele înalte se află exact în acelaşi loc şi zâmbesc când îmi amintesc de prima dată când am venit aici, în casa Annei, şi m-am cocoţat pe unul din ele, cercetându-i cu atenţie orice semn de spaimă de pe faţă în timp ce dispăream sub ochii ei.

Mama Annei intră în bucătărie, iar eu mă ascund repede sub pervazul ferestrei şi număr până la cinci. După care furişez din nou o privire înăuntru şi o urmăresc cum se duce la cuptor şi scoate din el o cratiţă. Se mişcă de colo-colo prin bucătărie, zdrăngănind oalele de pe plită, şi bagă nişte chifle la cuptor.

Încep să îmi fac griji în legătură cu tatăl Annei, dar în clipa următoare îl văd cum se strecoară în bucătărie şi îşi înfige un deget într-una din oale. Doamna Greene îl plesneşte peste mână cu lingura de lemn pe care tocmai a scos-o din sos şi aproape că o aud cum îl goneşte dojenindu-l. Din locul în care stau, nu desluşesc ce îi răspunde el, însă o văd pe doamna Greene cum îşi dă capul pe spate şi scoate un hohot de râs.

Domnul Greene traversează bucătăria şi intră în sufragerie şchiopătând uşor. Se întoarce cu un platou din argint pe care îl aşază pe blatul de lucru. Mi-e greu să îmi dau seama cu precizie, dar mi se pare că se foloseşte bine de ambele mâini.

Apoi aud zgomot hârşâit de cauciucuri croindu-şi drum prin stratul de nea. Farurile reflectă zăpada din curtea din faţă a casei şi eu rămân nemişcat şi mă uit la maşina care se apropie pe alee. Ies de după casă şi mă ascund sub stejarul înalt, ca să mă uit mai bine. La ţanc ca să o văd pe Anna coborând din maşină.

Portiera din dreptul şoferului se deschide şi altcineva dă ocol maşinii, venind în faţă. Lustrele din casă luminează perfect faţa Annei şi sunt suficient de aproape pentru a putea observa fiecare detaliu, însă bărbatul stă în umbră şi nu-i pot zări decât ceafa. O prinde lejer de braţ pe Anna, ca şi cum ar fi făcut gestul acesta de milioane de ori. Apoi o sărută. Îi şopteşte ceva, iar ea zâmbeşte. Pieptul mi se strânge şi îmi înăbuş un oftat.

E un zâmbet pe care îl cunosc atât de bine. Şi care, am crezut eu până acum, îmi era rezervat numai mie, numai că aici şi acum, în 2005, pare să-i fie destinat lui.

Ei doi se îndreaptă mână în mână spre verandă. Înainte să ajungă la prima treaptă, domnul Greene dă uşa de perete şi o ia pe Anna în braţe. Ea râde şi îi spune „Bună, tati”, şi el o lasă jos.

Domnul Greene se întoarce apoi spre bărbat şi-i spune ceva ce nu pot auzi de la distanţa asta. Îl trage într-o îmbrăţişare paternă şi-l bate pe spate. Îi dă apoi drumul, dar îşi ţine un braţ pe umărul său şi îi conduce pe

amândoi în casă. Uşa se închide în spatele lor.

Traversez peluza, intru pe alee şi mă zgâiesc în interiorul maşinii, în căutare de indicii privind identitatea bărbatului, dar nu găsesc nimic relevant. Înconjor maşina şi mă uit la plăcuţa de înregistrare; într-un colţ, zăresc un sticker de la o companie de închirieri. Înseamnă că au venit aici cu avionul. Sau cel puţin el aşa a venit.

O iau înapoi, revenind la locul de observaţie de sub geamul de la bucătărie. Probabil că vreau să mă pedepsesc singur, căci imediat ce mă trag în colţul meu şi mă uit pe furiş înăuntru, simt că nu mă mai pot dezlipi de geam. Aş vrea să nu-i mai spionez, dar nu mă pot abţine.

Bărbatul nu se vede nicăieri, însă pe Anna o pot studia în voie. Stă în mijlocul bucătăriei şi părinţii ei se agită fericiţi în jur. Dumnezeule, ce minunat arată. Şi-a lăsat iarăşi părul lung şi în seara asta l-a strâns la ceafă într-o clamă. Nu-mi pot lua ochii de la ea.

Se vântură de colo-colo prin bucătărie, aşa cum ştiu că obişnuieşte să facă, rupând bucăţi de pâine şi vârându-şi degetul în sosuri şi închizând ochii când aromele îi umplu gura. Se întoarce şi-i spune ceva tatălui ei, iar el începe să se umfle în pene.

Dintr-odată, Anna se răsuceşte cu faţa spre fereastră şi se uită drept către mine. Mă pitesc imediat şi totul

rămâne pentru o clipă tăcut, cu excepţia bătăilor inimii mele, care, sunt aproape convins, se pot auzi dinăuntru. Aştept să treacă un minut întreg înainte de a furişa din nou o privire prin colţul geamului.

Anna stă acum aşezată pe unul din scaunele înalte, cu spatele la mine. Doamna Greene îi aşază o băutură în faţă, pe blatul de lucru, şi eu o urmăresc pe Anna cum îşi duce paharul la buze.

S-a întors. Bărbatul pe care l-a adus cu ea în casa părintească a revenit în bucătărie şi se îndreaptă direct spre frigider. Silueta Annei îl ascunde vederii, aşa că îmi schimb poziţia, în încercarea de a-i desluşi chipul, numai că lovesc din greşeală cu mâna ochiul de geam. Anna se răsuceşte pe scaun şi eu mă lipesc de zidul casei.

— L-am văzut din nou, tati. E departe de mine şi vocea îi e înăbuşită, dar îi pot descifra vorbele, iar vocea îi creşte şi devine tot mai clară pe măsură ce-şi face mâna căuş şi o apropie de fereastră. E cineva afară, pot să jur.

Inima îmi bate cu putere între coaste şi mă sforţez din greu să rămân tăcut şi nemişcat. Are dreptate. E cineva afară. Cineva care vrea să-i vorbească. Cineva care vrea să iasă din ascunzătoare, s-o privească în faţă şi să vadă cum reacţionează. Trebuie să găsesc ceva de spus care să o scoată afară din casă şi să o facă să-şi aşeze mâinile

în mâinile mele, ca să o pot duce undeva departe, într-un loc cald unde să stăm pe nisip şi să vorbim. Trebuie să aflu cine este bărbatul cu care a venit şi ce caută el în casa ei şi de ce îl priveşte ea astfel. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu noi şi cum de ne-am despărţit.

Aud vocea tatălui ei, joasă şi clară.

— Ce e?

— Nu ştiu, dar pot să jur că am văzut pe cineva afară.

— Nu cred, răspunde el. Dar stai aici. Ies eu să văd ce e.

Mă învârt pe loc, în căutarea unei ascunzători, dar nu zăresc nimic. Aud uşa casei deschizându-se şi închizându-se înapoi, apoi nişte paşi uşori pe veranda din lemn.

Mă panichez şi închid ochii.

Când îi deschid, sunt înapoi în dormitorul meu din casa lui Maggie. Stau pe pat, cu capul zvâcnind şi stomacul făcut ghem, conştient că domnul Greene a dat de urma picioarelor mele în zăpadă şi întrebându-mă ce a făcut după asta.

32

Spitalul este mai plin de lume astăzi. Ies din lift, intru în sala de aşteptare şi-mi ia un minut ca să dau cu ochii de Anna. Într-un târziu o zăresc, stă pe un scaun rezemat de peretele din partea opusă a încăperii, cu mama ei de o

parte şi Justin de cealaltă, ţinând-o de mână. Emma stă lângă el cu braţele încrucişate la piept şi ochii aţintiţi în tavan.

Nu este niciun scaun liber pe care să pot să mă aşez, dar mă apropii oricum de ei. De cum mă vede, Justin se ridică.

— Bună, zice. Gesticulează spre scaunul lui. Stai jos. Eu tocmai plecam.

Anna se ridică şi îl cuprinde cu braţele pe după umeri, iar Justin o îmbrăţişează uşor, cu ochii închişi, mângâind-o pe spate.

— Sună-mă mai târziu, OK? îi spune el. Sau mai bine treci pe la magazin. O să rămân acolo până târziu în seara asta.

Anna îl sărută pe obraz.

— Doamna Greene?

Aud vocea în spatele meu şi când mă întorc o văd pe aceeaşi doctoriţă ca ieri.

— Puteţi intra cu fiica dumneavoastră să-l vedeţi, dar vă rog ca vizita să fie foarte scurtă.

Anna mă prinde de mână şi o strânge în timp ce trece pe lângă mine. Iese împreună cu mama ei din sală, în spatele doctoriţei, iar eu mă las să cad pe scaunul de lângă Emma. Îmi reazem capul de perete.

— Cum se mai simte astăzi?

— Se pare că mai bine. Şi-a recăpătat cunoştinţa în

toiul nopţii. Rezultatele testelor sunt promiţătoare, dar partea dreaptă a corpului nu-i funcţionează. Mi-l amintesc pe domnul Greene deschizând punga de cafea cu dinţii. Emma îşi freacă fruntea cu vârfurile degetelor. Doctorii sunt totuşi optimişti că se va restabili complet în timp.

Asta e o veste bună, dar văd că buza Emmei tremură, ca şi cum ar încerca să-şi stăpânească lacrimile.

— Te simţi bine? o întreb.

— Eu? Respiră adânc şi-şi trece degetele peste obrazul meu. Eu ar trebui să te întreb pe tine, Ciufulitule. Arăţi groaznic.

Aveam impresia că arăt relativ bine, având în vedere prin ce am trecut în ultimele cincisprezece ore, dar îmi duc mâna la faţă şi-mi pipăi barba ţepoasă, după care realizez că port aceleaşi haine ca ieri.

— Sunt bine, mint eu.

Ea răsuflă adânc şi se îndreaptă de spate, uitându-se în jurul sălii aglomerate de parcă ar vedea acum pentru întâia oară mobilierul urât şi vrafurile de reviste aşezate pe mesele rezemate de pereţi.

— E atât de ciudat. N-am mai fost niciodată într-un spital. Dar tu?

Mă văd stând cu Anna într-o sală de aşteptare diferită, într-un spital diferit – unul situat mai aproape de Chicago, locul accidentului Emmei şi lui Justin –, dar la

fel de urât şi la fel de lipsit de orice obiect de natură să te binedispună.

— Mda, am fost în câteva.

— E aşa de ciudat… Am aşa o senzaţie, că *am fost,* măcar o dată, într-un spital, în afara celui în care m-am născut, cu toate că nu-mi amintesc să fi fost în vreunul. Nimeni din familia mea nu a fost vreodată bolnav, iar eu nu mi-am rupt niciodată piciorul sau aşa ceva… Bat în lemn, zice, lipindu-şi încheieturile degetelor de braţul din lemn al scaunului. După care se cutremură. Locul ăsta îmi dă fiori.

Nu am văzut-o pe Emma imediat după accident, dar Anna mi-a povestit totul. Mi-e imposibil s-o privesc acum fără să mi-o imaginez în camera sterilă de spital, zgâriată toată şi cusută cu copci pe dinafară şi cu oasele rupte şi încă sângerând pe dinăuntru. Emma nu va afla niciodată ce am făcut pentru ea, iar eu nu îi voi spune niciodată.

Ochii îi fug din nou de jur împrejurul sălii şi se apleacă mai aproape de mine.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

Se trage şi mai aproape, lăsându-şi antebraţele să se odihnească pe scaunul meu.

— Crezi că Justin are o slăbiciune pentru Anna?

— Anna? Nu am intenţionat ca tonul meu să sune ca

„Anna *mea”,* dar se pare că aşa a sunat. Nu. Nici vorbă. Sunt doar prieteni. Se cunosc de când erau mici. Anna se poartă cu el ca şi cu un frate.

— Of… sigur că da. Nu despre sentimentele Annei faţă de *el* e vorba – aici *tu* deţii categoric monopolul –, ci despre sentimentele lui faţă de *ea.* Se uită în jur. În fine, nu contează. N-ar fi trebuit să aduc asta în discuţie. Doar că eram curioasă să ştiu ce crezi şi acum suntem aici, doar noi doi, blocaţi în nenorocitul ăsta de spital. Bate pe blugi cu unghiile vopsite în ojă roz. Mi s-a părut că felul în care a îmbrăţişat-o acum câteva minute a fost mai mult decât „prietenesc”. Desenează ghilimelele în aer. Asta, plus momentul ăla când aproape că a sărutat-o…

Înclin capul şi mă holbez la ea.

— Când a sărutat-o?

Se încruntă şi îşi alege vorbele cu mai mare atenţie.

— Păi, s-a întâmplat după ce ai plecat din oraş astă-primăvară. Îşi dă seama după expresia de pe faţa mea că acum aud pentru prima oară povestea asta, pentru că îşi acoperă gura cu palma şi se trage iute deoparte. Anna mi-a spus că ai aflat. Şi nu părea să fie mare lucru.

Nu, Anna n-a menţionat niciodată incidentul. Şi probabil că nici n-a fost mare lucru. Dacă această conversaţie cu Emma ar fi avut loc ieri, presupun că aş fi râs şi n-aş fi luat-o în serios, dar cum vine după ceea

ce am văzut în casa familiei Greene în anul 2005, nu mi se mai pare deloc ridicolă.

— Justin s-a ameţit un pic la petrecerea mea aniversară şi eu am profitat de ocazie şi am decis să dau cărţile pe faţă, aşa că l-am întrebat ce simte pentru Anna. Ca să văd ce-mi răspunde.

Nu sunt deloc convins că vreau să aud povestea, dar Emma continuă să vorbească, iar eu nu o opresc.

— La început a jurat că ei doi sunt doar prieteni şi atât, dar după aia mi-a spus că, după ce ai plecat tu din oraş astă-primăvară, ei doi s-au întâlnit într-o zi la magazinul de muzică şi aproape că s-au sărutat.

O văd pe Emma cum ridică din umeri, ca şi cum incidentul n-ar afecta-o câtuşi de puţin, numai că privirea o trădează.

— Dar n-ai de ce să te superi, să ştii. Nu *Anna* a fost de vină. Justin a fost cel care a încercat să o sărute – mi-a spus-o foarte clar cu gura lui. Dacă n-ai fi fost tu, cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla, dar aşa…

În minte îmi vine imaginea pe care am văzut-o când m-am întors în timp în anul 1997. Cum Justin a venit să o ia pe Anna de acasă şi au plecat împreună spre facultate. Şi după asta îl revăd în gând pe bărbatul cu care era Anna opt ani mai târziu. Bărbatul care a sărutat-o pe alee. Nu m-am gândit c-ar fi putut fi Justin, dar acum nu-mi mai pot scoate ideea din cap. Nu cred că

bărbatul era roşcovan, dar n-am reuşit să-l văd prea bine. În plus, domnul Greene îl îmbrăţişase părinteşte şi îl condusese înăuntrul casei.

— E o chestie total unilaterală… zice Emma, scoţând un hohot de râs cinic. Şi tocmai asta ar fi trebuit să-mi dea de gândit, nu-i aşa? îmi imită postura, rezemându-se cu capul de zid şi întinzându-şi picioarele în faţă. Nici nu ştiu ce caut eu aici, de parcă m-aş mulţumi să fiu premiul lui de consolare.

Dă să mai spună ceva. Ce n-aş da să tacă. N-am energia necesară pentru a procesa acum cele aflate şi am pe cap lucruri cu mult mai importante. Emma nu apucă însă să continue, căci Anna şi cu mama ei se întorc în sala de aşteptare şi se aşază pe scaunele din faţa noastră.

— Nimic nou, din păcate, zice mama Annei, în timp ce-şi răsuceşte o şuviţă de păr în jurul degetului şi lasă să-i scape un oftat adânc.

După care se lansează pe neaşteptate într-o poveste lungă despre un pacient pe care îl avusese cu ani în urmă şi care făcuse un atac cerebral. Mă prefac că o ascult, dar după un timp îi arunc o privire Annei şi, din fericire, ea îşi dă seama ce vreau.

— Mă întorc repede, mamă, spune luându-mă de mână şi trăgându-mă deoparte, pe hol, către automate. Scotoceşte după mărunţiş prin buzunarul de la blugi. Vrei să împărţim o pungă de chipsuri Doritos?

Dă să vâre o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi în fantă, dar o opresc.

— Vizavi e o cafenea.

— Da? îşi acoperă gura cu mâna şi cască. E o idee bună.

Îmi spune să o aştept în faţa liftului şi se duce să-şi anunţe mama unde merge, după care se întoarce ţinându-şi haina pe braţ. O ajut să se îmbrace.

Cafeneaua de vizavi de spital nu seamănă de niciun fel cu cea pe care o frecventăm noi în mod obişnuit, e mai degrabă funcţională decât tihnită, cu mese şi scaune metalice. Anna ocheşte o masă liberă într-un colţ, iar eu mă duc la tejghea ca să dau comanda. După câteva minute, mă întorc cu un castron cu supă, o bucată de pâine şi un *latte.*

Anna ia pâinea în mână şi o răsuceşte între degete.

— Îmi aminteşte de Paris, zice ea. Îmi aruncă un zâmbet obosit şi muşcă din pâine. Din păcate, gustul n-are nimic de-a face cu *acea baguette.* Se holbează în jos, la bucata de pâine, cu o privire dezamăgită. Sunt absolut convinsă că niciodată nu voi mai gusta ceva aşa de delicios.

Nu răspund. Aproape că nu scot un cuvânt cât timp îşi mănâncă ea supa. Dar când îşi împătureşte şerveţelul şi îl îndeasă în castronul gol, nu mă mai pot abţine.

— Trebuie să-ţi spun ceva, spun brusc, iar ea îşi ridică

ochii spre mine.

Probabil că ar fi trebuit să mă gândesc înainte la ceea ce intenţionez să-i zic, dar n-am făcut-o. Aşa că acum sunt nevoit să improvizez şi să sper că vorbele mele vor avea sens.

— Ţii minte că aseară, când am ieşit de aici, mi-ai spus că mi-am pierdut controlul şi că nu pot repara lucrurile?

— Mda.

— Ei bine, m-am gândit că aş putea face altceva în schimb.

Soarbe din cafea şi mă aşteaptă să continui.

— Am călătorit înainte în timp.

Cască din nou. Apoi zice:

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Am călătorit înainte în timp… în viitorul tău. Ca să văd ce i se va întâmpla domnului Greene.

Îşi saltă brusc capul şi dă să-şi aşeze ceaşca de cafea pe masă, dar ceaşca îi alunecă din mână şi aterizează cu o bufnitură pe masă. Câţiva stropi de cafea se varsă şi Anna întinde mâna să ia şerveţelul ca să le şteargă. Se opreşte şi se holbează la mine.

— N-ar trebui să aflu, nu-i aşa?

Dau din cap afirmativ.

— Ba da. Am veşti bune. Tatăl tău îşi va reveni.

Lasă să-i cadă şerveţelul dintre degete şi-şi pune

coatele pe masă, îngropându-şi faţa în mâini. Nu-mi dau seama dacă plânge sau râde, ori poate că e atât de copleşită încât e o combinaţie din astea două.

— Va dura însă ceva timp. Peste doi ani va mai şchiopăta puţin şi nu-şi va putea folosi pe deplin mâna dreaptă, dar într-un final îşi va reveni complet.

— Într-un final când?

O privesc intens.

— Îmi pare rău, Anna, dar nu-ţi pot dezvălui asta.

— Nu, sigur că nu poţi. OK. Clatină tare din cap, de parcă s-ar certa singură că mi-a pus o asemenea întrebare. Se trage mai aproape de mine. Nu-mi vine să cred că ai făcut asta, spune pe un ton emoţionat. Ce altceva îmi mai poţi spune?

Soarbe lung din cafea şi-şi linge spuma de pe buze, iar eu răsuflu adânc.

— Am văzut suficient cât să-mi dau seama că venirea mea aici a fost o greşeală. Gata, am spus-o. Anna, eu n-am ce căuta aici. Prezenţa mea îţi schimbă ţie complet viaţa.

Îşi sprijină palmele de masă.

— O schimbă în bine.

— Nu mai sunt atât de sigur.

Se uită pe fereastră fară să mai spună nimic.

— Ce îmi ascunzi, Bennett? Ce altceva ai văzut? Spune-mi.

Îmi aruncă o privire aspră.

— Te-am văzut pe tine şi ţi-am văzut familia şi aveţi cu toţii un viitor fericit. Iar dacă îţi dezvălui mai multe, s-ar putea ca toate astea să nu se întâmple.

De ajuns. Atât va afla de la mine, nimic mai mult. Dacă i-aş povesti mai multe, aş fi tentat să-i schimb viitorul, adică exact ceea ce nu pot şi nu vreau să fac.

— Dar este viitorul *meu.* Şi vreau ca tu să faci parte din el. Îşi împreunează sprâncenele. Nu asta îţi doreşti şi *tu?*

Dau din cap.

— Dar gândeşte-te mai bine, spun clătinând din cap. Dacă ieri ai fi fost în maşină cu tatăl tău, ţi-ai fi dat seama că ceva e în neregulă cu el. Ai fi văzut semnele şi l-ai fi dus mai devreme la spital. Poate că-n clipa asta nici n-ar mai fi internat aici.

— Oh… fii serios. Tata a făcut un atac cerebral. Un lucru care s-ar fi întâmplat oricum. Tu n-ai greşit cu nimic.

— Dar am fost *aici,* Anna. Cu tine. Cu toate că n-ar fi trebuit. Dacă n-aş fi venit aici, tu ai fi fost cu tatăl tău.

Nu m-am aşteptat să simt asta, dar pe măsură ce vorbesc, furia se adună în mine. În clipa asta sunt supărat pe toată lumea. Supărat pe Emma, pentru că mi-a povestit că Justin şi cu Anna aproape că s-au sărutat şi nu vreau să fi aflat asta, cu atât mai puţin astăzi. Supărat

pe Anna, pentru că m-a convins că schimbarea cursului evenimentelor poate fi un lucru bun, fiindcă miza era viaţa celei mai bune prietene a ei. Supărat pe tata, care m-a făcut să mă cred mai puternic decât sunt. Şi supărat pe mine însumi, pentru că am călătorit în viitor şi am deschis o fereastră pe care n-ar fi trebuit să arunc niciodată o privire şi despre care îmi doresc acum să nu fi existat.

Şi deşi este un lucru egoist din partea mea, sunt supărat pentru că se pare că, de fiecare dată când încerc să fac un bine altcuiva, eu sunt cel care plăteşte preţul.

Răsuflu adânc şi mă pregătesc să rostesc următoarele cuvinte, cele care îmi tot răsună în cap de când m-am întors de la casa ei, în Ajunul Crăciunului din anul 2005. Asta e. Dacă e să-i garantez Annei viaţa fericită pe care se pare că o va avea fără mine, atunci n-am încotro.

— Nu mă mai întorc niciodată aici.

— Ce?

Dau să o apuc de mâini, dar se retrage şi se saltă în picioare. Scaunul metalic se răstoarnă în spatele ei şi cade pe podea, iar ea se uită peste umăr, ca şi cum s-ar gândi dacă să îl ridice sau nu, dar nu o face. Se răsuceşte pe călcâie şi se îndreaptă spre uşă, ieşind în frigul de afară.

O prind din urmă stând la marginea trotuarului, aşteptând o pauză în trafic ca să traverseze.

— Anna. Te rog.

Se întoarce spre mine, cu braţele încrucişate şi lacrimile curgând pe obraji.

— Nu se poate să faci aşa ceva! strigă în timp ce maşinile gonesc pe lângă noi. Nu-mi poţi face una ca asta. Mi-ai promis că nu mă vei părăsi niciodată…

E roşie la faţă şi lacrimile i se preling acum iute pe faţă. Încearcă să le şteargă, dar lacrimile curg potop.

O prind de braţ, dar se retrage.

— Du-te! strigă ea la mine. Dacă asta vrei, du-te!

Simt un declic înăuntrul meu.

— Ce vreau eu? ţip la rândul meu. Cum adică ce vreau – eu? A contat vreodată ce vreau eu? Nu am nimic nimic – din ceea ce îmi doresc *eu.* Chiar nu înţelegi asta? Cu ochii minţii o văd pe Anna pe aleea casei ei, zâmbindu-i acelui bărbat, altul decât mine, şi-mi simt sângele alergând fierbinte prin vene. Vezi tu, eu doar apuc să ating aceste lucruri incredibile, dar nu să le şi *păstrez.* Apuc să te întâlnesc pe tine şi să devin parte din viaţa ta, apuc să îţi cunosc familia şi prietenii, dar nu şi să vă păstrez pentru mine. Pentru că nu pot rămâne aici pentru totdeauna. Asta nu este casa mea. Şi de fiecare dată când trebuie să mă întorc la viaţa mea şi la prezentul meu, simt că mor. De fiecare dată. Şi aşa se va întâmpla şi de acum încolo.

— Bennett…

Face un pas în spate, revenind pe trotuar, şi mă trage înapoi de pe margine.

— A, nu, stai să vezi, e din ce în ce mai bine, scot eu un râs sarcastic şi-mi duc mâna la piept. Am găsit în fine o cale de a mă simţi bine cu talentul pe care îl am. Am învăţat cum să *salvez* vieţi. Cum să acord o a doua şansă unor oameni care chiar o merită. Şi totul este absolut minunat timp de douăzeci de minute… până ce durerile mă doboară. Scot un alt hohot. A, stai, aşteaptă, încă nu am ajuns în miezul problemei. Cu cât fac mai multe fapte bune, cu atât îmi pierd singurul lucru pe care mă străduiesc din greu să-l menţin – controlul. *E* ca o buclă infinită, o nenorocită de buclă a timpului, spun, învârtindu-mi degetele în aer.

Anna răsuflă adânc şi-şi strânge tare buzele. Plânge şi mai abitir acum, lucru care ar trebui să mă facă să mă simt prost, numai că, nu ştiu de ce, nu aşa se întâmplă.

— Gândeşte-te şi tu, îi spun, ducându-mi mâna la inimă. Nu voi avea ceea ce îmi doresc. Niciodată. Pentru că ceea ce-mi doresc cel mai mult pe lume este să am o viaţă normală. Nu vreau să fiu special ori diferit de ceilalţi. Vreau doar să mă trezesc în fiecare dimineaţă, să mă duc la şcoală şi să-mi fac temele şi să mă dau cu skateboardul în parc, cu prietenii mei. Vreau ca tata să fie mândru de mine pentru că am luat calificativul maxim la cine ştie ce lucrare tâmpită, nu

pentru că am salvat viaţa unor copii. Vreau să pot să mă uit pe fereastră şi să mă gândesc cât de grozav ar fi să pot călători înapoi în timp, dar *fără* să o pot face. Şi vreau să mă îndrăgostesc de o fată pe care să o pot vedea în fiecare zi, nu o dată la trei săptămâni.

Am gesticulat orbeşte tot timpul cât am bătut câmpii, dar acum, că m-am potolit, nu ştiu ce să mai fac cu braţele. Îmi plimb degetele prin păr.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec.

Mă întorc spre cafenea, însă, înainte să ajung la uşă, Anna mă prinde strâns de braţ.

— Bennett, iartă-mă… n-am vrut să…

— Ce? Ce n-ai vrut? Să mă bagi în aşa ceva?

Cuvintele îmi ies pe negândite din gură, cu toate că sunt conştient că nu sunt adevărate, şi mă răsucesc să văd cum Annei îi cade faţa. Ar trebui ca asta să mă facă să tac, dar nu e cazul. Continui:

— Dacă nu mi-ai fi cerut s-o ajut pe Emma, n-aş fi aflat niciodată ce sunt capabil să fac. Mi-aş fi petrecut restul vieţii mergând la concerte şi căţărându-mă pe stânci în locuri exotice, fără să-mi pese că-mi foloseam în mod egoist abilităţile, şi asta pentru că, să nu-ţi vină să crezi, dar e talentul *meu.* Nu al tău. Nu al tatei. Al meu, mă bat eu cu pumnul în piept.

— Ştiu asta… Niciodată nu am intenţionat să…

— Mi-am construit viaţa în jurul unui set de reguli, pe

care le-am încălcat de dragul *tău.* Şi pentru ce? Ca să dovedesc că sunt un om mai bun? pufai eu exasperat. Cum mi-am schimbat eu viaţa în bine pentru că un străin nu şi-a rupt piciorul şi cinci oameni sunt în viaţă, deşi n-ar trebui să fie?

— Ceea ce ai făcut au fost *realmente* lucruri bune. Şi nu uita că dacă ai fi fost un om obişnuit, nu ne-am fi întâlnit.

— Mda… Ei bine, am început să mă gândesc că aşa ne-a fost scris.

Se trage în spate şi mă priveşte în ochi.

— Doar nu vorbeşti serios, nu-i aşa?

Oricât de greu mi-ar fi, dau din cap.

Lacrimi îi curg pe obraji şi nu mă pot uita la ea. Trebuie s-o şterg de aici cât mai repede.

— Anna, trebuie să mă gândesc la toate astea. Şi tu trebuie să te gândeşti.

— N-am la ce să mă gândesc.

— Ar trebui totuşi să o faci, pentru că lucrurile au luat-o razna.

Îmi amintesc ce mi-a spus domnul Greene mai zilele trecute. *Nimic nu mai are sens. Cât îţi închipui că mai puteţi continua în felul ăsta?*

— Zău aşa, Anna, ce-a fost în capul nostru? Doar nu putem s-o ţinem aşa la nesfârşit.

Îşi şterge lacrimile şi se holbează la mine.

— Pentru o vreme, o să mă întorc la viaţa mea. OK? O să revin aici de Crăciun, spun eu, de parcă această promisiune ar mai îndulci un pic lucrurile. Tatăl tău îşi va reveni, adaug, ca şi cum asta mi-ar justifica plecarea.

Îşi regăseşte vocea, dar e joasă şi atât de şoptită, încât trebuie să-mi încordez auzul.

— Rămâi, te rog.

Înainte să apuce să mai spună ceva, fac doi paşi în spate, până ce simt în spinare colţul clădirii, şi, fără să-mi pese dacă cineva ne urmăreşte, închid ochii şi mă fac nevăzut.

DECEMBRIE 2012

33

San Francisco, California

Tot drumul cu maşina până aici m-am pregătit sufleteşte pentru piesa pe care urmează să o pun în scenă, dar de îndată ce intru pe uşa casei lui Megan totul decurge de la sine. Nu ştiu dacă din cauza muzicii asurzitoare ori a zumzetului conversaţiilor din fundal care răsună dintr-o cameră arhiplină în alta, dar, indiferent de motiv, mă simt recunoscător. Rămân în prag şi mă uit în jur, încântat să inspir aerul îmbătător al începutului de vacanţă, consolidat de absenţa părinţilor. Îmi spun că nu trebuie să mă bucur cu adevărat de petrecere, doar să-mi joc rolul.

Sunt tot numai zâmbete şi bătăi amicale pe spate, poante şi replici isteţe, atât de diferit de cum m-am comportat în ultima vreme, încât Sam îmi aruncă o privire întrebătoare, gen *Acum cine naiba eşti?* Poate că rolul de supererou nu-mi vine prea grozav, dar ca actor se pare că mă descurc binişor.

— Văd că eşti tare vesel în seara asta.

Dintre toţi oamenii pe care-i cunosc, mă aşteptam ca Brooke să mă citească, însă nu este cazul, cel puţin judecând după amărăciunea din glasul ei.

— Sunt, o mint eu. Şi am de gând să rămân binedispus pentru că e vacanţa de Crăciun şi tu te-ai întors acasă, iar eu sunt înconjurat de prieteni buni şi m-am săturat să mă simt mizerabil. Surâd şi sorb din sticla de suc. Gata, am terminat cu toate, adaug. De acum încolo vreau să trăiesc clipa.

Ridic paharul în aer, toastând pentru nimic în particular.

— Dar seara trecută erai cam abătut. Mă uit în jur ca să mă asigur că nu trage nimeni cu urechea, dar realizez că ar fi practic imposibil. Cu toată muzica asta dată la volum maxim, abia dacă o aud *eu.* Mă aplec spre ea. Ei bine, începând din seara trecută nu mai vreau să-mi plâng de milă.

Brooke mă priveşte şi clatină încet din cap. După ce aseară părinţii şi cu mine am luat-o de la aeroport, noi

doi am stat mult timp de vorbă la mine în cameră. Şi am făcut greşeala să-i arăt albumul foto al Annei. L-am răsfoit până pe la jumătate şi la un moment dat am simţit nevoia să ies din dormitor, aşa că în timp ce ea dădea paginile, eu am rămas închis în baie, sforţându-mă să nu urlu. Am revenit pe urmă în cameră cu ochii arzând şi cu obrajii în flăcări şi i-am smuls albumul din mână, trântindu-l înapoi în sertar. N-a apucat să vadă ultima poză.

— Fără supărare, zice acum Brooke tastând pe telefon, dar nu ştiu cât o să mai suport petrecerea asta de liceeni. Kathryn mi-a trimis un mesaj. Mă întreabă dacă vreau să ieşim undeva împreună, dar…

Tace şi se uită la mine.

— Dar?

— Nimic, spune clătinând iarăşi din cap. M-am gândit că poate vrei să-ţi stau prin preajmă în seara asta, însă se pare că te descurci şi fără mine, aşa că… Lasă fraza suspendată în aer şi scanează încăperea. O să ies afară ca s-o sun pe Kathryn, să văd ce are de gând.

Iese şi eu îi văd pe Sam şi pe Lindsey stând lângă şemineu. Dau să mă îndrept spre ei, dar dintr-odată camera se întunecă.

— Crăciun fericit, îmi susură o voce în ureche.

Îndepărtez cele două mâini de pe ochi şi mă răsucesc.

Megan stă în spatele meu îmbrăcată cu o rochie roşie

şi afişând un zâmbet larg. Îşi împinge în faţă un şold.

— Era şi cazul să apari la o petrecere de-a mea, zice, cuprinzând încăperea cu braţele întinse în lături şi palmele îndreptate în sus. Nu-ţi pare rău că ai lipsit de la cele de până acum?

Zâmbesc şi dau din cap cu un entuziasm exagerat.

— Ba da, sunt de-a dreptul distrus din cauza asta. Habar n-am avut ce am ratat.

— Serios? Se trage şi mai aproape şi ţipă pentru a acoperi muzica. Ei bine, dacă totuşi ai venit acum, se cheamă că n-ai trăit degeaba. Îşi aşază o mână pe braţul meu şi o lasă să zăbovească acolo cam mult. Când fac instinctiv un pas în spate, îi cade fisa şi şi-o retrage. Bun, spune-mi, ce ai de gând să faci în vacanţă?

Ridic din umeri.

— Toţi mă întreabă asta, dar nu cred că le pot oferi un răspuns prea grozav.

Îşi înclină capul pe un umăr.

— Şi ce răspuns le dai?

— Că o să pierd vremea, răspund eu pe un ton ferm şi îmi încrucişez braţele la piept, de parcă aş fi mândru de mine însumi că n-am un scop în viaţă.

Megan clatină din cap, aparent dezamăgită, şi eu ridic din nou din umeri.

— Înţelegi ce vreau să spun, nu? Că nu am ţeluri prea înalte.

— Mda, cam aşa s-ar zice.

Mă gândesc la singurul plan pe care-l am în minte. Cel despre care nu-i pot povesti lui Megan, lui Sam, lui Brooke sau oricui altcuiva. Planul la care *nu* vreau de fapt să mă gândesc în clipa asta.

— Bennett? mă interpelează Megan cu un glas molcom, fluturându-şi mâna încolo şi încoace prin faţa mea. Mai eşti acolo, Bennett?

Clipesc mărunt.

— Mda. Scuze. Ce ziceai?

— Ziceam că şi eu mi-am propus să-mi pierd vremea în vacanţă. Se uită o clipă în jos, apoi îşi aţinteşte ochii asupra mea. Şi te-am întrebat dacă n-ai vrea să pierdem vremea împreună.

Nu răspund imediat şi Megan se holbează la mine cu sprâncenele arcuite şi o expresie plină de speranţă întipărită pe faţă, în timp ce eu îi evaluez propunerea. Nu o cunosc nici acum cu mult mai bine decât o cunoşteam la sfârşitul verii, dar când îmi amintesc ce i-am spus în ziua aceea în parc lui Sam, mi-e cam jenă. Megan e un om bun. O fată drăguţă. Şi, din câte am observat în ultimele luni, deloc proastă. În plus, Lindsey e o tipă incredibil de cool şi *ea* o place. Nu ştiu, poate c-a venit vremea să găsesc un nou „toţi patru”, de data asta din 2012, nu din 1995.

— Poate, îi răspund într-un târziu.

Auzim o bufnitură undeva, în bucătărie.

— Of, *nu* sună deloc bine.' Mă duc să văd ce s-a spart, îşi trece uşor degetele peste braţul meu şi zice: Ne vedem mai încolo, după care îşi croieşte drum prin mulţime şi iese din cameră.

De cum pleacă, simt o gheară în stomac. N-o vreau pe Megan şi nu-mi doresc un alt „toţi patru". Pe Anna o vreau. Aici. Şi acum. Cu mine. Ca să nu mă mai scol mâine dimineață cu dureri în piept şi cu mintea înceţoşată sau să mă duc la culcare îngreţoşat la amintirea acelei priviri teribile pe care mi-a aruncat-o ultima dată când ne-am văzut.

— Kathryn e pe drum încoace.

Ridic ochii şi o văd pe Brooke în faţa mea, tastând în continuare pe ecranul telefonului.

— Cred c-o să mergem împreună la… încremeneşte când mă vede cum stau, cu mâna încleştată pe frunte şi cu faţa înroşindu-se cu fiecare clipă. Ce e? Ce ai?

Trebuie să ies de aici. Trebuie să iau aer.

— Vrei să plecăm? mă întreabă privindu-mă drept în ochi, iar eu dau iute din cap în semn de aprobare.

Cu toate că e iarnă, deocamdată n-am fixat deasupra capota Jeepului. În ultima lună am rulat mult aşa: cu capota trasă, cu vântul rece biciuindu-mi obrajii, cu muzica dată la volum mare şi căldura pornită. Scot maşina din locul de parcare pe care l-am găsit la câteva

case mai încolo de vila lui Megan şi mă înscriu în trafic.

— Dacă vrei să discutăm despre… dă Brooke să spună, dar eu o întrerup cu un „Nu” tăios.

Cu coada ochiului, îi zăresc degetul mare care aleargă pe ecranul telefonului şi nu pot decât să presupun că îi trimite un mesaj lui Kathryn referitor la schimbarea de plan. Mă întreb dacă a născocit cumva un pretext sau îi spune prietenei ei adevărul: *Frate distrus. Trebuie sa stau cu el.*

Probabil că de la mesaje mintea îi fuge acum spre muzică, pentru că, în clipa când trec de culmea dealului, mă întreabă:

— Ce-ai zice de nişte Coldplay pe selectare aleatorie?

Sună a întrebare, dar când eşti cu Brooke în maşină, rareori îţi poţi impune punctul de vedere în privinţa alegerii muzicii. Nu că ar conta acum. Nu-mi pasă ce muzică ascultăm atâta timp cât melodiile o împiedică să se simtă stânjenită de tăcerea asta a noastră, pe care n-are decât să o umple ea.

— Ooh, ooh, ce melodie bună, zice, dând mai tare volumul.

Înclină scaunul pe spate şi se holbează în sus, la cer. Nu recunosc cântecul. Şofez mai departe şi ascult versurile.

Poate cineva să zboare cu acest obiect?

Înainte să-mi explodeze capul sau să înceapă să-mi

ţiuie.

O simt pe Brooke furişând din când în când o privire spre mine, dar mă fac că n-o văd şi-mi ţin ochii fixaţi pe drumul din faţă şi mâinile strânse tare pe volan. Casa noastră este acum la numai un cvartal distanţă. E devreme. Şi nu sunt încă pregătit să mă întorc acasă.

Iar cântecul e tocmai potrivit. Anna şi cu mine am trăit înăuntrul unei bule.

— Te superi dacă ne mai plimbăm un pic cu maşina? o întreb pe Brooke.

Îşi saltă picioarele pe bord şi se înclină şi mai tare pe spate.

— La asta mă gândeam şi eu. Grozav îmi place să merg aşa, zice, holbându-se în sus spre cer prin capota trasă.

În loc să cotesc la stânga spre casa noastră, virez la dreapta pe Great Highway[5].

Parcarea de la Ocean Beach este întunecată şi goală şi trag maşina într-un loc cu vedere spre Pacific. Tai alimentarea motorului răsucind cheia invers, astfel încât să nu opresc muzica. O ascultăm mult timp în linişte.

Într-un târziu, Brooke sparge tăcerea.

— De ce faci asta, Bennett?

Mă reazem de tetieră şi scot un oftat adânc.

---

[5] Arteră principală din San Francisco, pe ţărmul Oceanului Pacific (n. tr.).

— Te rog, nu… Nu în seara asta.

Se foieşte pe scaun, întorcându-se cu faţa către mine.

— Într-o curbă a timpului care acum nu mai există, *Anna* a fost cea care a venit să te caute. Mai ţii minte? Pentru că avea această senzaţie extraordinară că tu trebuie să faci parte din viaţa ei. Asta chiar nu înseamnă nimic?

Ridic din umeri.

— Am crezut că înseamnă, dar… se pare că m-am înşelat. Nu m-am mai uitat de luni de zile la pagina aceea din carneţelul meu, dar nici nu am nevoie. Am citit şi recitit scrisoarea ei de atâtea ori, încât am învăţat-o pe dinafară. *Cândva, cât de curând, ne vom întâlni. Şi după aceea vei pleca pentru totdeauna. Dar cred că pot schimba asta…*

— Bennett, complici lucrurile fără rost.

— Lucrurile sunt oricum foarte complicate, Brooke.

— Nu. Ai văzut-o cu un alt tip şi ai luat-o razna.

— Cred că e vorba de mai mult decât atât.

Se holbează la mine.

Îmi aţintesc privirea pe cer şi-mi trec degetele prin păr.

— Uite ce-i, ştiu bine ce am văzut. I-ar fi mai bine fără mine. De fiecare dată când mă întorc la ea, nu fac decât să o îndepărtez de viitorul care o aşteaptă.

— Dar nu şi de viitorul pe care şi-l *doreşte.* Brooke îşi

trage părul pe după urechi *şi se* apleacă peste consolă. În plus, cum ai putea să o împiedici să repete ceea ce a făcut? Ai văzut-o fericită în 2005, dar în 2011 s-ar putea să ia aceeaşi decizie pe care a mai luat-o o dată – să se întoarcă în timp ca să te caute.

— De ce? Pentru că noi doi am fi – chipurile – *destinaţi* unul altuia?

— Nu ştiu. Poate. Da.

— Eşti o romantică incorigibilă.

— Tot ce se poate. Dar sunt şi foarte logică.

Îmi aplec capul în dreapta şi mă holbez la ea.

— Ceea ce ai văzut tu nu contează aşa mult, pentru că viitorul nu e bătut în cuie, şi tu o ştii la fel de bine ca mine, spune ea. Orice decizie luată după acel moment poate schimba ceea ce ai văzut.

— Sau nu poate schimba nimic.

— Nu vei afla niciodată dacă nu vei mai face parte din viaţa ei, zice Brooke, fără să-şi ia ochii de pe mine. Du-te şi stai de vorbă cu ea.

Are dreptate, ştiu. A trecut o lună de când n-am mai văzut-o pe Anna şi timpul s-a scurs chinuitor de încet. Nu-mi vine să cred că de data asta aşa am decis de bunăvoie să procedez. Îmi las coatele să se odihnească pe volan şi-mi prind capul în mâini.

— Bine. O să mă duc.

— Hei, mă atenţionează ea, iar eu îmi răsucesc gâtul

ca s-o privesc în faţă. Fă-o acum.

— Nu acum.

Dă căldura mai tare şi-şi freacă mâinile în faţa ventilatorului.

— Eu o să rămân aici să te aştept. Poţi să te întorci în vreo douăzeci de minute.

— Nu acum, repet, de data asta mai încet şi accentuând fiecare cuvânt, pentru că se pare că nu m-a auzit de prima oară.

— Bennett… zice ea cu răsuflarea aproape tăiată. Anna e *blocată* acolo, în aşteptarea ta. Îmi aruncă privirea aceea tristă a ei, ca şi cum ar fi supărată pe mine pentru ceea ce s-a întâmplat între noi doi. Dar după aceea adaugă: Cum ai putut…? şi se opreşte, fără să-şi ducă gândul până la capăt.

Nu e însă nevoie să continue. Nu trebuie decât să mă uit la ea şi, cu toate că niciodată n-am văzut expresia asta pe faţa ei, ştiu exact ce gândeşte. Îi e ruşine pentru mine. Pe bună dreptate. Cum am putut să-i fac aşa ceva Annei?

Trebuie să mă duc la ea. Acum. Oricum, mi-a fost un dor nebun de ea azi-noapte.

Fără să mai stau pe gânduri, îmi iau haina de lână de pe bancheta din spate şi mi-o trag pe mine. Închid ochii şi vizualizez unicul loc unde sunt convins c-o voi găsi singură pe Anna.

34

Soarele abia dacă s-a ivit la orizont când ajung pe pista de la Westlake University. Spre deosebire de toate celelalte dăţi când am fost aici, pe băncile de metal nu s-a aşternut decât un praf subţire de zăpadă, iar când îl mătur cu mâna, zboară în vânt, plutind în toate direcţiile.

O zăresc imediat pe Anna. E pe pistă şi sprintează la curbe, alergând cu paşi mari şi cu braţele pompând energic aerul. Nu ştiu ce melodie ascultă la Diseman, dar îi văd buzele mişcându-se şi asta mă face să zâmbesc.

Trece de o curbă şi se înscrie pe porţiunea lungă şi dreaptă a traseului, îndreptându-se către mine, însă are ochii fixaţi în pământ, pierdută în gânduri. Rămân pe loc, dar ceva îi atrage probabil atenţia, căci în clipa când dă să ia o altă curbă, furişează o privire spre tribuna neacoperită.

Mă vede, dar îi ia câteva secunde ca să înţeleagă cine sunt. Încetineşte pasul, trecând într-o alergare uşoară, şi se opreşte la baza scărilor, mijindu-şi ochii în sus la mine, de parcă s-ar teme că mintea îi joacă feste. Ridic o mână şi o flutur spre ea.

Se repede şi urcă treptele câte două deodată, dar când ajunge la rândul al patrulea se opreşte şi nu se mai

apropie. Din privirea ei deduc că ar fi bine să rămân şi eu pe loc.

— Ce cauţi aici? îşi scoate căştile din urechi şi şi le înfăşoară în jurul cefei, fără să-şi ia ochii de la mine. Am crezut că n-o să vii până de Crăciun. Adică peste patru zile.

Are vocea spartă şi aproape de nerecunoscut.

— Aşa am crezut şi eu. Dar… e ceva ce nu mai poate aştepta.

Se uită în jurul pistei, apoi din nou la mine. Îşi strânge gura pungă.

— Ce anume nu mai poate aştepta?

— Îţi datorez mii de scuze. Mătur zăpada de pe bancă, lângă mine. Nu vrei să stai jos?

Dă să facă un pas în faţă, dar se opreşte. Îşi duce braţele la piept, se uită în jos la banca îngheţată şi clatină din cap.

— Vreau doar să-ţi spun cât de rău îmi pare pentru… ce ţi-am spus în ziua aia… la spital. Eram aşa de… Chiar nu-mi dau seama de ce m-am înfuriat atât de tare.

Oftează.

— Păcat că nu m-ai lăsat să-ţi explic, zice încetişor.

Din expresia hotărâtă de pe faţa ei, îmi dau seama că are ceva important să-mi spună, aşa că, deşi nu cred că-mi datorează nicio explicaţie, tac şi o las să continue.

— N-am vrut să te forţez să schimbi cursul

evenimentelor. Niciodată n-am urmărit să te fac să-ţi schimbi regulile ori să schimbi… orice altceva la tine. E ultimul lucru de pe lume pe care mi-l doresc. Se joacă împletindu-şi şi despletindu-şi degetele şi-şi trece greutatea de pe un picior pe celălalt. Presupun că sunt doar… fascinată.

Nu doar de ceea ce poţi face, dar şi de… Se uită înspre pistă şi-şi acoperă faţa cu mâna. Fir-ar să fie, am crezut că mai am câteva zile la dispoziţie ca să-mi pregătesc discursul. Nu mi-a ieşit deloc aşa cum am plănuit.

E aşa de ciudat să stau aproape de ea şi totuşi să n-o ating. Mă aplec în faţă, sprijinindu-mă în coapse, şi îi zâmbesc.

— Ba cred că te descurci foarte bine cu discursul.

Îşi lasă mâna să alunece în jos, însă îşi ţine gura acoperită. Îmi dau seama totuşi după privirea ei că şi ea zâmbeşte.

— Continuă… Ziceai ceva despre fascinaţie.

Mă trag un pic mai aproape, dar ea îşi ţine picioarele înfipte în zăpadă şi începe să se joace cu firele de la căşti, înfăşurându-le pe după degete.

Şi dintr-odată se opreşte şi mă săgetează din priviri.

— Iubesc totul la tine.

Vorbele îmi taie răsuflarea şi când mă uit în ochii ei văd ceva ce n-am mai observat de oarece vreme – acea

expresie de empatie din cea mai pură, care îmi aminteşte de ce i-am mărturisit secretul meu. Acea uimire a ei, ca şi cum nici că s-ar putea să mă cunoască cineva pe lume mai bine decât ea.

Nu mai pot suporta distanţa care ne separă. Mă foiesc pe bancă şi-i fac loc şi zăpada se adună pe blugii mei.

— Vino încoace.

O trag lângă mine. Îmi desfac picioarele, ca să se poată cuibări între ele, iar ea îşi lasă antebraţele să se odihnească pe umerii mei şi se uită în jos spre mine.

— N-ar fi trebuit să te împing de la spate să schimbi evenimentele. Sunt bucuroasă că Emma e bine şi ţi-am fost întotdeauna recunoscătoare pentru că ai ajutat-o, dar… am greşit obligându-te să o faci.

— N-ai greşit cu nimic şi fii convinsă că nu m-ai forţat deloc. Îmi plimb degetele de-a lungul şoldurilor ei. Şi eu am fost la fel de curios ca şi tine să aflu ce pot face şi eram perfect conştient de consecinţele actelor mele. N-ar fi trebuit să te învinovăţesc *niciodată.* Dar eram atât de supărat.

— Pe mine? mă întreabă ea.

— Nu. Pe mine.

O prind mai tare de şolduri şi-mi las capul să se încline până ce se reazemă de stomacul ei.

— Ştii la ce m-am tot gândit în ultima vreme?

— Hmm?

Degetele i se plimbă acum prin părul meu şi eu închid ochii de plăcere. Mi-a fost atât de dor de mângâierile ei.

— Că mi-ar plăcea să pot zbura.

Stomacul îi saltă în clipa în care izbucneşte în râs.

— Ai vrea să zbori chiar acum?

— Nu acum, îi explic eu. Ar fi ca o abilitate în plus, nu în loc de.

— De ce ţi-ar plăcea să zbori?

Îmi ţin ochii aţintiţi în pământ în timp ce trasez încet cu degetele mari cercuri pe talia ei.

— Nimeni n-a zis vreodată „N-ar trebui să zbori" sau „Gândeşte-te ce probleme ai putea cauza dacă ai zbura", nu-i aşa? N-ai face decât să te învârteşti pe sus, să admiri priveliştea şi pe urmă să revii pe pământ. Ai avea multă putere şi nicio responsabilitate.

— Am impresia că te-ai plictisi de moarte dacă n-ai face decât să zbori tot timpul de colo până colo.

Deşi mă uit în continuare în jos, îi simt zâmbetul din voce.

— Tot ce se poate. Dar nici n-ar trebui să-mi fac mereu griji că aş putea schimba în mod nechibzuit trecutul. Ori că aş putea da din întâmplare peste un alt *eu* şi l-aş putea trimite pe acel alter ego mai tânăr al meu acolo unde îi este locul.

Îşi trece iarăşi mâinile prin părul meu.

— Ţi-a plăcut, nu-i aşa? mă întreabă. Ţi-a plăcut să

schimbi lucrurile?

Îmi mişc capul ca să îi pot vedea mai bine faţa şi ea îşi lasă din nou mâinile pe umerii mei. Îi stă atât de bine cuibărită aşa, în braţele mele. Se apropie şi mai mult.

— Mda… mi-a plăcut. Mi-a plăcut ce mi-ai spus despre a oferi oamenilor o a doua şansă. Şi pentru o vreme mi s-a părut că asta trebuie să fac, ştii? Mi s-a părut că ar fi… aproape… corect. Clatin din cap. Aş face-o din nou. M-aş întoarce oricând în timp de dragul Emmei şi al copiilor acelora. Şi dacă aş fi putut să îl ajut pe tatăl tău, crede-mă, aş fi făcut-o cu dragă inimă.

Anna îmi ridică barba şi mă forţează s-o privesc drept în ochi.

— Dar l-ai ajutat.

Tac.

— El e motivul pentru care crezi că n-ar trebui să te mai întorci niciodată aici?

Dau din cap, cu toate că domnul Greene nu e decât parţial motivul.

— Nu cred că e bine ceea ce fac.

— Bine pentru tine sau pentru mine?

— Pentru toată lumea, răspund şi încerc să blochez viziunea cu ea, peste zece ani, pe alee, uitându-se la un alt bărbat decât mine, dar care o face să zâmbească aşa cum o fac eu. Dar cred că mai mult pentru tine, adaug.

Scoate un oftat adânc.

— Se pare că te consideri cumva responsabil de viitorul meu.

Dau să-i răspund, dar îmi acoperă gura cu degetul.

— Ascultă-mă. Te rog să nu spui nimic. Crede-mă, Bennett, nu eşti răspunzător pentru viitorul meu.

Ba sigur că sunt. Lucrurile ar fi stat cu totul altfel dacă n-aş fi călătorit în timp până aici.

— E viitorul *meu.*

Aşa este, şi meriţi un viitor mai puţin complicat.

— Şi vreau ca tu să faci parte din el.

N-ar fi trebuit să mă *întâlneşti* niciodată.

Se uită în gol, peste umărul meu.

— Nu ştiu ce ai văzut atunci când ai călătorit înainte în timp şi am impresia că n-ai să-mi povesteşti niciodată. Dar e în regulă, zice, privindu-mă în ochi. Nu mai veni aici dacă tu chiar crezi că nu e bine pentru tine ori, nu ştiu, dacă ai senzaţia că perturbi cumva continuumul spaţiu-timp. Dar nu pentru că aşa ar fi mai bine pentru mine. De la bun început ai tot insistat că îmi afectezi *mie* viitorul. Dar şi eu îl afectez pe al tău. De data asta, alegerea este numai a *ta.* Ce îţi doreşti *tu,* Bennett?

Rostesc primul lucru care îmi vine în minte.

— Pe tine.

Ochii i se luminează.

— Mă bucur.

— Dar nu e aşa de simplu.

— De ce nu?

— Pentru că pur şi simplu nu e.

Îmi dă părul de pe frunte şi îmi plantează un pupic.

— Vreau să faci parte din viaţa mea. Atunci când ai plecat, am făcut tot posibilul să te aduc înapoi. Şi acum, uită-te la noi. Îşi întinde braţele în lături şi cuprinde din ochi pista. Dar cine ştie ce se va întâmpla de aici încolo? Poate că peste un an vom fi amândoi studenţi, plecaţi la cine ştie ce colegiu, şi nu ne vom mai dori să fim împreună. Ori poate că peste cinci ani o să ne săturăm de distanţa care ne desparte şi de toată această nesiguranţă… Tu te vei plictisi să tot zăpezi înainte şi înapoi sau eu o să obosesc să te tot aştept, sau poate că totul va deveni mult prea complicat pentru amândoi. Dar în momentul acesta amândoi vrem acelaşi lucru, să fim împreună. Nu crezi că aşa ar trebui să rămânem?

Mă holbez la ea.

— Ţi-am spus, nu e aşa de simplu.

— Ba da, este. Îşi trece degetul peste obrazul meu. Uite, haide să facem lucrurile şi mai simple. N-am nevoie de calendar. Nu-mi pasă dacă vei fi aici la evenimentele importante şi nici cât timp vei sta de fiecare dată. Tot ce vreau să ştiu este că te vei întoarce mereu.

Întind mâna şi-i prind o buclă, pe care mi-o înfăşor pe

deget, amintindu-mi cât de uşor mi se păruse totul la începutul acestui an şcolar. Îmi amintesc de ziua când am stat amândoi pe patul meu, acasă la Maggie, înconjuraţi de postere noi, într-o cameră ce începuse să semene tot mai mult cu un cămin adevărat, şi cum stabiliserăm împreună un program. Doamne, cât de înfumurat fusesem. Crezusem că pusesem totul la punct şi că nimic nu mai putea sta în calea noastră atâta timp cât amândoi doream să rămânem împreună.

— O să te gândeşti la ce ţi-am spus? mă întreabă ea.

Îmi feresc privirea şi dau din cap.

— Nu face asta, zice Anna.

— Ce să nu fac?

— Îmi dau întotdeauna seama când mă minţi. Îţi fereşti privirea.

O privesc drept în ochi.

— O să mă gândesc, răspund.

Şi aşa voi face. Cu toate că ştiu de pe acum că n-o să mă răzgândesc.

35

Fizic, sunt aici, în San Francisco, dar toată dimineaţa am fost absent din punct de vedere mintal, cu gândul tot la Crăciunul din 1995. De când am discutat cu Anna pe pista de alergare de la Westlake, am tot încercat să mă autoconving să revin în Evanston, dar fără succes. Însă

acum, când a sosit Crăciunul, nu mai pot amâna întâlnirea.

Tata se apleacă şi scoate de sub brad ultimul cadou. Face mare caz de eticheta ataşată. „Pentru Brooke din partea lui Bennett”, citeşte el cu pompă dedicaţia, după care aruncă pachetul în aer.

Brooke îl prinde cu amândouă mâinile şi-l scutură zdravăn ca să ghicească ce ascunde. Deja rânjeşte când desface ambalajul, dar un zâmbet şi mai mare i se lăţeşte pe faţă când furişează o privire înăuntru.

— Nu se poate.

Se uită în sus la mine şi începe să extragă, unul câte unul, tricourile „vintage” de la concerte. Pentru ca părinţii noştri să nu devină suspicioşi, le explic cum le-am cumpărat on-line, însă când Brooke îmi aruncă o privire, îi fac cu ochiul pe furiş.

Strânge la piept tricoul cu *Incubus 2007 World Tour.*

— Îi ador, îmi zice. Mulţumesc.

Mama încearcă să-mi paseze pentru a treia oară tava cu nişte pateuri cu aspect lipicios, iar eu ridic încă o dată mâna ca s-o opresc. Lasă bărbia în jos şi îmi azvârle privirea aceea a ei maternă îngrijorată. N-am prea mâncat în ultimele zile şi mama a început să remarce asta, aşa că înşfac totuşi de pe tavă pateul care arată cel mai nevinovat.

— Ei bine, cred c-am terminat cu cadourile, zice tata,

uitându-se pentru ultima oară sub brad. Se ridică, îşi îndreaptă spinarea şi-şi mută moţul căciulii de Moş Crăciun de pe un umăr pe celălalt, de parcă ar fi un ciucure de tocă academică. Declar oficial încheiat schimbul de cadouri cu ocazia Crăciunului 2012, adaugă, punându-şi mâinile în şolduri.

Brooke aruncă înspre el un ghemotoc de hârtie de ambalaj, care îl pocneşte în frunte.

— Mă duc să cumpăr nişte CD-uri, spun eu fluturând, drept dovadă, noul card de cadouri i Tunes primit cadou.

Brooke dă din cap cu subînţeles. Deja mi-a confirmat că e dispusă să mă acopere, dacă va fi cazul, dar asta nu înseamnă şi c-ar fi încântată de perspectiva asta.

Încep să îmi adun cadourile, în timp ce mama se duce la bucătărie, cu mâinile pline de farfurii, iar tata o urmează cărând un sac de gunoi plin cu hârtii de ambalaj rupte. Cu coada ochiului, o surprind pe Brooke holbându-se la mine de pe capătul opus al canapelei. După ce termin de adunat cadourile, mă îndrept spre scară. Pun piciorul pe prima treaptă şi o aud cum mă strigă din urmă, dar clatin din cap şi continui să urc fără să întorc capul. Ce rost ar avea? Ştiu ce vrea să facă, să mă convingă să renunţ.

Fac duş şi mă schimb de haine, apoi scotocesc prin fundul şifonierului şi scot rucsacul. Fac inventarul final.

Am sticle cu apă, doze de cafea şi Red Bull, şerveţele Kleenex şi un tricou de rezervă, pentru orice eventualitate, iar dedesubt de tot este albumul foto al Annei. Îl scot afară şi îl răsfoiesc, iar gândul că trebuie să i-l înapoiez îmi face rău. N-am însă cum să-l ţin aici.

Îndes albumul înapoi şi-mi arunc rucsacul pe umeri. Nu pot să mai trag de timp, aşa că vizualizez casa Annei, cu vopseaua aia galbenă scorojită pe faţadă, şi închid ochii. Dar înainte de a pleca îi redeschid fară să vreau.

Şi iată-l din nou, gândul acela stupid care nu-mi dă pace. În plus, nu e numai stupid, ci şi periculos şi mai mult decât jalnic. E însă ultima călătorie pe care o voi face pentru cine ştie cât timp de acum încolo şi nu am reuşit să-mi scot din minte imaginea bărbatului care o însoţea pe Anna în seara aceea. Dacă aş afla cine e, poate că mi-aş găsi liniştea. Şi nu mi-ar prinde deloc rău un pic de linişte.

Strâng din pleoape înainte să apuc să mă răzgândesc şi când deschid ochii, sunt în faţa unei case vopsite în gri cu borduri albe.

Mă uit repede în jur ca să mă asigur că nu sunt urmărit, apoi furişez o privire pe geamul de la bucătărie. Doamna Greene stă exact în acelaşi loc, este îmbrăcată la fel şi pregăteşte aceleaşi feluri de mâncare ca în 200S, când am fost aici, cu toate că n-ar fi trebuit să vin.

N-o să rămân decât cinci minute. Cel mult zece. Doar atât cât să-l pot vedea bine pe tip la faţă.

Mă uit în spate spre alee, care e acoperită cu un strat de zăpadă, dar altminteri goală. Revin la geamul de la bucătărie. O văd pe mama Annei stând în continuare în faţa aragazului şi-l urmăresc pe domnul Greene cum se furişează pe la spatele ei şi o cuprinde pe după mijloc, li dă un pupic mic pe obraz, iar ea zâmbeşte şi se fereşte, pocnindu-l uşor peste mână cu lingura de lemn. El râde şi o sărută iarăşi. După care se duce spre chiuvetă şi se uită pe fereastra care dă spre stradă, ca şi cum ar aştepta pe cineva.

Anna trebuie să sosească din clipă în clipă. Trag cu urechea, dar deocamdată niciun zgomot nu răzbate dinspre stradă. Tăcere absolută.

— Ar trebui să încerci să te faci şi tu util, zice doamna Greene.

Spre deosebire de data trecută, acum geamul e crăpat şi pot să aud fiecare cuvinţel rostit de cei doi. O văd pe mama Annei cum se duce la sertarul de lângă frigider, de unde scoate nişte tacâmuri.

— Uite, zice ea, dându-i-le. Du-te şi aranjează masa. Ce Dumnezeu, te porţi ca un copil.

— Ia mai lasă-mă în pace. Am şi eu emoţii, ce vrei? răspunde domnul Greene.

Intră în sufragerie şi rămâne acolo, în afara razei mele

vizuale, un minut, dacă nu două. Se întoarce în bucătărie cu mâinile goale.

— Ai aşezat şi paharele? îl întreabă soţia lui.

— Nu încă. O să le aşez acum. Scoate patru pahare de apă de pe un raft de sus, le duce în sufragerie, apoi revine pentru patru pahare de vin. Nu crezi că e o greşeală fundamentală să fii nevoit să iei avionul ca să-ţi vizitezi familia?

Mama Annei râde zgomotos.

— Mda, ar fi trebuit să te gândeşti la asta când i-ai atârnat harta lumii pe peretele camerei şi i-ai dat o cutie de bolduri pe care să le înfigă în toate locurile vizitate.

Domnul Greene ridică din umeri şi duce paharele la masa din sufragerie, iar eu o urmăresc pe doamna Greene cum amestecă în oala care fierbe pe aragaz.

— Ar fi trebuit să-ţi dai seama de pe atunci că n-o să vrea să stea locului niciodată, adaugă ea mai mult pentru sine.

Vizualizez harta agăţată pe peretele din dormitorul Annei, întrebându-mă pentru o clipă dacă o mai fi în continuare acolo şi, până să apuc să mă dezmeticesc, închid ochii şi-i redeschid la ea în cameră. E întuneric acolo şi clipesc de câteva ori pentru a mă acomoda cu lipsa luminii, după care mă răsucesc încet pe călcâie şi studiez întreaga încăpere.

Dimensiunile sunt aceleaşi, dar toate celelalte s-au

schimbat. Rafturile Annei au dispărut şi odată cu ele şi trofeele şi CD-urile care stăteau aşezate pe ele în 1995. Bulinele de hârtie purtând numerele cu care a alergat în diverse curse, fotografiile înfăţişând-o trecând linia de sosire şi ghidurile de călătorie nu mai acoperă fiecare centimetru al mobilierului. Harta nu mai există, nici cutia cu bolduri. Toate acele lucruri care contau în viaţa Annei pe vremea când avea şaisprezece ani nu mai sunt importante acum, la douăzeci şi şase de ani, sau cel puţin nu aici, în casa părintească.

Patul a fost mutat, rezemat de un alt perete, şi e acoperit cu altă cuvertură. Mă apropii încet şi mă aşez pe el, trecându-mi degetele peste cuvertură şi întrebându-mă dacă ei doi dorm în această încăpere atunci când vin în vizită. Presupun că el nu este nevoit să doarmă pe canapeaua de la parter, aşa cum am făcut eu. Pun pariu că trândăveşte aici, cu ea în pat, până dimineaţa târziu, şi nu se strecoară afară din casă înainte de răsăritul soarelui. Îşi desfac bagajele şi îşi atârnă hainele, unele lângă altele, în acelaşi şifonier? Domnul Greene îi toarnă şi lui cafea în ceaşcă dimineaţa?

N-a fost o idee prea bună să urc aici, în camera Annei.

Mă ridic în picioare şi închid ochii, pentru a mă întoarce la punctul meu de observaţie de sub pervazul ferestrei din bucătărie. Mă întreb de ce întârzie cei doi.

De cum deschid ochii, aud sunet de cauciucuri

scârţâind în timp ce înaintează încet pe zăpadă, aşa că furişez o privire pe după colţul casei şi mă strecor, până sub copacul din curte, aşa cum am făcut şi data trecută.

Farurile se zăresc deocamdată la câteva case distanţă, dar se pare că domnul Greene a auzit şi el maşina apropiindu-se, pentru că uşa de la intrase se deschide brusc şi-l văd făcându-şi apariţia pe verandă. Coboară treptele şi rămâne în aşteptare, în capătul aleii, jucându-se nerăbdător cu nasturii de la jacheta sport.

Pulsul mi se accelerează când botul maşinii dă colţul pe după gardul viu şi două spoturi luminează peluza acoperită de zăpadă.

Îmi vine să urlu.

Am stomacul făcut ghem şi capul stă să-mi explodeze. Ochii îmi ard şi, fără să vreau, îi închid. Iar când, în cele din urmă, îi mijesc, văd că mă aflu în exact acelaşi loc în care am stat înainte de a pleca – drept în mijlocul camerei mele din San Francisco.

Mă împleticesc până la pat şi mă aşez. Tremur tot şi sunt leoarcă de transpiraţie, dar când mă uit în jur şi realizez ce s-a întâmplat, izbucnesc într-un hohot de râs puternic şi de nestăpânit. Asta îmi agravează durerea de cap, dar nu mă pot abţine.

M-am întors.

Tremur şi transpir şi râd şi… m-am întors.

Mă salt de pe pat şi-mi pipăi faţa, picioarele. Îmi

scutur de pe bocanci zăpada adunată în Evanston şi văd cum se strânge şi se topeşte pe covorul meu din San Francisco. Mă răsucesc la trei sute şaizeci de grade.

M-am întors.

Am fost *aruncat* înapoi în timp.

Şi pentru asta nu există decât o singură explicaţie.

Anna face parte din viitorul meu, iar eu fac parte din viitorul ei. Şi asta este deocamdată tot ce vreau să ştiu, cu toate că între momentul prezent şi cel de atunci mai pot interveni în rău milioane de alte lucruri importante sau mărunte.

Îmi las rucsacul să aterizeze pe pat cu o bufnitură, desfac fermoarul şi golesc o sticlă de apă cât de repede pot, după care scotocesc la fundul rucsacului. Găsesc albumul foto şi îl arunc pe cuvertura patului, un loc în care mama şi cu tata n-ar avea cum să nu-l vadă dacă s-ar întâmpla să intre la mine în cameră în timp ce sunt plecat. Nu mai am motive să ţin albumul ascuns, pentru că Anna nu va mai reprezenta de acum încolo un secret. Îmi voi ţine majoritatea promisiunilor făcute părinților – nu voi mai complota pe la spatele lor şi nu-i voi mai minţi –, dar nu şi promisiunea de „renunţare la călătorii”.

Mă strâmb când dau pe gât un Doubleshot, urmat de o altă sticlă cu apă. Mă întorc în mijlocul dormitorului şi-mi scutur braţele. Mă clatin încă pe picioare în clipa în

care închid ochii.

36

Casa Annei are culoarea din 1995.

Nu-mi acord timp pentru a procesa şi alte informaţii şi cotesc în fugă pe după colţ, urc în goană scările spre verandă şi ciocănesc cu putere în uşa de la intrare. Îmi simt şi acum gura uscată şi sunt încă un pic ameţit. O picătură de sudoare mi se prelinge pe sprâncene, cu toate că am bocancii acoperiţi de zăpadă proaspătă. Dar când uşa se dă de perete şi o văd pe Anna în prag, uit de orice.

Inima îmi bubuie tare în piept.

— Bună, spun, trecându-mi degetele prin păr.

— Bună.

Iese pe verandă şi închide uşa în urma ei, iar eu mă retrag cu câţiva paşi în spate ca să-i fac loc. Rămâne în faţa mea, uşor confuză, ca şi cum ar încerca, fără succes, să-mi descifreze expresia de pe faţă. Îşi înfăşoară mijlocul cu un braţ, prinzându-se de cot.

Nu ştiu de unde să încep. N-am nici cea mai vagă idee ce aş putea să-i spun în clipa asta. Nu mă pot gândi decât la faptul că peste zece ani noi doi vom fi în aceeaşi maşină, în drum spre casa părinţilor ei, că vom urca aceste trepte spre verandă şi că toate acestea le vom face împreună. Mă uit în jos, în pământ, pentru că nu o

pot privi drept în faţă şi găsi în acelaşi timp cuvintele potrivite.

— Te rog, spune ceva, mă îndeamnă Anna scăpând un hohot de râs nervos. Mă omori cu zile.

Glasul i se frânge.

Ne uităm ţintă unul la celălalt.

— M-am înşelat, spun eu şi lacrimile încep să i se prelingă, una după alta, pe obraji. Am fost sigur că nu voi fi parte din viitorul tău, dar acum cred… că voi fi.

Strânge din buze şi dă repede din cap, trecându-şi mâna peste faţă.

— Sigur că vei fi, zice.

Şi după aceea mă priveşte lung, cu lacrimile încă şiroind pe obraji, şi îmi zâmbeşte. Cu zâmbetul *acela.* Zâmbetul meu. Zâmbetul care îmi aparţine din nou.

Fac doi paşi în faţă şi-mi arunc braţele pe după gâtul ei, împletindu-mi degetele în buclele sale şi adulmecându-i parfumul părului. O simt cum îşi îngroapă faţa în tricoul meu şi îmi încolăceşte mijlocul cu braţele. Mă strânge tare şi se lipeşte de mine cât de aproape poate. Rămânem aşa mult timp.

Nu ştiu dacă m-am înşelat. Este posibil să mă înşel acum. Dar după mai bine de o lună mă simt bine şi mă las condus de instincte, ignorând riscurile şi întrebările şi consecinţele. Din nou. Cum aş putea să fac *altfel?*

Vântul suflă cu putere şi când, în fine, mă desprind

din îmbrăţişarea Annei, descopăr că are obrajii la fel de roşii ca puloverul pe care-l poartă. O sărut pe obraji. Şi pe urmă îi prind faţa în mâini.

Sărutul nostru de acum e complet diferit de toate celelalte. Nu seamănă cu cel de deunăzi, de pe pista de alergare, când am încercat să o împiedic să-şi facă speranţe deşarte. Şi nu seamănă nici cu cel de când am venit aici pentru întâia oară şi eram euforic şi foarte încrezător în mine şi ferm convins că noi doi vom răzbi până la urmă, în ciuda tuturor dificultăţilor. Acum o sărut de parcă tocmai m-aş fi întors dintr-o călătorie lungă şi sunt nebun de fericire să fiu aici cu ea.

Îmi reazem fruntea de fruntea ei. Nu mă pot abţine şi surâd.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti? mă întreabă Anna.

Îi ofer singurul răspuns pe care-l am la îndemână.

— Tu m-ai făcut. În multe feluri diferite.

Ne sărutăm din nou şi sărutul de acum îmi pare mai familiar. Îmi imaginez camera ei de la etaj, care arată exact aşa cum ar trebui să arate în clipa asta, şi de abia aştept să rămânem singuri.

Se retrage din îmbrăţişare, dar nu lasă prea mare distanţă între noi.

— E foarte frig afară, zice, trecându-şi buzele peste buzele mele. Hai înăuntru – un alt sărut mic. Avem de deschis cadourile.

Cadouri. La plural. Eu nu i-am adus decât un singur lucru.

— Cadouri? întreb.

Mă sărută pe obraz.

— Eu ţi-am luat ceva. Părinţii mei ţi-au luat şi ei câteva lucruri.

Dau înapoi. Părinţii ei? Nici prin cap nu mi-a trecut să le cumpăr şi lor cadouri.

— Nu-ţi face griji, îmi citeşte ea gândurile. Nu se aşteaptă să primească nimic din partea ta.

Se îndreaptă spre uşă, iar eu o urmez, dar când o deschide şi păşeşte înăuntru, încremenesc.

Se întoarce şi se uită lung la mine. Doamne, arată minunat, fericită şi uşurată şi frumoasă şi perfectă, aşa cum stă aici, aşteptându-mă. Probabil că am un rânjet prostesc întipărit pe faţă sau aşa ceva, pentru că văd că dintr-odată îmi zâmbeşte.

— Ce e? mă întreabă.

Clatin din cap.

— Nimic. Doar că mi-am amintit cum a fost când am venit prima oară la tine acasă.

Chiuliserăm amândoi de la ore. Eu stăteam pe verandă, în exact acelaşi loc ca acum, iar Anna era în casă, în exact acelaşi loc ca acum. Iar când deschisese uşa, mă aşteptasem să o văd speriată de mine după ce îi demonstrasem, în mod atât de nechibzuit, ce talente

aveam, numai că ea se arătase doar uimită şi curioasă şi dornică să afle cum făcusem magia aceea care ar fi putut, cu o noapte înainte, să îi salveze viaţa.

Dar mai existase şi altceva în privirea ei în ziua aceea. Anna dorea să mă *cunoască* – realmente să mă cunoască –, iar eu încremenisem în loc la gândul că găsisem omul căruia voiam să îi destăinui toate secretele mele.

Ştiusem că nu avea să fie simplu. Ştiusem că, dacă treceam de uşa aceea şi pătrundeam în lumea ei, vieţile amândurora aveau să se schimbe pentru totdeauna. Şi totuşi avusesem impresia că Anna merita să îmi asum riscul. Iar acum ştiu cu certitudine că merită.

Aşa încât, exact aşa cum am făcut şi atunci, trag aer adânc în piept şi păşesc înăuntru. Iar Anna închide uşa în urma mea.

N-ar trebui să fiu aici.

Şi totuşi sunt.

MULŢUMIRI

Cartea aceasta nu ar fi existat fără iubirea necondiţionată şi sprijinul permanent al soţului meu, Mike. El a avut mereu grijă să nu uit să mănânc, şi-a sumat rolul de super tată şi şi-a făcut totuşi timp să-mi citească povestea şi să-mi ofere feedbackul său. El e iubirea vieţii mele şi aşa va rămâne pentru totdeauna;

dovadă stă lacătul nostru de pe *Pont des Arts.*

Iubesc la nebunie să scriu, însă din când în când pasiunea aceasta a mea mă îndepărtează de oamenii pe care îi îndrăgesc cel mai mult pe lume: copiii mei. Le sunt recunoscătoare lui Aidan şi Lauren pentru că mi-au permis să fiu atât scriitoare, cât şi mamă şi pentru că au înţeles că este dificil să excelezi simultan la ambele. Lumea mea se învârte în jurul acestor două fiinţe incredibile şi nici că aş putea să îmi doresc mai mult.

Dumnezeule, toată familia mea s-a transformat într-un grup de fani nemaipomenit de vocali! Nici nu ştiu cum aş putea să le mulţumesc îndeajuns pentru cuvintele de sprijin şi încurajare. Tuturor membrilor, *atât* de numeroşi, ai clanurilor Ireland, Cline/Reinwald şi Stone: vă mulţumesc din toată inima. Voi sunteţi cei care au făcut din ultimul an unul încântător şi amuzant.

Prietenii m-au copleşit pur şi simplu cu vorbele lor amabile şi susţinerea constantă pentru acest nou demers literar. Mulţumiri speciale lui Jennifer Fall, care m-a inspirat cu povestea ei despre lacătele iubirii.

Pe când scriam *Iubire dincolo de timp,* mi-am amintit de zilele petrecute în Evanston, Illinois. *Timpul îndrăgostiţilor* m-a făcut să mă întorc şi mai departe în timp, la anii petrecuţi acolo după terminarea colegiului, când şase femei minunate au apărut, ca prin minune, în viaţa mea. În paginile acestei cărţi vă veţi regăsi, câte

puţin, fiecare: Sonia Painter, Renee Austin, Shanna Draheim, Mărie Bahl, Kristin Wahl şi Lynette Figueras Spievak. Ne-a fost scris să ne împrietenim. San Francisco este oraşul *nostru.* Şi da, suntem cele mai grozave tipe de pe pământ.

Acum un an nu ştiam nimic despre comunitatea bloggerilor, dar acum am început să înţeleg. Aceşti cititori pasionaţi fac să se mişte înainte lumea noastră, a scriitorilor, şi le sunt imens de îndatorată pentru eforturile pe care le depun pentru a ne face cunoscute cărţile – nu numai pe ale *mele,* ci pe ale *tuturor.* Toată consideraţia mea specială pentru aceia dintre ei care s-au obosit să facă reclamă scrierilor mele. La fel, mulţumiri pentru sprijinul lor minunaţilor mei librari locali: Books. Inc., A Great Good Place for Books, Book Passage, Barnes Noble, Walnut Creek şi Orinda Books.

Mulţi oameni din viaţa mea sunt experţi în domenii de care am mare nevoie pentru cărţile mele, dar pe care, din păcate, nu le stăpânesc îndeajuns. Aşadar, multe mulţumiri lui Mark Holmstrom pentru că a continuat să-mi dea lecţii de escaladă, doctorilor Martin Moran şi Mike Temkin pentru că m-au ajutat să înţeleg o altă maladie despre care nu ştiam nimic.

Agenta mea, Caryn Wiseman, nu numai că îmi reprezintă cu pasiune interesele literare, dar e mereu

dispusă, cu o răbdare infinită, să facă brainstorming cu mine, să citească ciornă după ciornă şi să mă încurajeze atunci când am cea mai mare nevoie de ajutor. Mulţumesc, Caryn.

Îi voi rămâne pe veci recunoscătoare editorului meu, Lisa Yoskowitz. Nu ştiu dacă ceilalţi autori se distrează pe parcursul reviziilor, dar mie aşa mi se întâmplă. Îţi mulţumesc că mi-ai îndrăgit personajele, că te apleci cu atâta atenţie asupra fiecărui cuvânt şi, mai presus de orice, că ai rămas aceeaşi Lisa-y.

E o onoare pentru mine să fac parte din familia Disney-Hyperion. Toate mulţumirile mele întregii echipe, în special lui Stephanie Lurie şi Suzanne Murphy, care au crezut, de la bun început, în aceste două cărţi, ca şi lui Whitney Manger, autoarea altei coperte de excepţie, şi minunatului meu publicist Jamie Baker.

Iubirea dintre Anna şi Bennett este mai mult decât o relaţie la distanţă: ea trăieşte în Chicago în anul 1995, iar el este un călător în timp şi vine din San Francisco, din 2012, aşa că cei doi nu ar fi trebuit să se întâlnească niciodată. Totuşi se întâlnesc şi se îndrăgostesc... Şi, înfruntându-şi soarta, găsesc o cale de a fi împreună.

Nu este însă un aranjament perfect, căci Bennett nu poate rămâne în trecut decât pentru perioade scurte şi ratând intervale mari din propriul prezent pentru a fi cu Anna. Amândoi sunt totuşi optimişti că vor reuşi să rezolve problemele..., asta până când Bennett este martorul unui eveniment la care, în mod sigur, nu s-a aşteptat. Deciziile pe care le va lua începând din acest moment vor conduce oare spre un viitor pe care nici el şi nici Anna nu şi-l doresc?

Cititorii familiarizaţi cu povestea Annei şi a lui Bennett din Iubire dincolo de timp *vor fi captivaţi de al doilea volum al seriei. De data aceasta, evenimentele sunt relatate – în acelaşi ritm alert – din punctul de vedere al lui Bennett. O lectură ce nu trebuie ratată de pasionaţii cărţilor de dragoste şi aventură.*

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

RECOMANDAT DE:

LEDA, marcă înregistrată a GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Designul copertei: Andreea Apostol
Imaginea copertei: Shutterstock

www.ledabooks.ro

ISBN: 978-606-8623-63-4

www.grupulcorint.ro